O. Matej

ISUS

KRALJ LJUBAVI

Zagreb 1693

O. Matej

Zagreb 1963.

Prema francuskom originalu

priredio

O.Roko Tomić

DOZVOLOM CRKVENIH POGLAVARA

IZDAO I ODGOVARA: Roko Tomić Zagreb,
Vrbanićeva 35
UMNOŽENO u samostanu ss. "Naše Gospe"Zagreb I
Primorska 20

P o g l a v l j e I

UVODNA POUKA

"Gospodine, što hoćeš
da činim?"
"Pusti, da Ja radim!"

Duhovne vježbe, što ih u ovaj čas započinjete, nisu obične duhovne vježbe, to su DUHOVNE VJEŽBE APOSTOLA.

Ne ću vam mnogo govoriti ni o vašoj svrsi kao stvorenja, ni o vječnosti, ni o paklu. Svrha radi koje ste se sastali, jest, da sami naučite pripravljati puteve Gospodinu, da se odgojite za svoje uzvišeno zvanje, za svoj apostolat.

Vi ste pozvani da postanete - ako smijem tako reći - drugi Ivan Krstitelj: Treba da PRIPRAVITE PUTEVE KRALJU LJUBAVI.

A kako? - Da postanete kao drugi Isus, da se napunite Njime, da živite od Njega, da Mu dopustite da On živi u vama.

Znači, da prije svega morate biti rezervoari; ali da budete stjecišta, koja se izlijevaju na duše i oplođuju ih, treba da se napunite živim vodama, što teku u život vječni (Iv.4,14).

Da postignete taj cilj, prethodni uvjet

jest, da budete prazni; samo se ono može napuniti što je prazno.

Prvi posao duhovnih vježbi bit će dakle, STVORITI PRAZNINU U SEBI: Prazni od samoljublja, prazni od koristoljublja, od malih i odviše ljudskih briga, premda i nisu zle; prazni od svoga previše ličnoga gledanja, prosuđivanja, pa i u duhovnim stvarima...

Želimo se posvetiti na svoj mali, hiroviti, laki i udobni način; želimo sami sebi izgraditi svoj mali put.

Pustite taj svoj mali put, izaberite VELIKI PUT, JEDINI PUT, ISUSA KRISTA. On je sam Put, kao što je sam Istina i Život. (Iv.15,6)

Mi želimo uspjeti pomoću svoga malog napora:

"Što treba da činim?"

I On ponavlja riječ, što ju je upravio sv. Margareti Mariji i sv. Tereziji: "Bit ćeš sveta prema mojoj, a ne prema svojoj volji".

"Pusti, da Ja radim!"

Rekao sam, posao duhovnih vježbi je u tome, da se ispraznite od samih sebe, zato morate nastojati oko ispitivanja savjesti. Dobro obavljen ispit savjesti pokazuje, što moramo odstraniti i odbaciti; što treba obnoviti, što popraviti. Dakle, ispitivat ćete savjest, ali bez nemira, mirno kao dijete pred Gospodinom.

Treba Mu jednostavno reći:

"Gospodine, evo jedne pogreške, eto i druge, tu su slabosti, što ih Ti bolje poznaš nego ja. Ozdravi me, popravi me".

On će vam odgovoriti, kao što je jednoga dana odgovorio sv. Margareti Mariji, kad ju

je njena poglavarica slala k Njemu, da bi je ozdravio kao za potvrdu njene misije: "Sva si moja i na mojoj brizi; zato te predajem kao savršeno zdravu onoj, koja te je meni predala bolesnu".

I vi ste na Isusovoj brizi za vrijeme ovih duhovnih vježbi; On će vas ozdraviti, uzdajte se!

Ali pustite da On radi. Jer On će djelovati u vama. Vi ne ćete obavljati taj posao; vaša je dužnost uglavnom u tom, da budete poslušni i vrlo velikodušni.

Ispraznite se od samih sebe, to je dakle prethodni uvjet.

Da se ispunite Našim Gospodinom, kako biste Ga mogli dati, to je neposredna svrha ovih duhovnih vježbi.

A kako? - PO DUHU VJERE.

Nije dosta imati vjeru; živite od vjere. Vjera neka prožme vaše misli, vaše sudove; vjera neka bude vaša jedina mudrost, jedincata.

BUDITE SIGURNI ZA BOGA.

Ljudska mudrost nije ništa, ako se isporedi s ovom najvišom mudrosti. Ako vas je Bog obogatio svojim darovima, ako imate iskustva, stečenog znanja, to je dobro; zahvalite Mu i služite se time na Njegovu slavu. Ali prije svega, iznad svega cijenite i tražite onu mudrost, o kojoj je sv. Pavao govorio: "Jer nisam mislio da znam što među vama, osim Isusa Krista, i to raspetoga" (I Kor. 2,2).

Eto prave, solidne, korisne, plodne znanosti svetaca. Tražite je. Dođite na podnožje tabernakula i tamo, očiju uprtih u Božanskog

Učitelja kao apostoli, svojim srcem kraj Njegova Srca, molite Ga, da vam dade, da Ga upoznate intimnim, ozbiljnim, dubokim i potpunim poznavanjem.

ŽIVOT VJERE I ŽIVOT LJUBAVI: jedan vodi drugome. Ne život osjetne ljubavi, nego solidne ljubavi koja živi od žrtava - od duha žrtve od žrtvovanja. Bilo da se radi o našem vlastitom posvećenju, bilo o posvećenju bližnjega, temelj ljubavi je uvijek ljubav prema žrtvi.

Ljubite Isusa ozbiljnom, dubokom ljubavi. Prava ljubav prema Isusu Kristu sastoji se u tome, da hoćete da On čini u vama i od vas po svojoj miloj volji.

Oh! Ljubite Isusa strastveno, tj. neizmjernom ljubavlju, kako biste pridonijeli tome, da Ga ljudi uzljube u PUNINI NJEGOVA SRCA.

Ljubite Isusa pouzdanom ljubavlju; napustite misao na sebe.

Računajte na Boga, ne na sebe. Još jednom: On će djelovati u vama, s vama, po vama, usprkos vaše bijede.

TREBA BITI SIGURAN ZA NJEGA, JER JE TO ON. To je sve.

Vjerujte, da je život Isus Krist, i ništa drugo nego On. I vjerujte, da je svetost doživljeni Isus Krist.

On vas moli, da živite u Njemu, da bi po vama on živio u dušama.

Govorio je sv. Margareti Mariji:

"Želim da budeš poslušno oruđe, da tako privučeš srca mojoj ljubavi...

"Moje božansko Srce tako je raspaljeno

ljubavlju prema ljudima, a napose za tebe. I budući da ono ne može zadržati u sebi plamen svoje goruće ljubavi, treba da je izlije po tebi... Izabrao sam te kao bezdan nedostojnosti i neznanja za ispunjenje tog velikog nacrta, zato da sve bude učinjeno po Meni...

"Tebi će samo onda ponestati pomoći,kada mome Srcu uzmanjka moći... Ti ćeš uvijek biti Njegova ljubljena učenica".

Ali da budete Božje POSLUŠNO ORUĐE, sposobno da Ga dajete, da Ga rasprostirete,da Ga učinite vidljivim, treba da živite s Njime intimnim životom, srce uz srce. Treba da vam kao Margareti Mariji - iščupa vaše ograničeno sebično srce i da vam dade svoje.

Ali to još nije dosta.

Kad bi On samo stavio svoje Srce u vaša prsa, bila bi dva: Njegovo Srce i to vaše koje je tako bijedno i slabo, da bi drugi dan poslije duhovnih vježbi bilo spremno isključiti i izdati Kraljevo Srce.

Recite Mu dakle:

"Uzmi, ipčupaj moje srce, moju dušu, sve što imam, sve što jesam! Uzmi me od mene samog".

Što budete velikodušniji, to će Isus slobodnije djelovati u vama i prema tome posvetiti vas i učiniti vas sijačima svetosti.

Napunite se Njime, da mognete jednoga dana reći: "Meni je život Krist" (Fil. 1,2).

Zatim, obavljajte svoje duhovne vježbe radosno; napustite svaki strah, svaku brigu , svako nepovjerenje.

Možete si izabrati za duhovno štivo ŽI-

VOT SV.MARGARETE MARIJE. Iz njega ćete naučiti, kako ćete postati apostoli Presvetoga Srca.

Stvorite sebi jedan arsenal ideja razmišljajući o tom životu. Ima tu teologije,nauke koju treba upoznati. Oltar u Parayle-Monial-u jest središte oko kojega gravitira danas misao i ljubav katoličkog svijeta, kako je to lijepo rekao Leon XIII.

Čitajte i uživajte također djela sv.Gertrude.

A da naučite provoditi također život vjere i pouzdanja, preporučam vam život MALE SVETE TEREZIJE OD DJETETA ISUSA, koja nam je jezikom djeteta pokazala još neistražene ponore Srca Isusova.

A nadasve molite, molite kao djeca.

Neka Isus bude živa, bitna knjiga.On sam uči, On sam prosvjetljuje, On sam ogrijava.

Često u duhovnim vježbama prianjamo uz drugotne pojedinosti, a ne uz pravu suštinu, Isusa Krista. Dajte Mu prije svega svoj dio, molite Ga da ga uzme.

Molite, dakle, mnogo i s velikim duhom vjere.

Nemojte dolaziti ovamo da čujete rječi - tih govora. Ja bih želio da imam samo malo od onoga, što je sveti Petar dobio, malo njegovog nesvijesnog govorništva.

Protumačit ću ovo: U noći Muke - veli nam Evanđelje - Petar je bio vani, sjedio u dvorištu.

Jedna sluškinja ga nagovori:

"I ti si bio s Isusom Galilejcem".

Petar zanijeka.

"Ne znam što govoriš".

Kad je odlazio ugleda ga druga sluškinja i reče mu:

"I ovaj je bio s Isusom Nazarećaninom".

Petar zataji i drugi put sa zakletvom:

"Ne poznam toga čovjeka".

Ali koji bijahu tamo, približe se i stanu govoriti:

"Doista i ti si od njih, jer te i govor tvoj izdaje" ..... imaš nešto od njegovih usana!

Eto što bih želio imati: ton, akcenat,jezik sv. Petra, tj. nešto od Gospodinovih usana i čitavo Njegovo Srce na svojim usnama.

+ + +

P o g l a v l j e II

ŽIVOT PO VJERI

Potreba vjere

"Gospodine, umnoži nam vjeru"
(Lk. 17,5).

VJERA JE TEMELJ ČITAVOG DUHOVNOG ŽIVOTA I SVEGA APOSTOLSKOG DJELOVANJA.

Druge možemo samo onda osvjedočiti, ako smo sami osvjedočeni. Da druge uvjerimo, potrebno je da smo izgradili vlastito uvjerenje.

A gdje da nađemo uvjerenje, gdje božansko nadnaravno osvjedočenje? Naći se može samo u duši, koju Isus prosvjetljuje, samo u duši koja poznaje Isusa Krista, koja Ga pozna, kažem, ali ne kakogod, nego koja ga pozna ozbiljno, istinito, potpuno i duboko. Samo u onoj duši, kojoj se Isus Krist udostojao objaviti otajstva svoje ljubavi i svoga Srca i koja sluša Njegov glas. Samo je Isus rekao, samo je On mogao reći: "Vi ste prijatelji moji. ... ja sam vam sve javio, što sam čuo od Oca svoga..." (Iv. 15,15).

"Ja sam svijetlo svijeta. Tko ide za mnom, ne će hodati u tmini, nego će imati svijetlo života" (Iv. 8,1).

Samo je On svjetlost, jer je u Njemu jedinome mudrost Božja.

Mudrost ljudska, ono naime, što svijet tim imenom naziva, samo je ludost i tama, ako se ne ižaruje iz ovoga SUNCA, ako ne potječe od ove najviše mudrosti.

Na nesreću, mi smo odviše mudri mudrošću svijeta. Odviše raspravljamo. Trebali bi da manje mozgamo.

Najuzvišenija mudrost je mudrost vjere. Kad vjerujemo, mi smo vrlo mudri. S tog stanovišta sveci su najveći učenjaci, jedini učenjaci.

Ono što je najpotrebnije svakom, a naročito našem vremenu, nisu mudraci svijeta, političari i mislioci. Ako njihova mudrost ne dolazi od Boga, ako ne proizlazi iz Njegove mudrosti, ako je ona samo plod njihova iskustva i njihova napora, ako ona dolazi od njih samih, ona će slabo ili nikako koristiti.

Znate li što je potrebno da se svijet probudi?

Potrebne su duše vjere, duše svete, sjajne i jednostavne!...

Treba nam mnogo arških župnika! Oni će učiniti ljudskom društvu više dobra, nego svi mudraci i geniji. Zašto? Jer su dionici Božjega svijetla, oni ga šire, oni ižaruju Isusa Krista, a izvan Isusa samo je tama i varka. Vidite, ja vam pripovjedam jednostavno, ali odlučno, ja ne raspravljam, ne razglabam. Zašto? Zar zato, što možda računam na sebe? Nipošto! Ja sam osvjedočen, a bio bih veliki zločinac, kad ne bi tako bilo - ja tvrdim, a to zato,

jer ono što kažem, ne govorim po sebi,nego Isus Krist govori po meni i vjera me uči što govorim.

Uporno tvrdim, da treba živjeti po vjeri, ali ne životom obične vjere, nego SJAJNE I AKTIVNE VJERE.

To vrijedi zacijelo za sve kršćane, ali posebno vrijedi za nas apostole. Apostol doista mora biti čovjek sav pobožanstvenjen od duha vjere. Po svome zvanju dužan je svijetu objavljivati Isusa, upoznati svijet s Njime, da Ga ljubi i da Mu služi. A to znanje ne će nikada i ni od koga steći, ako ga ne dobije kao dar odozgo, a taj dar mora na silu izmoliti molitvama i žrtvama. Jer stoji pisano:"Nitko ne zna Oca, nego Sin, i kome Sin hoće objaviti" (Mt. 11,27).

Prva etapa toga puta je dakle: Duh vjere. Taj nam je duh potreban da Boga upoznamo.

Bog! Sama riječ nam Ga objavila. Izmamimo joj na silu njezinu tajnu.

Ova velika vjera nam je potrebna, da možemo prodrijeti u Srce Isusovo, u Njegovu nutrinu, da nađemo Isusa, ali ne oslabljena, umanjena i - dopustite mi ovu riječ - izobličena Isusa, nego da Ga nađemo u svoj ljepote u "veličanstvenosti Njegove Ljubavi".

Prodrimo dublje nego je prodrlo Longinovo koplje, da u tom velikom svijetlu shvatimo i upoznamo blago, koje je u Njemu pohranjeno za Njegove najbliže i za Njegove apostole.

Ako je istina, da "služiti Gospodinu znači kraljevati", onda se ja usuđujem dodati, znači više nego kraljevati, znači osvajati.Da,

osvajati svijet, kojega treba obraćena i preobražena baciti pred noge Kralja Ljubavi.A nada sve, osvajati Njegovo Srce. To je dakle veća slava nego kraljevati. A ta slava,dragi apostoli, to je vaša plaća. Služiti Gospodinu, znači gospodariti Njegovim Srcem, znači oteti mu ga snagom vjere. A što više napredujemo,to više primamo tu milost. Tko je prožet tim svijetlom, ne treba ništa drugo. Dolazi čas, kad će mu biti dano počinuti u Bogu i tako reći: gledati Ga. A onda sve ostalo: patnje, žrtve, progoni - sve to postaju sitnice... ili bolje: sve se to pretvara u neprocjenjivo blago.

Ali gdje i kako nas Isus uči poznavati Boga?

U intimnom saobraćaju s Njime, u molitvi. Radi toga neznalice u svjetskoj učenosti znadu o tom predmetu često puta više od učenjaka.

Jednostavno dijete, čovjek neuk, ali koji doista znade moliti, imade u božanskim stvarima znanje i prosvjetljenje, koje nam nijedan učenjak nikada ne bi mogao dati.

Sjećam se jednoga seljaka, kojeg sam sastao u Lurdu. On mi pristupi:

"Oče, jeste li vi to propovijedali?"

"Da, ja sam to."

"Oh, kako ste nam rekli lijepih stvari!Isus Krist, KRALJ LJUBAVI, Isus Krist, KRALJ MILOSRĐA! Da doista je tako. Eto već je dvadeset godina, što se svakog dana pričešćujem, što svakog četvrtka obavljam Svetu Uru i u Isusu Kristu gledam Kralja milosrđa i ljubavi. Već dvadeset godina molim Boga, da upozna svi-

jet s ovim velikim istinama, o kojima ste vi danas propovijedali".

Shvatite: dvadeset godina on je molio, da se propovijeda kraljevstvo Srca Isusova. Tko zna, nije li u očima Božjim baš ovaj skromni siromašni čovjek započeo to djelo?

Ugovorio sam s njim sastanak u hotelu, da razgovaramo.

Dva puna sata izlijevao je on svoje srce preda mnom. Ja sam ga slušao ganut i iznenađen. Rekao mi je tako divnih teoloških istina, da sam ostao zbunjen.

Blizu ponoći, kad se on spremao da ode, naumih ga uhvatiti u svoju mrežu. Htio sam na ime pod svaku cijenu dobiti zapisane misli ovoga neobičnoga seljaka, pa da mi one posluže kao osnova za moje propovijedi o Srcu Isusovu. Rekoh mu dakle: "Prije nego se rastanemo, hoćete li me primiti za svoga prijatelja?" Na to mi on iskrenim, naivnim i malo pokroviteljskim tonom umiljato odgovori: "Pa dobro...nemam ništa protiv toga, da budem vaš prijatelj".

"Hvala! Ali ako ćemo biti prijatelji, potrebno je da ostanemo u vezi, to više što vi ostajete ovdje, a ja ću i dalje nastaviti svoj život "vječnoga Žida". Naša veza može postojati jedino u dopisivanju... Slušajte, obećajte mi, da ćete mi pisati. Ne baš pisma, to ne. Na velikim komadima papira, ako baš hoćete olovkom, napišite mi svake večeri, štogod vam padne na pamet o Srcu Isusovu, o Kralju i Bogu obitelji, po prilici sve ono, što ste mi ove večeri dugo govorili. Ja ću vam ostaviti papira, listovne omote s mojom adresom, sve

što je potrebno. A vi ćete svakih petnaest dana, ili svaka tri tjedna predati na poštu ovaj pisani razgovor... Ja ću vam odgovoriti poštanskom dopisnicom. Pisat ćete olovkom duge, duge razgovore. Ali uvijek i isključivo o Kralju ljubavi... Eto to vas molim. Obećajte, da ćete mi učiniti to veselje. Ja bih i opet htio slušati od vas tih lijepih stvari, koje ću pomno čitati i razmatrati. Vi mi to obećajete, zar ne?"

On prasne u smijeh i reče mi: "Oče, to je nemoguće, jer ja ne znam ni čitati ni pisati!"

U prvi čas sam mislio, da me vara, pa mu rekoh: "Ako ne znate čitati, gdje ste onda naučili sve ove lijepe stvari, koje ste mi govorili?" Uozbiljivši se reče mi s poštovanjem:

"Oče, vi svako jutro govorite sv.Misu. Obadvojica imamo dakle istoga Učitelja. Ako ja znam, a vi ne znate, onda tome nije kriv Učitelj, nego je to vaša pogreška, Oče!" Budući da sam ostao zapanjen tim odgovorom, on je mislio u svojoj prostodušnosti, da nisam dobro razumio. Zato nastavi s ovom osobito lijepom i točnom prispodobom: "Uzmimo, Oče, da je ovaj stol ovdje oltar... Vi ste ondje - s one strane, a između nas dvojice u istom razmaku, samo korak udaljeno - Sunce - Isus -. Ja vidim, a vi ne vidite... Svakako, krivnja ne leži na Suncu, na Isusu, nego na vašim očima".

Pripovijedao sam taj događaj velikom kardinalu Sevinu u Lionu. On me u čudu slušao i rekao mi: "Zabilježite taj događaj, dragi Oče, zlatnim slovima. Pripovjedajte ga naročito teolozima i klericima, jer u njemu se krije

visoka teologija".

Iz ove lijepe crtice, koju sam vam iznio slijedi duboka pouka, kojoj ne treba nikakva tumača.

Tko dakle poznaje Isusa Učitelja? Zar obrazovan čovjek?... Doktor?... Ne uvijek. Tko dakle? Neuk i učenjak, koji se znade pribli - žiti Suncu - Isusu, koji traži u saobraćaju s Njim one tajne, koje ne će ni u jednoj knjizi naći... Samo onaj, tko je do nogu Učiteljevih kroz stijene Tabernakula u dubokoj molitvi slušao tajne glasove Odozgo, samo taj poznaje doista božanske stvari, pa makar on bio i ulični pometač.

Ako pak pitate: "Kako treba moliti,da naša molitva dobije snagu, kojom će rastrgati koprenu i doći do svijetla?"... Odgovaram bez oklijevanja: "Molimo onako, kako ljubimo!"

Kako govori dijete svojoj majci? Zar velikim umovanjem i učenim frazama? - Ne. Ono govori, kako mu srce kazuje. Jedna riječ, da jedan pogled dovoljan je, kad ljubav ide ususret ljubavi, kad srce kuca na vrata drugoga srca. A Isus ne će da zaostane za običnom majkom, kad želi da nas pusti k sebi, da nas razumije, da nas sluša. Po Njemu su majke ono što jesu, a one sve zajedno ne dosižu Isusa! Utisnite dobro u svoje srce ovaj jednostavni, a tako duboki odgovor: "Molimo onako,kako ljubimo!"

I ne zaboravite, dragi Apostoli, da u vašem duhu molitve leži velika tajna nadnaravnoga svijetla, koje vam je prijeko potrebno u vašoj službi, a koje možete crpsti jedino u

Srcu svoga Božanskog Prijatelja.

Molitva vas odabranih, kao i molitva puka mora biti jednostavna, posve jednostavna , jer je ona zakon jednako obavezan za dijete , za seljaka, pa i za teologa.

Da dođete do Boga, nije potreban nikakav sistem ni poseban način molitve. Ne treba se zaplesti u labirinte, ni hodati mračnim i pogibeljnim stazama poput podzemnih hodnika u katakombama. Idite uvijek ravnim putem po bijelom danu. Slijedite neposredni polet duše, koja traži istinu i ljubav na njihovu prvobitnom i vječnom izvoru. Da, kažem još jednom:molitva je na dohvat svakomu, kao i ljubav,koja je temelj sve naše vjere. Evo zato sam imao pravo kad sam rekao:

"Molimo onako, kako ljubimo! Vaša molitva jest vaša ljubav!"

Iz ove molitve ljubavi, iz ovog približavanja našem Gospodinu putem žive vjere, proistječe još jedno drugo svijetlo: svijetlo upoznavanja nas samih. Tko sebe doista poznaje? Zar onaj, tko dva-tri puta ispita svoju savjest? Ne, nego onaj, koji živi po vjeri i živući po vjeri gleda u svijetlu -koje je Isus sam - svojim očima neobičnom jasnoćom u ponor svoje savjesti. Tu vidi svu svoju bijedu, ali i svoje vrline. Bili bismo nezahvalni, kad ih ne bismo priznali, jer nam On daje ta dobra svojstva. Mi smo bijedni, krhke posude od gline. Ali On je u svojem beskrajnom milosrđu htio, da u njih stavi velika blaga. Zašto? On je to htio iz milosrđa. Da se iskreno upoznamo, bez oholosti, ali i bez malodušja, tre-

ba nam jače svijetlo, nego što je svijetlo ljudskog razuma. Vjera nam pokazuje našu bijedu, naše mane i pogreške, ona nam pomaže naći lijeka u Isusu Kristu. Ona nas također upoznaje s darovima Božjim i uči nas, kako se moramo njima služiti, da ostvarimo Njegove planove.

Konačno vjera nam je potrebna, da budemo APOSTOLI, da upoznamo prava Isusa Krista, Njegovo vrhovništvo nad nama, nad dušama. Kako bismo izvršili svoj poziv, da nam vjera ne pomaže?

Samo zato, jer nemamo dovoljno vjere govorimo: "Da sam zdrav, da sam bogat, da imam vremena, ja bih mnogo učinio na slavu Božju i za spasenje duša. Ali ja sam bolestan, siromašan, ja sam zaposlen..."

Kako jadno svijetlo, kako oskudnu i nestalnu vjeru odaje takvo mudrovanje!

Kad je Isus Krist naumio osvajati svijet, zar je za svoje apostole odabrao učenjake i bogataše, ugledne i moćne osobe ovoga svijeta?

Ne! Izabrao je siromašne i neuke i nepoznate. S takvim elementima On radi, s takvim se ljudima On proslavljuje.

"Bogu se svidjelo", kaže sv. Pavao, "da postidi ono što jest, po onome, što nije ništa" (I.Kor. 1,18).

Eto, ta ga sredstva slave, da tako svi vide, da nije njihovo djelo, nego Njegovo!...

Zar je obraćenje duša ljudsko djelo?

Svijet je pun knjižnica, i u tim knjižnicama ima veličanstvenih djela... koja nisu ni

koga obratila.

Obraćenje duša djelo je Božje, djelo Njegove milosti.

U svome neznanju pripisujemo uspjeh vidljivom oruđu, propovjedniku. Ah, šta propovjednik! Znate li tko je pravo oruđe? To je ona mala, nepoznata, neuka, skrovita duša, koja moli, koja trpi, koja ižaruje svoju vjeru. Eto to je Božje oruđe!

Svijet zanesen nekim obraćenjima pripisuje ih rječitosti, dokazima nekog logičkog duha... Ah, to nije tako!...

Bio sam svjedokom jednog obraćenja, koje ne mogu zaboraviti. Jedan nesretni otac bio je na umoru. Obratio se Bogu iz velike udaljenosti... i primio tom zgodom prvu sv. Pričest. S njim zajedno primili su također prvu sv. Pričest njegova žena i troje njegove djece. U jednom kutu sobe klečala je neka skromna žena; bila je to njihova kuharica, koja je plakala od ganuća.

Odjednom se ona digne, približi se postelji umirućega i kaže jecajući: "Dopustite, gospodine, da vas vaša stara kuharica zagrli u ovom tako lijepom i svečanom trenutku".

Bolesnik ganut ogrli je, a sirota žena reče: "Više od dvadeset godina ja sam, gospodine, u vašoj službi, ali za to vrijeme ja nisam bila samo kuharica u vašoj kući, nego sam nastojala biti i apostol presvetoga Srca..... Dvadeset je godina što Mu ja velikom ljubavlju prikazujem svoje svagdanje Pričesti, svoje molitve, svoje patnje i svoje žrtve moleći od Njega samo jednu veliku milost: da ne odem

u nebo prije nego što ugledam nebo ovdje u ovoj kući, tj. dok ne vidim pobjedu Srca Isusova. To se sada dogodilo; vidjela sam Njegovu veliku pobjedu; Gospodine, sad mogu umrijeti".

Pobijedilo je Srce Isusovo, ali posredovanjem ove pobožne žene, koja je vjerovala u milosrđe ovoga Božanskog Srca i koja nije prestala nadati se i moliti.

Što kažete, pobožni čitatelji na ovaj "Nunc dimittis" sirote kuharice - apostola? Evo, ja vas nastojim zadahnuti naukom, koja je ludilo, ali i koja blješti sjajem podnevnoga sunca i sjajem vjere.

Na svome apostolskom putu često ćete naići na brdo, koje treba ukloniti. Tko će učiniti to čudo? Tko će mu reći: "ukloni se".

Mnogo poteškoća, mnogo zapreka javlja se na vašem putu: kako da kažemo tim poteškoćama, tim zaprekama "uklonite se"? Kako? Vjerom.

Vjerujte u Onoga, koji je rekao: "Ja sam pobijedio svijet" (Iv. 14,38).

On ga je pobijedio i vi ćete ga s Njime pobijediti!

Imajte veliku vjeru, ne samo u danima pobjede - jer je to lako - nego i u danima prividnih poraza. Kažem: prividnih, jer nema stvarnih. Pobjeda je sigurna, VELIKA POBJEDA SRCA ISUSOVA I NJEGOVE LJUBAVI!

Tko ima vjeru, nikada ne će biti pobijeđen ni prevaren.

A vi, vi još imate ljuske na očima kao i sv. Pavao. Neka vam one za ovih duh. vježba padnu s očiju, neka vam ovi dani sabranosti budu ČIN NAJŽIVLJE VJERE. Ponesite iz njih ži-

vi osjećaj snage i MOĆI NJEGOVA SRCA.

U što još sumnjate?... U sebe?... Ali to niste vi... U Njega?... Pogledajte na Isusa i pođite naprijed! Neka Krist vlada!

Duh žive vjere

"Gospodine,
daj da Te vidim!"

"Da ti znaš dar Božji i tko je, tko ti govori, ti bi zamolila u njega vode žive" (Iv. 4,10).

Da imamo život LJUBAVI, potreban nam je život SVJETLA. Sa svijetlom prodire i toplina.

Što je život? - Nešto nestalno, podvrgnuto trajnoj mijeni. - Potreban mu je stalan temelj, koji će mu donijeti mir, svetost. Treba nam nepomično središte, oko kojega ćemo kružiti i kojemu ćemo težiti.

Ovo središte, ovaj temelj jest Isus Krist SAVRŠENO UPOZNAT. Jedina prava sreća i jedina prava mudrost jest u tome, da Ga upoznamo, da samo Njega poznamo. ON NAM JE DOSTA! Poznavati Ga, znači ljubiti Ga.

Život po toj vjeri je neophodni uslov, da Bog u nama i po nama ostvari svoje planove.

Vjeruješ li?, pita Isus prije svakog čina ljubavi. "Vjerujete li, da vas mogu izliječiti?", pita dvojicu slijepih.

Da Gospodine, mi vjerujemo, (Mt.9,27) -i čudo se dogodi.

Svojim apostolima veli: "Što kažu o meni"

- "A što kažete vi?"

"Gospodine, Ti si Krist, Sin Boga živoga!" (Mt.16,16). I tako uvijek, kad Ga mole za koje djelo Njegove moći i Njegova milosrđa Isus odgovara:

"Možete li vjerovati?... Sve je moguće onome, koji vjeruje" (Mk.9,22). Nije drugačije govorio ni sv. Margareti Mariji:

"Kad bih od Njega molila nešto što sam mislila da ću teško postići, činilo mi se da čujem Njegove riječi:

"Vjeruješ li, da to mogu učiniti? - Ako vjeruješ vidjet ćeš snagu moga Srca u veličanstvu moje ljubavi" (Život i Djela II.426).

Vjera je dakle TEMELJ SVETOSTI, kao što je i temelj APOSTOLSKOG DJELOVANJA.

Sveci su većinom živjeli prividno običnim životom kao i mi, ali njima je u duši sjalo veličanstveno Sunce: Isus! U sebi su nosili VIZIJU ISUSA..... SVIJETLO ISUSOVO.

Eto, zato su izgledali nepomični u miru i pouzdanju iako su bili podvrgnuti običnoj promjenljivosti. Kako je mogla njihova mala lađica tako mirno ploviti na uzburkanom moru svijeta? Odakle su crpli svoju neobičnu sigurnost?

Svijet ih je smatrao ludima. Da, ali to je bilo ludilo božanske mudrosti, božanskoga svijetla, koje su oni u sebi nosili. Svetac je luda vjere, - biće svjetlosti... a svijet ... on živi u tminama.

Radi toga svijet ne vjeruje u ljubav Isusovu. Zašto?... Zato, jer nas je ljubio bez razloga, jer nas je ljubio do ludila, "stultitia" kaže sv. Pavao.

Ova se tajna ne dokučuje slabom običnom vjerom.

Ah, kad bi kršćani, kad bi svećenici vjerovali u Njegovu ljubav, preokrenuli bi svijet.

DAJ NAM, GOSPODINE, SVEMOGUĆNOST VJERE SVETACA, KOJI SU VJEROVALI U TVOJU LJUBAV!

Tražite, uporno molite, ovu vjeru svetaca.

Vi vjerujete, to je istina - ali je li vaša vjera dovoljno živa, dovoljno jaka, da bude djelotvorna?

Vjera nije u tome, da vjerujemo u nekog neodređenog, dalekog Boga, nego da živimo u Isusu, u najvećoj objavi Božjoj; da živimo u Isusu Emanuelu, "Svijetlu, koje je sišlo s neba da nam pokaže put onamo".

Ne smijemo vjerovati da je sišao samo za koju godinu..... On boravi stalno s nama. On nije bio. ON JE.

Živjeti po vjeri znači živjeti s Isusom u božanskom bratstvu.

Vi ste pozvani da budete svijetlo svijeta; potražite ga u onome, koji je "svijetlo svijeta". Neka On bude veliko svijetlo u svemu vašem životu.

A mi, izgleda, trebali bismo ispraviti riječi slijepca iz Evanđelja. On je rekao:

"Gospodine, daj da vidim" (Mk.10,51).

Mi recimo: "Gospodine, daj mi da Tebe vidim!" "Ne trebam vidjeti ni sunca, ni stvorova. Samo da TEBE vidim. TEBE i da budem slijep za sve ostalo". Takav život bio bi uvod u nebo. U čemu se zapravo sastoji nebeska sreća?

U blaženom gledanju. Da, mi ćemo biti sretnici zemlje. (Blaženici vide u njemu sve kao u božanskoj prizmi vječnoga svijetla). Ako se dakle naviknemo, da barem donekle poput njih gledamo u Bogu sva zbivanja, sve križeve i radosti, svakako ćemo već unaprijed uživati nebeski mir. Koprena tajne ostat će, ali će kroz nju prodrijeti naša živa vjera i pokazati nam u Bogu i Isusu razlog tajne života i nedaće progonstva, te ćemo i u progonstvu, unaprijed okusiti ljepote Domovine. Tu je tajna neiskazanog mira i sreće, koju su sveci uza sve svoje Kalvarije već ovdje uživali.

Tako se živjelo u Nazaretu.

Za svijet Isus je bio mali Nazarećanin; ali Marija i Josip prodriješe svojom vjerom u tajanstveno i neiskazano poniženje otajstva ljubavi. U onom skromnom zaselku, daleko od svakog ljudskog pogleda proživljavali su s Isusom sakriveni raj... Imali su uza se nebo, ali nebo, koje im je neizmjerna vjera otkrivala.

Oh! Kad bismo mogli još bolje razmatrati život te Obitelji!

Razmatrajmo i kušajmo ovu zajednicu vjere, ovo uzajamno razumjevanje srdaca u Nazaretu. Poput Marije i Josipa naučimo i mi moliti, trpjeti, boriti se, a uvijek u zajednici s Nazarencem, našim Bratom u progonstvu... Jer napokon, radionica u Nazaretu posve je isto, što i Tabernakul, gdje pomoću velikoga duha vjere živimo usko združeni s Isusom.

Da, jer Kralj stvarno prebiva među nama, možemo lako nasljedovati u svim pojedinostima i redovnom odvijanju našega života "nazaretsku

zajednicu".

Čitanje i razmatranje života sv. Male Terezije bit će nam od velike koristi da shvatimo divnu nauku duha vjere, koja nam polazi iz Nazareta. Netko je napisao, da je Mala sv. Terezija poslije sv. Josipa najdublje shvatila i ostvarila jednostavni i uzvišeni život Kralja i Kraljice kroz trideset godina njihova zajedničkog boravka. Ona je to učinila duhom vjere, koja je u nje dosegla herojski stepen. Potražite savjeta kod ovoga djeteta, kod toga "malog učenjaka". Neka vas ona vodi za ruku putem, koji nikada ne vara, tj. putem vjere, koja je jača od svake kušnje; neka vas vodi izgaženim, običnim putem svakidašnjega života.

Ali kako da GLEDAMO Isusa u svemu? Kako da Ga dosegnemo, uhvatimo u svoju mrežu, kako da Ga posjedujemo, da BUDEMO Njime BOŽANSKI OPSJEDNUTI? Jer nije dosta neodređeno misliti na Njega, opažati Ga kao sunce, koje se sakrilo iza dalekih oblaka. To nije DUH ŽIVE VJERE.

Gledajte Isusa u sebi i oko sebe: u događajima, kušnjama i radostima, koje On šalje, u vremenitim milostima, koje nam u prikladno vrijeme daje, gledajte Ga i naučite zahvaljivati Mu. Zahvalnost izaziva potope milosti.

Gledajte Ga u svim svojim molitvama, gledajte Njega i samo Njega, koji vam ih nadahnjuje i koji ih oplođuje primajući neiskazanom blagošću vaše želje, vaše poklone, vaše najsmjernije molbe.

Gledajte Ga za vrijeme svojega posla, jer On je ovdje kraj vas, da izvrši jedan drugi posao, posao vašega posvećenja. Nastojte sve

pobožanstveniti štogod činite, poput onoga svetoga brata krojača Gerarda Majele, koji je kod svakoga uboda igle uzdahnuo: "Gospodine, ja Te ljubim, spasi jednu dušu!"

Ako vaše ruke rade, ako vam se duh napreže, nastojte, da vam srce uvijek bdije uz Učitelja.

Gledajte Ga na čelu vašega stola, kako kao brat, kao prijatelj dijeli s vama vaš obrok i kako vam se daje On, koji je Kruh života i hrana Anđelima.

Gledajte Ga i za vrijeme počinka... Počivajte na Njegovu Srcu i spavajte "na način sv. Ivana". Stvorite nakanu, da svaki kucaj vašega srca bude kucaj ljubavi.

Gledajte Ga u svojim žrtvama. On je vaš raspeti uzor. Jednoga dana On će biti naša slava i naša nagrada. A da vaša djela budu dragocjenija, združite ih s ranama Spasiteljevim, natopite ih u Krvi Njegova Srca.

Gledajte Ga u časovima nutarnje tjeskobe, koju sakrivamo u sebi i nikomu ne otkrivamo... u časovima Getsemanija. Ne trebate drugoga Cirenca, jer imate Njega. Jedna Njegova riječ i bit ćete utješeni. Ne tražite nikoga izvan Njega.

U časovima razočarenja, što ga doživljujemo kod stvorova - i dobre duše, i one koje smatrate svojima, uvrijedit će vas kadgod..., jer one ne znaju ljubiti kao što On ljubi - gledajte Ga kako vam miluje bolnu ranu, približite Mu se. Ta su nam razočaranja potrebna, da nam se srce ovdje ne ukorijeni i da znamo da je samo On, JEDINO ON DOBAR i da nam Njegovo Srce dostaje.

Gledajte Ga NEVIDLJIVA u časovima umora i klonulosti, u trenutcima kad smo od svega izmučeni, kad se narav krši, kad osjećamo svu težinu svoje bijede i slaboće. Recite Mu tada sa svim svojim pouzdanjem: VJERUJEM U TVOJU LJUBAV, GOSPODINE!

U časovima napasti, te velike moralne bijede, kad se treba boriti i hrvati - jedina Djevica Marija nije ju poznavala - gledajte Isusa, kako prolazi kroz oluju. On želi da vas uzme u lađicu svoga Srca, gdje bdije i onda kad se čini da spava... jer su Mu samo vjeđe zaklopljene; gledajte Ga dakle uza se, da vam bude vaša snaga, vaša jakost... On je Bog životnih bitaka. Borba je potrebna... On će STIŠATI OLUJU... kad bude htio. S njime ne ćemo nikada doživjeti brodoloma.

Pa ako i padnete, pogledajte također na Njega, jer da nas ohrabri, htio je da na svom putu i sam padne misleći na nas.

On razumije što je pad, slaboća... Zato je On Bog, zato je ljubav, smilovanje, veliko božansko milosrđe; On će doći da vas i iz najdubljeg ponora digne. On ne napušta duše koja je prihvatila dar Njegova Srca... pa ako je u času slaboće možda i htjela ostaviti. On će je i opet dohvatiti. On ne dopušta, da Mu se izgubi duša, koja Ga je stajala života i krvi.

Ah, u padu, naročito u padu gledajte u Njemu Samaritanca ljubavi, koji iz prašine na putu diže one, koji su iznenadnim časom vrtoglavice pali. On će se sagnuti nad vas, da vas ponese i pritisne na svoje Srce. Da, makar vi bili bijedni kao sam grijeh, makar vi bili gubavi, On vas želi zagrliti. On hoće da se za-

mijeni s vama: da uzme vašu gubu, a vas da za-
odjene svojom ljepotom.

Gledajte Ga u časovima grižnje savjesti, kako vas gleda, kao što je nekoć gledao Petra... pogledom punim suza i ljubavi, pogledom, koji je odraz Njegova Srca, puna milosrđa i sućuti.

U smutnjama i u nemiru slušajte Gospodina: "Zašto se uznemiruješ, dijete moje? Pax! Ti i ja, zar ne, to je dovoljno. U svemu ja i ti; i ništa između mene i tebe. Pax tibi, pax multa!"

Gledajte Ga u tminama, kad je sve crno, posve crno, kad trpite što ništa ne osjećate, što ste sami, potpuno sami. "Upalite svijet - lo", noć pada, ALI JA TE GOSPODINE, IPAK VIDIM. Više nego ikada ja vjerujem, da me ljubiš. U sebi, u svojoj nutrinji nosim sunce Tvoga Srca.

Konačno gledajte Isusa u poteškoćama, na koje nailazite u radu oko dobra. Htjeli biste letjeti, ali su vam podrezali krila oni, koji su vas morali ohrabriti; zakrčit će vam kad - kad i put, misleći da čine dobro. To su prividni porazi, koji spremaju opću pobjedu. Okrutne su kušnje koje nam dolaze s desna. Bog će možda sve dopustiti: klevete, progone. Sjetite se sv. Alfonza de Liguori, utemeljitelja Reda, crkvenog naučitelja, kojeg su toliko klevetali i progonili! A tako isto i sv. Josipa Kalasancija, sv. Tereziju i svakog sveca.

Isus vodi uvijek istim putem one, koje ljubi... Naučimo i na tim otajstvenim putovima zasvjedočiti vjeru u moć Njegova Srca.

Na taj način gledat ćemo Isusa kao da-

smo Njime OPSJEDNUTI. Do toga trebamo doći, moramo doći!

On ne vidi ništa osim nas, On ne misli na drugo nego na nas. Da i ne govorimo o Jaslicama, o Euharistiji, o Križu. On želi da iz svake patnje, moralne pogrške, napasti, iz svakog velikog životnog zla izvuče našu korist, našu slavu!

Jednoga dana govorili su pred Malom Terezijom od Djeteta Isusa o tome, kako neki ljudi imaju snagu da magnetiziraju i da na taj način zavladaju svim moćima neke osobe.

"Oh", uskliknu ona odmah, "ja bih htjela da mene Gospodin MAGNETIZIRA!... Kako bih Mu rado predala svoju volju".

Sv. Margareta Marija govoreći o milosti, koju je svakog prvog petka u mjesecu ponovno primala, kaže ovako: "Presveto Srce ukazalo mi se kao presjajno blještavo sunce, čije su zrake okomito padale na moje srce; ono se onda raspalilo tako žarkim ognjem da mi se činilo, da će se pretvoriti u pepeo" (Život i Djela II,71).

Ganutljive riječi, koje izriču živu vjeru i svu njenu snagu u skromnom životu, kojega ona obasjava i prožima ljubavlju.

Ako nam je teško vjerovati, da Isus, ta velika Stvarnost može dobiti takvo značenje u našem životu, sjetimo se kako jaka može biti zavodljivost običnih stvorova.

Koliko je luđaka opsjednuto zemaljskom ljepotom! Nažalost, kako su naprotiv malobrojne lude opsjednute nebeskom ljepotom.

Zaručnik prije vjenčanja ne misli ni na što drugo, nego na svoju buduću zaručnicu, od

koje se ne može odijeliti. Pri tome gubi mnogo vremena... i koješta drugo.

Čovjek znanosti uslijed svojih nauka i otkrića... svojih bijednih istraživanja...zaboravlja čak i na životne potrebe. Da usavrši znanost, ne štedi ni svoga zdravlja.

Umjetnik goji strast prema svojoj umjetnosti... Ona je predmet svih njegovih sanja; on ne živi više sa smrtnicima; gubi smisao života; žrtvovat će i svoju vremenitu sreću,ali svojih se sanja ne će ostaviti.

Pa zar da onda Kralj slave, Isus Krist, beskrajna Ljepota, Stvoritelj i Učitelj znanosti, ponor svih savršenstava i zanos anđela - ne može ispuniti sav naš život, nas Njegovih apostola!

Oh, pustimo neka nas zablješti ovo božansko Sunce!

Neka ono bude uvijek u našim očima i u našem srcu.

Daj mi Isuse da živim opsjednut Tvojim Božanstvom.

DA VIŠE NE MOGU BITI BEZ TEBE!

\+ + +

Poglavlje III

ŽIVOT IZ LJUBAVI

Ljubio sam vas...
ljubite se!
(Iv.15,12).

Sve je u tome, to je čitavo Evanđelje,to je čitav Zakon!...

Ljubio sam vas do Jaslica, do Križa, do Euharistije.

Ljubio sam vas osobitom ljubavlju.Ostavio sam svoga Oca, svoje nebo, svoje anđele, da dođem do vas.

Prezreo sam zemaljsko blago..., rodio sam se u siromaštvu štalice.

Ljubio sam vas više nego svoj život, jer sam život dao za vas. A kad se daje život,onda se daje sve. Moj Otac je morao tražiti sebi pravo... I ja sam htio biti žrtva, bacio sam se između Njegove srdžbe i vas.

Bio sam dakle ranjen radi vas, ranjen na smrt iz ljubavi.

Ljubio sam vas više nego svoje veličanstvo: pogledajte kakvim sam ga uvredama izvrgao radi vas... Ćuške, trnje, pljuvotine, luđačka haljina, bičevi, križ. Izabrao sam sramotu, da vas jednoga dana obaspem svojom slavom.

Ja vas još uvijek ljubim više nego svoju slavu, jer sam tu slavu na Kalvariji prekrio mrtvačkim plaštem, a u Sakramentu svoje ljubavi mističnom smrti. I kakvom li je preziru nisam izložio?

LJUBIO SAM VAS... LJUBIM VAS!... A vi? Ljubite li me? Jeste li me vi prvi ljubili? - Ne ja sam vas pretekao. Od vijeka sam vas ljubio. (Jer.30,3).

Koliko vi mene ljubite?

Ljubite li i vi mene osobitom ljubavlju? Predpostavljate li me svojim dobrima, svojim udobnostima, svojim radostima, svojim prijateljima, samima sebi?...

Jao! On kuca na vaša vrata, On čeka, On prosi, a često Mu samo odgovore: "Gospodine, jedan čas... toliko imam da uradim... moja budućnost, moja korist, moj imutak...pričekaj..

I Isus dugo čeka.

Imutak je narastao ili nije narastao. On ponovno kuca: Hoćeš li me? Ja sam tvoj mir,otvori mi!...

"Još malo, tolike me i velike brige taru: da se udobno smjestim, da očuvam zdravlje, hoću da postignem položaj o kojem sanjam,sreću!... Još malo" (Lk.14,18).

A Isus čeka pred vratima, kao siromah, kao prosjak. On, On je božanski prosjak ljubavi! On nam pruža ruku... i tu božansku ruku, tu za nas probodenu ruku, mora On često, vrlo često, rezignirano da povuče praznu.

Dugo je čekao: brige su prošle ili nisu prošle; nadošle su druge, razočarenja su se umnožila. Prestiglo ga je cvijeće i trnje.Možda će Ga sada primiti?

On kuca i kucajući plače! (Apok.3,20).

"Hoćeš li me danas? Mene, Utješitelja,Prijatelja u teškim danima, hoćeš li me?"

"Danas?... danas?... to je jedini dan od mora što su mi ga ostavili stvotovi. Čekaj,Gospodine, pričekaj, možda sutra".

I On čeka, On Bog, koji ništa ne treba, On čeka da ga jedno malo slabo stvorenje koje je opsipao dobročinstvima, a od kojega prima samo uvrede, nezahvalnost i prezir, izvoli primiti...

Ima se vremena za sve i za svakoga, samo ne za Kralja kraljeva. Kao bijesna bujica radosti i suza, iluzije, nezahvalnosti, žalosti zahvatile su ognjište... Isusa su ostavili na kućnom pragu, prozebla od noćne rose, sa suzama u očima, satrvenog srca. Blag i strpljiv još uvijek čeka: "Otvorite mi", ponavlja, "Ja sam Isus jedini prijatelj u danima bez sunca, Onaj, koji nikada ne zaboravlja, koji se nikada ne mijenja. Jedini, koji uvijek ostaje. Primite me, Ja sam beskrajno Milosrđe!" Ah!.. Napokon se vrata otvore, ali... kakvog li razočarenja!... ne Njemu, smrt je ušla, zatim je grobar prošao, a onda se On ušuljao, On. Kralj slave!... Jao! On često stigne samo da proplače nad lješinom!

Eto žalosne povijesti tisuće i tisuće duša i obitelji, povijesti beskrajne Ljubavi i skoro beskrajne nezahvalnosti. Kako je imao pravo onaj, koji je rekao za Isusa, da je On jedno neizmjerno Srce!

On bi mogao silom otvoriti vrata, koja Mu ne otvaraju, poslužiti se autoritetom: On je Gospodar. Ali ne, On ne će prisilne pokor-

nosti, već slobodni i dobrovoljni dar srca, LJUBAV! I On ne dobiva ljubav!... Njega ne ljube!... Ne ljube Ga... ne, niti oni, koji se nazivaju Njegovim prijateljima. Međutim što je mogao učiniti više da nas predobije?

Zar je zato postao čovjekom, da polući samo strah, zar je zato umro na križu, samo zato se sakrio pod koprenu Hostije? - Ah! Da prestraši, imao je drugih sredstava u svojoj svemogućnosti, u svojoj pravednosti. Što, zar da ljudsko srce odgovara samo STRAHOM na prekomjernost božanske ljubavi? Je li ono rob, plačenik... nije li sin? Ako je pak sin, gdje mu je LJUBAV, sinovsko poštovanje?

Čujem, gdje mi netko govori: "Duh Sveti nas uči da je strah Božji početak mudrosti" (Eccl.1,16). Početak da, ali ne i svršetak. Da, stavimo strah na temelje zgrade svog obraćenja i neka ondje uvijek ostane, ali na vrh postavimo dopunu Zakona, ljubav, koja je bit svetosti!

Tko će stići na taj vrhunac, ako ne vi, učenici i apostoli Presvetoga Srca?

"Praebe, fili, cor tuum mihi!"

Ljubav je, rekli smo, ČITAVO EVANĐELJE, to je Isus, prikazan na rukama svoje Majke i na rukama Križa. Sad ćemo vidjeti, da je to također i ČITAV ZAKON.

Je li molitva nešto drugo nego stapanje duše s Bogom po ljubavi?

Vanredno Isusovo djelo, Crkva, nije li također djelo ljubavi?

A ekonomija milosti, nije li također

splet ljubavi? Ljubav nas obavija, progoni.

Svećenička služba, što je jedno od najvećih čudesa, nije li u tome, da pokaže dušama božansko Srce ranjeno od ljubavi? Nije li svećenik namjesnik ljubavi Isusa Krista? Jest, jer je on prije svega i naročito, djelitelj božanske milosti i milosrđa po Sakramentima, koji su kanali Spasiteljeve ljubavi. Po propovijedanju on je jeka onoga glasa, koji je rekao: "Dođite k meni svi, koji trpite..."

Napokon sve patnje i sva razočarenja ovoga svijeta tek su sredstva da shvatimo, kako je samo jedno stvarno: ISUSOVA LJUBAV.

Isus je dao da se posvuda čuje Njegov JEZIK, u Samariji, u Galileji, na obalama Tiberijadskog Jezera, kao i u Paray-le-Monialu, Njegove usne odaju Njegovo Srce. On ne promjenljivo govori jezikom ljubavi:

"Moje Srce gori ljubavlju prema ljudima, a napose prema tebi".

Ne zapanjuje li to i nije li glupo čuti Boga, gdje ovako govori?

Dakle je ta ljubav Srca Isusova VJEČNA STVARNOST?

Da, jer "je Bog ljubav", veli sv. Ivan (Iv.4,8).

A koji je Njegov Zakon?

"Diliges": Ljubi (Mt. 22,36 i d.)

O nedokučiva tajno beskrajne ljubavi!... Je li moguće, da me sili, da Ga ljubim, kao da se boji, da ću se izgubiti, i kao da bi moja propast ostavila prazninu u Onoga, koji budući da je Bog, posjeduje sve!

Jest, jer prvo i najveće je Njegovo pravo da bude ljubljen. To je božansko pravo stvo-

rilo u Njemu, rekao bih skoro, nužda da se po ljubavi osjeti naš, a mi Njegovi, stoga postaje PROSJAK.

Čuvajmo se da ne padnemo u zabludu nekih kritičara - kobnu zabludu po mnoge duše - ljudski obzir, koji se boji ljubiti.

Pod izlikom da izbjegnu sentimentalnosti i sladunjavosti, cijenit će, hvalit će svojstva duha i držat će, da je vrlo razborito ne podavati se ljubavi NE PROPOVIJEDATI LJUBAV. Kao da se u školi sv. Pavla treba odreći života. Kao da Bog nije sebe nazvao LJUBAV.

Postoji i strah pred žrtvom i velika doza duhovne nadutosti i oholosti. Sentimentalni, afektirani, oni koji žele živjeti od ljubavi,propovijedati je? Oh! Kako duboka zabluda... Kad bismo ih samo više imali iz škole, koja je oblikovala jednog Franju Asiškog,jednog Franju Saleškoga, jednu Veliku i Malu Tereziju, uglavnom sve Svece! To je Tvoja škola Isuse!

Boje se DAROVATI SEBE, jer nas samo ljubav lišava svega, da nas napuni Bogom... Protivno je nesigurna nauka, osakaćeni, osušen skelet.

Koji su zaista pravi teolozi? Oni, kojih se glava kao Mojsijeva blista od svijetlosti, kojih se duh preobrazio u vatri Tabernakula,u prisnom dodiru s Božanskim Gostom.

Pogubna je zabluda sistem, da se u duhovnom životu daje sva, ili skoro sva, važnost vjeri, a govori malo, vrlo malo o ljubavi.Jer ja mogu vjerovati, tvrdo vjerovati, a ne ljubiti. Jedna je stvar vjerovati, a druga ljubiti. To su različiti i odijeljeni elementi. Da

vjerujem i vjerom koja bregove prenosi, a ne ljubim "nihil sum" - ništa nisam, veli sv.Pavao. A ja dodajem, bila vjera ne znam kako živa, bez ljubavi ona je za mene pogibao,jer će me optužiti zbog nezahvalnosti, budući da nisam ljubio ono, što mi je vjera pokazala kao predmet osobite ljubavi.

Da, nažalost čovjek može vjerovati a da ne ljubi. Imade tisuće kršćana, poučenih iz katekizma, koje još privlače aktuelna načela njihove religije, koji vjeruju u Boga u Isusa, vjeruju u sakramente u Crkvu, vjeruju u čitav ili skoro čitav Zakon, ali ne žive po njemu, koji ga praktički ne vrše, no ne zbog neznanja, već zbog nedostatka ljubavi!... A mlaki i nemarni, koji vrše svoje dužnosti, ali se vuku, oni, istina ljube, ali kukavnom ljubavlju, koja ne zaslužuje to ime.

Ne može čovjek ljubiti a da ne vjeruje.. jao, ali može vjerovati, a da ne ljubi.NAUČIMO, DAKLE U SVOM APOSTOLATU, JAKU I CJELOVITU NAUKU: NAUČIMO TVRDO VJEROVATI I JOŠ TVRĐE LJUBITI ONO ŠTO VJERUJEMO. Većina brodoloma među lijepim, vrijednim i čestitim dušama nastaje uslijed tog rastavljanja vjere od ljubavi. Visoko su doprle u božanskoj teoriji, naučile su Zakon napamet, ali ga nisu proživjele U SRCU.

Koji kude taj sistem, ne razlikuju u svojim predrasudama dva različita pojma: osjećati i ljubiti. Ne govorimo, daleko od toga, o osjećajnoj, romantičnoj, sladunjavoj ljubavi, ne, tisuću puta ne. Naprotiv, kad govorimo o životu ljubavi, govorimo o onoj nutarnjoj,muževnoj , jakoj, upornoj volji, "fortis ut mo-

ra", jaka kao smrt, i jača i još jača.
Uostalom, kad božanska ljubav počne rasti u kojoj duši, ona je obično, prema Premudrom Promislu, suhoparna, tvrda, neosjetljiva. A ipak je i to ljubav, i vrlo velika ljubav, jača i iskrenija nego da je nježna i da pribavlja osjetni užitak. Te se uvijek čuvajmo .
U svih skoro svetaca Isusova ljubav uzima oblik vrlo opore borbe, agonije, krvavog žrtvovanja. Tada oni već lebde i dodiruju vrhunce svete Gore.
Još jednom, osjećati i uživati, lijevati suze nije neki znak velike ljubavi; daleko od toga. Kao što opet s druge strane suša,što je često tolika u svetaca, da osjećaju kao neku odvratnost prema Bogu i Božjim stvarima, nije znak nedostatka ljubavi, nego naprotiv znak dozrele, muževne ljubavi, koja se oslobađa sjetila i djetinjastih oblika.
Imade hladnih i ledenih naučitelja, učenjaka, ljudi biblioteka, koji su upili svu znanost sv. Bernarda, sv. Tome, ali koji ne ljube kao oni. Čini se da ti hladni učenjaci nisu ništa shvatili od Kristove ljubavi...
NAŠA TEOLOGIJA, TO JE LJUBAV.
S tom naukom sve, što hoćete. Bez nje ništa nije solidno ni živo.
Ne, prava ljubav nije čuvstvo, nije slabost, nije lupanje srca... ona je ono što ima najjačeg, najljepšeg ovdje na zemlji...
LJUBITI ZNAČI BOŽANSKI,HEROJSKI ŽIVJETI.

Isus očekuje dakle s naše strane gorljivu ljubav, ljubav duha, volje, a ne čuvstva - duše gore kao plamen, a uistinu se čine hladne. Imajte uvijek veliku želju ljubiti. Doista, velika želja je uvijek velika ljubav.

Kad je ljubav u jednom srcu velika i živa, upaljuje u njem neutažive želje, podržava goruće čežnje, čini da čovjek prezire časovite mušice.
Te velike želje uništuju rutinu, golemo zlo kojeg se moraju bojati pobožne duše. One udaljuju od ponora, što se zove običnost kreposti. Te su želje u plemenitoj i čestitoj duši krila kojima leti za božanskim Orlom.
Ipak je jasno, da govoreći o tim velikim plemenitim željama, ne mislimo prolazne željice i hirove ili mušice sanjara koji grade od svoga kršćanskog i pobožnog života kulu od karata. Govorimo i ističemo riječ: vatrene, velike želje, iskrene, ozbiljne, duboke, promišljene želje, a ne časovite sanje, prevrtljive željice.
Velimo: sveta težnja da se uzdignemo,prema tome, da umremo sebi, da zaboravimo sebe,a ne nenadane i promjenljive željice, koje ishlape pri jednostavnom pogledu na križ,na dodir prve žrtve, prvog poniženja. Ostaje sigurno: da je sveto častoljublje veoma ugodno Gospodinovu Srcu: "Vir desiderium" - čovjek želja.....
To je slučaj između tisuća, sv. Alojzija Gonzage. Kad ga je sv. Magdalena de Pazzi vidjela u jednoj ekstazi vrlo visoko u nebu,zapitala je: "Ali kako se je i kakvim djelima uspeo tako visoko?" I čula je ovaj odgovor: "On se uzdiže na krilima velikih želja." Evo djela ljubavi! Tako se i čudesna Mala Terezija popela na nebo. Zauzela ga je na juriš, u-

krala ga, da tako kažem, u tren oka... "Htjela bih tako ljubiti Isusa, ljubiti Ga,kako nikada nije bio ljubljen!" Eto, zašto je možda na još uzvišenijem prijestolju nego mnogi Serafini, jer je mnogo ljubila, želeći do ludila ljubiti, kako nitko nikada nije ljubio.

Još jedna vrlo ozbiljna i važna primjedba na taj predmet. Gospodin proniče srca pogledom. On vidi, i prima, i blagosivlje,i nagrađuje i njihove najslabije kucaje. Ti kucaji, bili oni još tako intimni, PRED NJIM SU DJELO LJUBAVI. Jest, živo djelo, strasno djelo, ponavljam opet, živo djelo ljubavi. I kadkada zaslužnije, a pred Bogom i uvijek jer je skrivenije. Djelo nije samo u izvanjskom činu, jer bi tada mnoga duša bila lišena apostolata, budući da mnoge lijepe i idealne stvari ne mogu svi izvršiti.

No, zar će nam biti zabranjeno, da pravom, intenzivnom i iskrenom željom želimo taj ideal? Sigurno ne! Uzmite krila želje i u volji učvrstite ljubav, tj. želite, ako je to moguće, ako to ovisi o vama, želite izvesti velika djela, kakva su izveli sveci, kako je činila Mala Terezija. A Kralj, koji pozna svako vlakance našeg srca, nasmiješit će se i za uzvrat obogatit će vaše želje.

Nije li na pr. dozvoljeno željeti da se pričestimo svakog sata, kad bi to bilo moguće? Dakle, želite to i tisuću drugih stvari koje su svete i uzvišene. Jer služimo Bogu,koji traži prije svega i nada sve volju tj.srce.

I tako je to, da Mu duša s raspaljenim željama, daje više nego druga koja radi mnogo i više izvanjski, a želi manje. Tko želi sve

dati velikom i istinskom željom, sve je dao.

Ima mnogo stvari, kojih vi ne možete činiti... MOŽETE LJUBITI I TO JE SVE. Ali ne ljubite polovično, ne dajte Isusu razdijeljeno srce.

Sveti je Petar rekao Gospodinu: "Ja sam sve ostavio da pođem za Tobom." A tumači dodaju: on je sve dao. Što je on dakle dao? Barku i mreže, koje nisu možda vrijedile dva dinara. Ali on je dao sebe, on je darovao samoga sebe...

Dakle, taj dar samoga sebe, to je ono, što On želi: "Ne želim da mi dadeš ovo ili ono. TEBE SAMOGA HOĆU. Ja sam ljubomorni Bog. ... Ti imaš srce za ljubav, a ja sam ljubav.

° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° °

Darovati se, to znači predati se sasvim i bez pridržaja. To znači darovati svoju ljubav, svu svoju ljubav... u kojoj mjeri?..... bez mjere. Odstranite tu paučinu i raskinite niti, koje vas prijeće da poletite. Nikakvih kukavnih veza... treba da On bude Gospodar... treba ići do kraja. Ne može se pretjerivati , kad se radi o Isusovoj ljubavi.

Da je On postavio granice svojoj ljubavi, da li bi On mislio na Križ, na Euharistiju?

Ljubiti ne znači toliko dati, koliko darovati se. Eno Ga u Hostiji - to je najveća božanska ludost - sav pripada svima u posvemašnjem iskrenom, sigurnom daru. Da je bio razborit, da je računao, bi li učinio, što je učinio? No ako vam je ostavio svoju vlastitu osobu, učinio je to s toga, da nađe u vašem

srcu malo rajske topline... Jedna samo duša, koja se sasvim predaje plaća za toliko ljubavi! Treba da i vama mogne govoriti uvijek što je rekao sv. Gertrudi:

"Kad me primiš, ti si moje Nebo!"

Da nasljedujemo u neku ruku velikodušnost Njegove ljubavi, neka bude između+ nas natjecanja, divnog takmičenja... Kako je utješna pomisao, da između Boga i nas može biti neka vrsta jednakosti. Držimo da ona postoji među dvama prijateljima, kad svaki daje drugome sve što ima. Ja Njemu dajem sve i On meni daje sve.

U tom smislu,Mala Terezija je govorila: "Isus i ja, mi smo jednaki u darivanju".

Ali ja, kako sam siromašan i bijedan,dajem tako malo!...

Ništa zato. Ako dajem sve bez pridržaja, kao što On daje sve i bez pridržaja, postoji, ponavljam, neka sveta i čudesna jednakost!

On kuca za vrijeme tih duhovnih vježba. On zaklinje, On čeka.

On bi godinama čekao. I da Ga u jedanaesti sat pustim da uđe, On bi sve zaboravio,došao bi kao osvajač i pozvao čitav nebeski dvor, da se veseli s Njime.

Ali vi Ga ne ćete pustiti da kuca. Njegova vas ljubav progoni. Vaša je DUŽNOST, da postanete SVECI LJUBAVI.

"Svetost", veli sv. Toma, "Nije u tom da čovjek mnogo zna, mnogo razmišlja, mnogo misli. Velika tajna svetosti jest u tom, da čovjek mnogo ljubi".

SVECI SU SAMO KALEŽI PUNI LJUBAVI.

Ali ako je ta nauka za sve kršćane, onda

+ Njega

je s mnogo više razloga za vas, apostole.

Morate još biti apostoli... posjedovati božanski plamen, da zapalite duše. Morate toliko ljubiti Isusa, imati srce tako puno Njega, da Ga možete izlijevati oko sebe.

Nema apostola... ono, što nam nedostaje, to su goruća srca. Budimo apostoli, vatrena kola, noseći Srce Isusovo do krajnih granica svijeta.

Oblikujmo plamene duše, raspaljene božanskom ljubavlju. Oblikujmo srca, koja će biti vulkani ljubavi, jer samo takva posjeduju tajnu apostolata. RADNIKA na njivi Gospodnjoj, ali samo radnika tj. strojeva namijenjenih radu, točkova određenih za zahvatanje vanjske mehaničke djelatnosti ne manjka. Nedostaju nam samo srca ljubavi. Jer govoriti, kretati se i raditi jest posve nešto drugo, nego biti apostolom. To će kadkada biti slučaj jednog Franje Ksaverskoga ili Margarete Marije, ali uglavnom oboje će na vrlo različitim putevima posjedovati istu tajnu, isti polet, istu nauku da uzdrmaju svijet: plameno srce...

Ah! Kad bi samo svi oni, koji se troše u radu ljubili! Ah! Kad bi isto tako mnogo ljubili kao što rade, prevrnuli bi svijet. A svijet još nije prevrnut, daleko od toga, iako se mreža poslova steže. A to je s toga, jao, što razmjerno ljubav još nije postala vatrom duša ovih poslova i svih ovih radnika.

Ako je sve ovo što sam ustvrdio glavni princip za sve apostole, što da reknem tada o povlaštenim apostolima Kralja ljubavi?

Oh, molimo Ga, zaklinjimo Ga, da nas posveti u toj velikoj nauci ljubavi, koja je

najviši, najjači i u isto vrijeme najjednostavniji oblik svetosti. Nemojmo klonuti duhom videći još toliko bijede, jer, govoraše dobro Mala Terezija: "Plamen ljubavi čisti i uljepšava više, mnogo više nego li plamen čistilišta".

Po primjeru svetaca pustite ga da se polako razvije, živ i dubok i on će uništiti vaše pogreške.

. . . .

Molim vas, ne težite da postanete najednom sveti, već malo pomalo... Ništa nije maleno, kad je ljubav velika. Krepost je rastenje i milost kao i priroda, ne dolazi naglim skokovima.

Međutim, kao što za vrijeme plime val raste, tako i u ovim časovima sabranosti, ako ste vjerni, ljubav u vama mora rasti: pustite je da zahvati sve i preplavi sve.

Ostavite sve i zaboravite sve, te molite ovdje za pravo Isusovo opsjednuće, za Kristovu ludost, za blago Njegova Srca sebi i dušama.

"Tebe, samo Tebe, Gospodine... Tvoje Srce... Tvoju slavu... žeđu za dušama! Tebe ljubiti, raditi za Tebe, samo za Tebe... moj život je Tvoj život".

A nagrada?

- SAMO TEBE LJUBITI I UČINITI DA TE I DRUGI UZLJUBE, GOSPODINE.

- U agoniji u času pravde?

- TEBE LJUBITI I POVJERITI SE TVOME MILOSRĐU.

A u nebu?

- JOŠ TVOJE SRCE,ISUSE: JEDNO MALO MJESTO U TVOM SRCU, KRAJ SV.IVANA, MARGARETE MARIJE... LJUBITI TE GORE I VIDJETI TVOJE KRALJEVSTVO! I PROŠIRITI GA SIJUĆI VATRU I LJUBAV PUNU POVJERENJA.

Apostoli presvetog Srca, živite ljubeći, borite se i padajte u borbi, ranjeni u srce Njegovom ognjenom strelicom, pjevajući ljubav.

LJUBAV ZA LJUBAV! LUDOST ZA LUDOST! SRCE ZA SRCE!

+ + +

Poglavlje IV

LJUBAV PUNA POVJERENJA

"Sin čovječji je došao, da spasi što bješe izgubljeno"
(Mt.18,11).
"Ja sam, ne bojte se!"
(Lk.24,36).

Neizreciva riječ!... Jedna od čudesno lijepih i između svih najutješnija. "Uzdajte se Ja sam"... Ja, vaš Otac, vaš Brat, vaš Prijatelj, vaš Spasitelj. NOLITE TIMERE! - NE BOJTE SE! -

- A zašto?... Zaboravljaš, dakle, da smo bijedni?

- QUIA EGO SUM: JER JA SAM.

"Da sam anđeo, prorok, svetac, mogli biste se bojati, ali Ja sam Isus"..

Da, jer je On Isus, Bog, Spasitelj, milosrdni Sudac, budimo usprkos svojih slabosti mirni u duši. Eto, zašto je sam rekao, obraćajući se uvijek karavani bijednika, kakvi smo mi: "Pax vobis!" I dodaje: "Ostavljam vam svoj mir, dajem vam svoj mir!" Svoj, razumijete li, ne naš, osnovan na iluziji i samoljublju, ni strahovito iskvareni mir svijeta... Da, na bazi njegovog milosrđa mi bolesnici, mi možemo i moramo biti veoma mirni. Ne kao da bismo se zavaravali obzirom na svoju pravednost

i svoje zasluge, držeći da smo pravednici utvrđeni u milosti, daleko od toga! Živimo u miru, u miru što ga Spasitelj daje slabima, rekonvalescentima, teškim ranjenicima kakvi smo mi. Taj je mir osnovan na našoj beskrajnoj vjeri, na Njegovoj riječi ljubavi i spasenja, na Njegovom milosrđu, koje je lijek i zadovoljština za sva naša zla. Što bismo učinili u duhovnom životu, u uspinjanju prema vrhuncima bez te energije, koja je jača od svih, bez pouzdanja?

Imajmo pouzdanja! Ljubav, koja se pouzdaje je najjača snaga u životu svetosti.

Kad bi se tražilo od nas da bez krila letimo, bijedni kao što jesmo, to bi značilo baciti nas u bezdan malodušnosti. Treba nam pouzdanja da se uzmognemo popeti, i to vrlo visoko popeti. S Njim posjedujemo moć da se popnemo na nebo, ali ne više svojim slabim nogama, već krilima ljubavi... u rukama i na Srcu Isusovu.

I to: "De profundis", idući iz najdubljeg bezdana bijede. I neka se ne kaže, molim vas, da je to preuzetno. Oh, ne, kao Magdalena, mi svi, tkogod bili, možemo i moramo se penjati oslonjeni, sigurno ne na krhke štake svojih kreposti i odluka, već na Isusovu milosrdnu svemogućnost. Ako On, Isus, Gospodar oproštenja i milosrđa ne ulije pouzdanja, tko će ga dakle uliti?

Ako On, Raspeti od ljubavi, koji je sišao s neba i utjelovio se iz ljubavi, ako On Utamničenik Hostije iz ljubavi, nije temelj dosta solidnog pouzdanja, tko će to onda biti?

Sišao je na zemlju, da nam donese...što,

osudu? Ne, oh ne. Oštrinu pravednosti, kaznu? - Ne, tisuću puta ne. Što dakle? - Oproštenje, spasenje, sreću!.....

Za taj jedini cilj, da nas pod svaku cijenu predobije, On čini čudesa, koja su samo pozadina slike, što ističe Njegovo Srce. Čitajte Evanđelje, čitajte ga razmišljajući, otvorite bilo koju stranicu i naći ćete, pa i u samim Isusovim anatemama i srdžbi, drhtaje Njegovog Srca punog ljubavi. Nemojte izmijeniti ni tekst ni smisao Njegovih vlastitih riječi: Došao je DA SPASI, da donese na zemlju mir, da oprosti i ponudi Nebo, navlastito, hoću li reći, onima koji će Mu pripraviti križ: "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!" (Lk.23,34).

Zato, "poništio je sam sebe uzevši oblik roba i narav sluge" (Fil.2), zaodjevši se našim slabostima, našom bijedom.

"Tvoje nevolje", govori nam, "uzimam u svoje Srce"...

UZEO JE NA SE NAŠU MALAKSALOST, UZEO JE NA SE NAŠE SLABOSTI (Is.53,4), ČOVJEK BOLA, KOJI ZNA ŠTO ZNAČI TRPJETI (Is.53,3).

Njemu možemo primjeniti, premda u širem smislu i ne doslovno, ove riječi naših sv. Knjiga: "Bezdan izazivlje bezdanu" (Ps.12,8). Bezdan naše bijede, naše pokvarenosti, naših zala privukao je bezdan Njegovog milosrđa, Njegove dobrote, Njegove ljubavi.

Betlehem je samo pjesnički simbol kraj strašne zbilje, kraj bijede ovih drugih, svijesnih jaslica našega srca. Kad po svetoj Pričesti dolazi u nj, nije li u prostijem skrovištu nego što je štala? A ipak, kolika žeđa da dođe u nj?! Kolikim žarom nas zaklinje, ZAPOVIJEDA NAM da Ga primimo!

Janzenizam mu je poricao pravo da se prigne k nama i da probudi u nama pouzdanje!

Hoćete li znati, gdje mi se čini, da se Sin Božji preobrazio? Na Taboru? - Ne! Čini mi se, da je tamo za čas ponovno uzeo, što je bio, ostavio, da bude meni sličniji, što Mu je svojstveno: svoju slavu. Preobraženje, koje očarava moju dušu, koje ju potresa jest drugo. Ono se obnavlja u tri neisporediva prizora, gdje nalazim svoga Stvoritelja povita u pelene moje siromašne naravi, zatim u Nazaretu, gdje promatram svoga Gospodina prekrivena koprenom ljubavi, to je dijete, koje se igra kao svako drugo dijete, radnik, koji radi kao svaki drugi radnik, - napokon na Kalvariji, gdje se klanjam u opojnosti svoga zanosa, pod purpurom Njegove Krvi, a zatim pod mrtvačkim plaštom, upravo Onome, koji je Život!

O, kojeg li trostrukog preobraženja, gdje mi se pokazuje malen kao ja, siromašan i nemoćan kao ja, gubav kao ja! Evo Ga, gdje se preobrazio, da mi bude sličan, pa da me neodoljivo privuče k sebi, da zauvijek steče moje povjerenje, pokazujući se ne onakvim kakav je Gore, nego onakvim kakav sam ja!

U tom stanju, kakva li se ljubav ne probuđuje u meni, KAKVO LI POUZDANJE!

Baš tu vidim, tu osjećam da me je ljubio, ljubio strastveno do ludila!... Tu razumijem, tu kušam onu riječ: "Ne ću smrti grešnika, nego da se obrati i da živi" (Ez.33,11).

I onu drugu:

"Došao sam da potražim i spasim, što bješe izgubljeno". (Lk.12,10).

Ljubav što nam je pokazuje, nije ljubav koju je pokazivao svojoj Majci. Ne. On ljubi svoju Majku svu lijepu, svu čistu, svu svetu, onakvu kakvu ju je sam sebi stvorio.

Nije to ni ljubav, što je ima za svoje anđele, i oni su čisti.

To je vjerni dio stada, što ga je ostavio u ovčinjaku, dok je On otrčao za izgubljenom ovcom.

A nije to ni ljubav, koju osjeća za malen broj povlaštenih duša - neisporedivih stvorenja. - I ove još zaslužuju u neku ruku Njegovu ljubav.

Dok je ljubav, kojom ljubi nas nedostojne, siromašne grešnike satkana od BESKRAJNOG SNIŽENJA.

Čime smo je zaslužili?

Mi smo Njega, toga beskrajno dobrog Boga, uvrijedili, osramotili, predali u smrt. A On dolazi k nama, nudi nam oproštenje... više nego oproštenje: svoje prijateljstvo, svoju ljubav, ČITAVO SVOJE SRCE.

Tajna je nad tajnama to milosrđe,koje se nije nikada zadovoljilo u svojoj žeđi da oprašta. Po svim putevima i na dnu svih ponora progoni "bogoubojice", grešnike i da im molećim glasom i beskrajnom strpljivošću ponudi oproštenje.

Evo, zašto smo nastojali da poslije Male Terezije pokažemo i istaknemo nijanse neizrecive ljepote milosrdne ljubavi. Smeće koje se ponizuje, postalo je gotovo rajsko blago!,recimo: Samaritanka. Jedna je doista ljubav,koja kao vatrena strelica pozlačuje i pobožanstvenjuje snijeg: recimo sv. Ivan. Druga je

ljubav, koja u potocima božanske Krvi čisti, uljepšava i posvećuje blato, ono isto koje je prolilo tu Krv! Recimo dobri razbojnik ili Magdalena. Čime smo i kako zaslužili takovo sniženje? Mi smo svi sagriješili, svi smo zamočili svoje ruke u Krv divnog Raspetoga.Priznajmo, mi smo drugačiji krivci nego većina učesnika Kalvarijske drame, jer znamo što činimo i jer smo opsipani milostima. I upravo je to vrhunac ludosti Božje. Bog je odlučio , nakanio, da ne će izgubiti ni jedno svoje dijete, koje je postalo Njegovim krvnikom. Nije li to nepojmljivo za naš siromašni ljudski razum?

O dobroto, o milosrđe!... I poslije svega toga, hoćete li vjerovati, bojimo se, drhćemo... ne uzdamo se. To je najveći grijeh.

Njegova ljubav traži našu bijedu, to je PRIVLAČIVOST DVAJU BEZDANA, a mi potonuli u svome bezdanu ostajemo daleko, vrlo daleko od Njega, te ni ne odgovaramo na Njegov poziv.Mi se držimo svoga sistema udaljenosti, dok On hoće da se pomiješa s nama, da živi u intimnosti svoga Srca s našim bijednim srcima.Moramo li se povući zato što je On ovdje? Udaljiti se jer je rekao: DOĐITE SVI! Moglo bi se reći, bojimo se da Isus pretjeruje...

Zaboravljamo, da između Oca - Suca i nas stoji most ufanja: MILOSRDNI SIN.

"Prođite po meni", govori nam, "Ja sam put". Pogledajte MOJE JASLICE, MOJ KRIŽ, MOJU EUHARISTIJU POUZDANJA! Želim zatrpati ponor vašega straha ponorom svoga milosrđa. A vi, moji dragi mališani, ne otvarajte, molim vas, ponovno taj bezdan straha i bojazni.

Ne vidite li, malodušne, plašljive duše, da je od svih vaših pogrešaka najveća vaš strah, - da Ga najviše vrijeđa vaše nepouzdanje?... Čujte vi, koje niste nikada zadovoljne svojim ispovijedima, koje držite da vam nije oprošteno, koje se neprestano vraćate na dvadeset puta ispovijeđene grijehe:

Neka odviše plašljiva osoba, koja je učinila već nekoliko tuceta generalnih ispovijedi, pripravljala se da se ispovijedi. Čitave duhovne vježbe provela je u tome, da se točno ispita, napiše grijehe, još se ispita, poveća već i onako dugi popis, zatim ode u ispovijedaonicu, razvije papir, počne, iznosi pojedinosti.

Optužba traje dugo, dugo, svećenik je šuteći sluša. Napokon se ona zaustavi.

"Drugo što, kćeri moja?"

- Ne, ne mislim, promuca... "Ah, da još ovo... zatim..., zatim...," Zaustavi se po drugi put.

"Još što drugo, kćeri moja?"

- Ne, ne... ne mislim.....

" Ima još nešto, kćeri moja, uvreda, što mi je nanosi tvoje nepouzdanje."

Smetena, izgubljena digne se, pogleda u ispovijedaonicu. Bila je prazna. Mjesto ispovijednika Isus ju je sam poučio o ljubavi PUNOJ pouzdanja.

Dobro je kadkada dugo se ispovijedati, ali živjeti u strahu, to znači potcjenjivati Isusa, to znači ne priznavati Njegov naslov Spasitelja.

Da su slijepi, paralitičari, gubavi, sumnjali u svoje ozdravljenje, ne bi li zaslužili da ponovno obole?

Isus je došao da uspostavi pozitivni zakon milosti i milosrđa i na njem je osnovao čitavu ekonomiju svoje Crkve. Zato Ga ranjavamo u Srce, kad vidi da drhćemo.

Znadete li koja je najveća Judina nesreća? Izdajstvo, samoubojstvo? Ne, već to što nije vjerovao u ljubav.

Ah, shvatite, napokon shvatite, da je Isus došao radi grešnika i moli od vas LJUBAV SATKANU OD POUZDANJA. Ako je nemate, to je s toga, što nijeste razumjeli Isusa. Najiskrenije je kajanje uvijek ono, što ga nadahnjuje ne strah, nego ljubav puna pouzdanja.

Ništa i nitko vas ne može priječiti, da idete k Njemu:

Grijesi?... On ih je oprao u svojoj Krvi. - Nedostojnost?... On je pozna bolje nego vi. On ne može od vas tražiti odličnih kvaliteta. ... Zna da mora u vama zatrpati bezdan bijede, ali vas moli da prestanete razmišljati o svome životu, jer je Njegova milost besplatna. Kad dirate svoje rane, vi ih trujete. Samo Njegova božanska ruka može ući u vaše rane i izliječiti ih.

Pozivate se na poštovanje, što ga dugujete Njegovom Veličanstvu? Oh! po sto puta: ne zlorabite tako izraz poštovanja... to je riječ pod kojom se koješta krije, i najstrašnije od svega: janzenizam.

Biti pun povjerenja, ne znači nemati poštovanja. - Neka vas Bog sačuva, da Ga ne biste poštivali! Ali kad mu se približite, da poslušate Njegov poziv, kad Mu se bacite pred noge u osjećaju svoje nedostojnosti, međutim

uzdajući se u Njegovo milosrđe, Njegovu ljubav, znači li to pomanjkanje poštovanja? Ah! Recite radije, recite da nemate ljubavi. Doista, ljubav bi učinila da drugačije radite, jer je ona najbolji inspirator ponašanja.

"Ljubite i činite što hoćete", rekao je sv. Augustin. - Da, sve što hoćete, jer ako istinski ljubite, ne ćete ništa htjeti, što bi Ga moglo uvrijediti, ni Njega ni bližnjega, koga ne možete uvrijediti, a da ne uvrijedite Njega samoga.

Prije Duhova sv. Petar je govorio: "Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik" (Lk.5,3). I Petar je pao.

Poslije Duhova bez sumnje je govorio i često ponavljao, iskusivši svoju slabost: "Pristupi mi, Gospodine, jer sam jadnik!"

Molite se svim svecima, koji su se približili Bogu. Molite to od velikih svetaca kao sv. Franje Asiškog, i sv. Franje Saleškog. Oni će vas naučiti jednostavnoj i pouzdanoj ljubavi. Upitajte zvijezdu iz Lisieux-a, i ona će vam odgovoriti, da je njezino pouzdanje bilo jedina tajna njene apoteoze. Pogledajte mališe kako sjede na Učiteljevim koljenima: (Mt. 19,13-15). Eto lijepe i božanske stvarnosti Evanđelja... Pogreška je na Njemu, ako je ima.

Između tih mališa i nepovjerljivih apostola, ja ostajem uz mališe, hoću njihovo pouzdanje i njihovo mjesto na Kraljevu Srcu.

Malim je dušama dano da razumiju već ovdje dole taj zanos ljubavi.

U tom neprestanom izlaganju svoje bijede i svojih pogrešaka ima uvijek đavolske zamke, da vas udalji od Boga.

To je MOJE OPSJEDNUĆE mjesto Isusovo opsjednuće.

Idite pred Tabernakul i zapitajte blagog Učitelja o Njegovom susretu sa Samaritankom. Nije li Isus izazvao razgovor s tom velikom grešnicom? Da li je strogo govorio, te prisili nesretnicu da pobjegne i pokrije svoju sramotu? A ipak se ona jadnica našla licem u lice sa Svetošću. I kakav je bio dojam te žene, koji je bio neposredni učinak toga zbliženja nje lješine i Života Isusa? Je li bio strah, smetenost, malodušnost, ili povjerljivost srca, izljev kažnjive savjesti, ufanje, koje je ušlo sa svijetlom, ljubav koja je učinila da je zadrhtala i da je, obrativši se, postala apostolom Toga Učitelja, čije ju je Srce preobrazilo?

Oh, naučimo se jednom zauvijek tešku, lijepu i utješnu nauku. Ne zaboravimo nikada, da zlo u dobrih počinje uvijek njihovim postepenim udaljivanjem od Isusa. Naprotiv krepost postaje sve ozbiljnija, življa, solidnija, prema tome kako se kršćanin približava k izvoru svega Života, svake Svetosti, Srcu Spasitelje vu.

Ako vam se pričini kadkada da ste sašli sa staze kreposti, mjesto da na njoj napredujete, nemojte se uznemirivati. Vaša će prašina biti vidljivija, što se budete više približavali božanskom Suncu. Što su sveci bliži Bogu, to su u vlastitim očima veći bezdani nedostojnosti. Ako Bog dopušta da osjetite oholost, napast, to biva s toga, da vas učini poniznijima, manjima.

Ako čovjek jasnije vidi svoju bijedu, to

ne znači da je postao gori, oh to ne!

Ah, mi ne mislimo dosta na Boga, a mislimo previše na sebe.

POGLEDAJTE SE U SUNCU NJEGOVA SRCA, a ne kraj Njega, pa kad ugledate svoju bijedu, proširit će vam se beskrajni vidik Njegovog milosrđa.

Još jednom, da se dobro upoznate, bez oholosti ili malodušnosti, pogledajte se u Zrcalo-Isusa, i zato Mu se približite. Isus je gladan naše bijede. Čitavo nam Ga Evanđelje pokazuje u ganutljivim prizorima.

Ako vas ne izliječi odmah od zla neustrpljivosti, to je stoga, što nas želi poniziti i izliječiti od većeg zla: oholosti.

Čitajte ponovno Magdaleninu i Samaritankinu povijest, i onu još izgubljenog sina i žene preljubnice. Pročitajte u Evanđelju što govore Farizeji: "Zašto vaš Učitelj jede s carinicima i grešnicima" (Mt.9,11). Pogledajte, ne ide li i za nama, za nama carinicima, ne privlače li Ga naši grijesi, i ne mora li zato naša ljubav biti osnovana na APSOLUTNOM POVJERENJU?

Ne ćemo ga nikada imati previše. Nismo li, jao, zakoniti potomci onih iz Evanđelja, drugačije krivi nego oni?

A Isus, koji je prihvaćao njihove pozive, a vjerojatno i izazivao, i Isus je, oh da, i Isus je isti. Jednom zauvijek uvjerimo sami sebe, bez prešućivanja, da taj mudri i dobri liječnik ne želi biti drugačije plaćen, nego povjerenjem bolesnika, kojega je izliječio, pa i pod vlastitog života cijenu. Vaši grijesi ne će nikada biti neizmjerni, a Nje-

govo će milosrđe to uvijek biti, uvijek. Združite, ako možete, ta dva ponora: beskrajnost Njegovog milosrđa i skoro beskrajnost naše uvrede, eto što mora biti mjera naše povjerljive ljubavi!.....

Mnogi su, pa i među pobožnima, učinili od Srca Isusova poetičnu pobožnost, osnovanu isključivo na objavama iz Paray-a... Ne, to nije, tisuću puta ne! Srce Isusovo, čitavo, nježno, dobro, pravedno, samilosno, milosrdno, ja Ga nalazim na svakoj stranici, u svakom retku Evanđelja, u svakoj riječi Učitelja, kome se klanjam.

To je objava Betlehema, Nazareta, objava Njegova javnog života i Kalvarije, koja je temelj svim naučnim tvrdnjama o Srcu Isusovom.

Ako vjerujem tvrdnjama Margarete Marije, ako sam tako uvjeren u objave Pary-le-Monial-a, to je s toga što su one povjerljivo ponavljanje Evanđelja. Ja ne trebam Margarete Marije, da upoznam Njegovo Srce. Ja joj se divim i ja je volim, ali ona mi nije neophodno potrebna.

"Vjeruj mojoj ljubavi i ne boj se", ponavlja kroz sva vremena, svim dušama, Božanski Uvrijeđenik...

"Došao sam da potražim i spasim, što bje izgubljeno". Eto što sablažnjava farizeje. Ne će da vjeruju u toliku ljubav. "Ko je svet", govore, "neka ostane među svetima i neka ne jede s grešnicima" (Mt.....) Tada bi ostao među svojim anđelima!

O janzenizam, janzenizam! Moderni janzenizam, prokleta hereza, koja nam je umanjila, iznakazila Isusa Krista! Janzenizam, kojega otrov ostavlja tragove i u vrlo lijepim dušama.

što su sposobne za velike stvari, ali koje strah priječi i bojazan koči, da ne polete. Ja proklinjem iz sve duše tu prokletu nauku, koja od beskrajno dobrog Boga čini okrutnog Boga, Moloha!... Eto, za janzenističkom školom slijedi škola Srca Isusova, sjajna kao sunce, koje raspršuje moru jedne strašne noći.

Jest, tako dugo, dok smo pred oltarom, treba da DRHĆEMO OD LJUBAVI.

Janzenisti bi htjeli ukinuti Evanđelje ljubavi. Oni traže pravdu, kao apostoli dok još nisu razumjeli Učiteljevu nauku.

"Gospodine, hoćeš li, da zapovjedimo da oganj siđe s neba i da ih sažge?" (Lk.9,54). UČINITE DA PADNE OGANJ LJUBAVI, eto to treba.

Ima ih koji uvijek govore o pravdi. Bez sumnje ona postoji, jer je Bog Bog... Ali da nadomjesti pomanjkanje ljubavi: to je Judin pakao. - Da postoji samo pravda, ne bi bilo ni ispovijedaonica, ni Euharistije. Da ste anđeli ne biste bili ovdje!

Kao nekad farizeji, i naši janzenisti više ili manje skriveni, ne mogu dopustiti, da poslani od Oca, željkovani od Proroka i Naroda ima tu neoprostivu slabost, da ne ošine gromom sve one, koje oni proklinju iz ove visine svoga jadnog morala, i što se je ponizio družeći se sa živim ljudima. Oh lijepa sablazni nad ovom božanskom blagosti! Oni su poznavali slova sv. Pisma, ali ne duh onoga, koji je bio predmet sv. Pisma. Sretnih li nas, "parija, "gubavaca", "prnja", koje je Bog, sama ljubav, pogledao, sabrao i ljubio. I to takvom ljubavi, da bi mogao izazvati ljubomornost

i kod samih anđela, kad bi oni mogli biti ljubomorni. Gdje bismo mi bili, da nije došao Kralj anđela kao prnjar, tamo kuda anđeli ne bi prolazili, da nije došao svojim božanskim rukama pokupiti "prnje", što smo mi, pa da od toga načini plašt slave? - A to pod jednu samo pogodbu: VJEROVATI NEIZMJERNOM VJEROM U NJEGOVU LJUBAV I ŽIVJETI OD NJE. Da, mi smo vjerovali Njegovom Srcu, Njegovoj ljubavi. Znamo kome smo se povjerili: "Scio cui credidi". Naše su uši čule onaj veliki krik: Dođite svi - "misericordiam volo" - milosrđe hoću. Oči su nam se orosile suzama i srce nam je uzdrhtalo od kajanja, radosti i ljubavi. Ne ću nikada zaboraviti, što mi je rekla jedna osoba odgojena u janzenističkoj školi: "Ne govorite mi, Oče, molim vas, ne govorite mi o Srcu Isusovu... Ne razumijem ništa od tih teorija milosrđa i tih puteva ljubavi!" - Nesretna njega, ako mu je Gospodin bio samo strogo pravedan, a ne Spasitelj milosrđa! Još prije smrti upoznao je tu nauku i taj put. To je jedan od najvećih obraćenika, što sam ih vidio: umro je stišćući na prsima sličicu presv. Srca Isusova i moleći milosrđe.

Rekao sam: jedan od najvećih obraćenika, jer je teže srušiti te tvrđave oholosti, kakvi su ti poricatelji ljubavi, nego obratiti propalicu ili oboriti nevjernika.

Mislimo na to "da Boga treba više ljubiti, nego bojati Ga se", ako je On beskonačno pravedan. Tako je govorila Mala Terezija. Baš zato ŠTO JE PRAVEDAN, mora biti više Otac, tj. više Majka nego neumoljivi Sudac. Iako ima strogih riječi u Evanđelju, skoro čitava po-

glavlja govore o Božanskom smilovanju. A čitava ekonomija Utjelovljenja, Otkupljenja, što je u biti drugo nego božansko milosrđe, koje se snizuje i pokriva nas baš zato, da nas po križu sramote i euharistijskom Tabernakulu poštedi od strogosti osvetničke pravednosti?

Jest, tisuću puta jest, Bog je pravedan, i Njegova mi pravednost ulijeva povjerenje isto tako kao i Njegova dobrota.

Jer je pravedan, ne može me osuditi, mene slamu i zrno pijeska, bolesnog od kolijevke, kako je osudio svoje anđele, oh ne! I dok budemo hodali po pijesku pustinje, dok budemo "putnici" OVDJE DOLJE bit ćemo djeca, ne robovi, povlaštena djeca koja živimo, borimo se pod žezlom i ekonomijom jednog božanskom milosrđa.

Sve što nas okružuje, sve što govori našoj duši, napokon sve ovdje na zemlji jest glas i pouka, što nas stavlja pred Oca i Spasitelja, koji je stalno zabavljen djelom našega spasenja. Svećeništvo, sakramenti, čudesni misteriji milosti, Marija, molitva, Crkva, sve, apsolutno sve, podsjeća na tu nježnu brigu, tu dobrotu, od koje ni najdivnije ljubavi ovdje na zemlji nisu ni blijedi odraz.

Sigurno je, da je sve oko nas učinjeno i uređeno naročito za to, da nas potjera putem ufanja i pouzdanja k Srcu Isusovu. Mi živimo i dišemo uronjeni u taj ocean milosrđa. Sve ovo ne samo da nije u opreci s pravednošću, nego se s njom savršeno slaže. Prema sv. Tomi, milosrđe usavršava pravednost. Ali primjećujem ipak, da je učinkom Otkupljenja, radi zadovoljštine što ju je kalvarijska Žrtva dala

božanskoj Očevoj pravednosti i radi vječne svemoćne interpelacije Isusa - Hostije na oltarima, djelovanje osvetničke pravednosti OVDJE NA ZEMLJI mnogo više skučeno i ograničeno nego milosrđe i oproštenje. Želimo reći ovo: OVDJE NA ZEMLJI pod zaštitom Križa i Crkve, OVDJE NA ZEMLJI u stanju borbe, Gospodin je doista tisuću i tisuću puta više Spasitelj nego osvetnik, tisuću i tisuću puta više Otac nego Sudac.

Predpostavimo na pr., da je čitalac ovih redaka počinio samo JEDAN SMRTNI GRIJEH u svom životu, velim samo jedan, da je Božja strogost jednaka Njegovoj dobroti, osobito pako da je On više strog nego dobar, kako bi mogao još taj čitalac, koji je slobodno izabrao i zaslužio pakao, biti pred Isusovim nogama, primajući izljeve Njegova divnog Srca u svoje i slušajući Njegove pozive?

Kako bi mogao biti opsipan Njegovim izabranim milostima, mjesto da Ga proklinje u bezdanu vječne mržnje, što ga je zaslužio, što bi PRAVEDNOST ZA NJEG ZAHTIJEVALA?

Rekli smo, da se pravednost i milosrđe podudaraju u Bogu, kao što se svijetlost i toplina podudaraju u suncu. Ali pravednost nije uvijek niti nužna kazna, strogost, pakao! Oh, ne! Božanska pravednost - baš zato, što je beskrajna i u službi jednako beskrajnog znanja i dobrote - računa sa svim nijansama, sa svim slabostima, kao i sa svakom dobrom voljom. Pa i među nama, zar nije istina, da je majka JER JE PRAVEDNA, mora kadkada pomilovati dijete, ili biti blaga kažnjavajući ga? Jer se u nekom smislu samilost i milosrđe temelje

ili su nakalamljeni na pravičnost i božansku PRAVEDNOST, koja je jedina istinita pravednost, ona što svakom daje slatkoću ili gorčinu,prema njegovoj zasluzi, koju sam Bog može procjeniti. Treba naglasiti, da na zemlji Bog još ne daje po našoj zasluzi, nego prema preobilju božanskog Otkupljenja. Eto zašto OVDJE - DOLJE ako je grešnik zaslužio deset i tisuću puta pakao, zašto ga Srce Isusovo ne kažnjava odmah, kako je zaslužio, nego čeka, strpljivo čeka i pruža mu ruke da ga izvuče iz ponora i istrgne iz pakla.

Svi, koji imalo poznaju duše, a osobito misionari u najširem smislu riječi, znadu to napamet. Oni se dnevno dive u iskusnoj školi ispovijedaonice čudesima milosrđa, što najneprotumačivijim putevima i sredstvima potresaju i obraćaju duše, koje su, čini se, najne-poslušnije utjecaju milosti. To je uvijek isti božanski Zakon, milosrđe na djelu, ili bolje, to je Spasitelj, koji stalno ide uz nas, po svim putevima života, moleći nas, sileći nas skoro, da uzmemo Njegovo Srce u času klonulosti i jada, Njegovo Srce i u životu i u smrti, uvijek...

Oh, ja razumijem da će onaj, koji je svojom krivnjom spiskao toliku ljubav i svijesno prezreo toliko blago ljubavi, zaslužiti ne samo jedan pakao, nego tisuću. Pakleni plamen je pravedna kazna za one, koji nisu priznali ljubavi, ili nijesu htjeli da ih istroši njezin plamen.

Milosrdna ljubav pratit će nas do stepenica Sudišta, ali ondje će tada zasjedati pravednost i samo pravednost. - Ako smo, mnogo

ljubili, pravednost će samo OVJEKOVJEČITI našu ljubav. Nebo će dakle biti za sve Kraljeve prijatelje dar Njegove pravičnosti, da kažem, Njegove pravednosti. Ali prema lijepoj izreci sv. Pavla, OVDJE - DOLJE nam je Njegovo milosrđe dalo sve ELEMENTE, da zaslužimo tu presudu pravednog Suca (Tim. 4,8).

Čujte sada jednu lijepu povijest ili legendu:

U nekoj španjolskoj crkvi štuje se jedan starinski križ. Na desnoj ruci je čavao izvađen i ona je spuštena. Taj križ ima svoju povijest. Evo je:

Na podnožju toga križa jednog se dana neki veliki griješnik ispovijedao i pokazivao znakove iskrenog kajanja. Međutim u času odrješenja ispovjednik je oklijevao... tako su veliki, tako brojni bili njegovi grijesi!

Grešnik je molio oproštenje.

"Ja vam opraštam, ali nemojte ponovno pasti", reče svećenik.

Pokornik obeća i povuće se.

Dosta je dugo bio vjeran svom obećanju , ali je bio slab i pao.

Pokajanje ga je ipak ponovno dovelo pred noge ispovjednika.

"Ovaj puta nema odrješenja", reče svećenik.

A pokornik odgovori:

"Ja se kajem, bio sam iskren kad sam obećao, ja se oporavljam, ja sam slab. Odrješite, odrješite me!"

I ispovjednik ga odrješi dodavši: "to je posljednji put!"

Proteklo je nešto dulje vremena. Ali s

jedne strane navika, a s druge slabost, grešnik i opet padne.

"Ovaj puta gotovo je", reče svećenik,"vi neprestano padate, vaše pokajanje nije istinsko".

- Istina je, Oče, ja padam, ja sam slab. Ja sam iskren, ali sam bolestan... Ja tražim ovdje snage, koje nemam, smilujte mi se.

- Ne, za vas nema odrješenja, reče svećenik dižući se da ode...

U to se začu jecanje, koje je dolazilo od križa.

Kristova su se prsa nadimala kao u agoniji, Njegova se ruka oslobodi od križa i podigavši je On načini u znaku, nad glavom krivca znak oproštenja, dok je neki glas govorio:

"Ja, Ja ti opraštam ti si Me tako skupo stajao!"

Ja ne trebam znati, da li je to istinita povijest ili jednostavno legenda, to mi je svejedno. Ono što me se tiče, to je nauk, pouka, koja iz toga izlazi za tolike "plašljivce", što se tako malo pouzdavaju, što su robovi, a ne djeca Oca, koji je na nebu i koji nam je predao svoga Sina za naše dobro.

Jest, ja ne poričem naših slabosti ni naše velike bijede. Ali držim da je najsigurniji način, da se od toga izliječimo, živjeti u vjeri i ljubavi, a ne u strahu. Vjerujmo više Onome, koji nas je do smrti ljubio: tako smo Ga skupo stajali! Dakle veliki mir, božanski mir vašim odviše uznemirenim dušama. Što se mene tiče, ja želim živjeti i umrijeti u stanu, u rani Njegovog Boka i ondje ostati i ondje se kriti i ondje trpjeti, svjestan sve

svoje neizmjerne bijede, mučen svim svojim nebrojenim slabostima. Ali ja ću uvijek ostati u miru, u punom posmatranju svojih pogrešaka, u miru jer sam se prepustio i slijepo predao milosrđu Onoga, koji je, premda je znao tko sam, premda je upoznao moje siromašno srce i ispitao moje bubrege, postao usprkos svega toga - bolje rekavši radi toga - moj Spasitelj i moj Prijatelj, moj Branitelj i moj Brat.

Jasno mi je, da je moja nedostojnost na vrhuncu, ali je još jasnija za mene volja moga Učitelja, da me izvuče iz dna ponora, ako vjerujem svom dušom u Njegovo smilovanje, ako se izručim bez promišljanja Njegovom Srcu.

Iz svega tog dubokog uvjerenja, jedinog u mome životu, zaključujem za druge kao i za sebe, da nije tako lako, kako bi čovjek mogao misliti, osuditi se na paklene muke. Ne što ne bih poznavao svoje strahovite slabosti,nego što se više nego nje držim ograde Isusovih ruku, koje su jake kao beskrajna ljubav,i koje nalazim pred svakim ponorom moga jadnog života. Oh! Slatki, milosrdni i svemočni zagrljaj za tisuće i tisuće duša, zagrljaj Njegovih ruku, koje nas, dok nam priječe put što vodi u bezdane smrti, tjeraju i skoro sile da padnemo u bezdan Njegovog otvorenog Srca.....

Dolje dakle s pretjeranim strogostima janzenizma! I živimo: TO JE KRALJEVSTVO LJUBAVI!

Ne zaboravite nikada: veliko poštovanje jest velika ljubav... A VELIKA LJUBAV TO JE NEIZMJERNO SLIJEPO POUZDANJE.

Pomanjkanje pouzdanja jest nezahvalnost - možda nesvijesna - sigurno nedostatak pro -

stodušnosti.

Sveci nisu tako živjeli.

Budite djeca, budite puni pouzdanja.....
udišite pouzdanje, to je veliki početak jakosti i životne snage.

Neka vas ništa ne zaustavi. Nemojte uvijek stenjati pod svojom bijedom, nemojte se njome gušiti... Upotrijebite je za svoju slavu. Treba da je imate. Čovjek uvijek ima malih slabosti, pomanjkanja... Bacite ih u bezdan Njegovog Srca...

Da li vam je poznato, što je Spasitelj molio od sv. Jeronima?

"Jeronime, daj mi nešto!"

– Ali, Gospodine, zar Ti nisam sve dao? ... moj život!... On je tvoj!... Moja dobra, ja sam Ti ih predao... moju snagu, moju čast, ... Uzmi sve Gospodine, sve je Tvoje.

– Jeronime, daj mi nešto!

– A što moj Bože! Ima li u mom srcu kakav skriveni osjećaj, koji ne bi bio Tvoj?

– Jeronime, Jeronime, ti nešto skrivaš. Ne daješ mi što ja hoću.

– Što dakle, želiš, Gospodine?...

– Jeronime, DAJ MI SVOJE GRIJEHE!...

Dajte i vi Njemu svoje pa recite:

Eto, Učitelju, uzmi, to je uistinu jedino moje blago... Vjerujem u Tvoju ljubav prema meni... Uzdam se u Te... ADVENIAT!...

Treba imati krila i ne živjeti pod zemljom, gušeći se u svojoj bijedi.

Gore pogled, gore srca!

Isus vas bolje pozna nego što se vi poznajete. Vi u sebi nalazite sto pogrešaka... On ih možda vidi tisuću. On vas temeljito pozna, i On vas je nezasluženo izabrao. Zahvalite Mu se sa sv. Terezijom što ima tako loš ukus.

Čovjek bi rekao da je slijep, tako daje prednost najbjednijima... U ljudskim prijateljstvima, što se ljudi bolje poznaju, to se pogreške više poznaju i počinju razočarenja. Ali On, On vas ljubi bez tlapnje, On vas siromašne, jer budući da je Bog, pozna svu veličinu i broj vaših slabosti. On vas više ljubi i oprašta vam lakše, nego ikoje stvorenje, jer vas bolje pozna, i vidi kraj vaših slabosti, i vašu želju da Ga ljubite.

Vjerujte u to, vjerujte vrlo živom, jakom, nepokolebivom vjerom, jer je to istina, savršena istina.

Zaboravite dakle malo na se, da mislite samo na Njega:

"Brini se ti za Mene", govori vam kao svojim ljubimcima, "a ja ću se pobrinuti za tebe".

Mnogi govore Gospodinu: "Gledaj ovo ili ono..." i, iza kako su se uznemirivali zbog svojih malih probitaka, mole: "Dođi kraljevstvo Tvoje!"

Ne, počnite moliti: "Neka dođe kraljevstvo Tvoje, kraljevstvo Tvoje ljubavi!" A On će reći:

"Ovo i ono, to je moja stvar".

Imajte onu gorljivost, koja čini, da čovjek živi od Njega, a da se ne bavi previše sobom.

Raširite svoja srca... Povećajte vidik svetosti... Uđite u veliku nauku Srca Isusova. Duša se tada ne guši... uzima sve u Onom Srcu

koje je: IZVOR MILOSRDNE LJUBAVI.

Vi ste apostoli Srca Isusova. Vi ćete to Srce sutra dati drugima! Kako ćete Ga dati, ako Ga ne poznate? Kako ćete dati to, tako veliko Srce, tako dobro Srce, ako ga prema svojim pogrešnim pojmovima zamišljate posve malenim, uskim, stisnutim? Kako ćete dati pouzdanja, ako sami drhćete?... Kako ćete predati vatru, ako je vama hladno?...

"Ženo, reče grešnici, "ja te ne ću osuditi... Idi i ne griješi više".

I to se ponavlja sto tisuća puta na dan.

Svršavam navodeći vam one divne riječi sv. Terezije od Djeteta Isusa:

"Moje pouzdanje u Boga nije samo zato tako neograničeno što sam ostala sačuvana od smrtnoga grijeha. Ne, kad bi i sva zločinstva ovoga svijeta tištila moju savjest, ipak ne bih izgubila toga pouzdanja. Raskajana i tužna srca bacila bih se u naručaj Spasiteljev, jer znadem, da je On s ljubavlju primio izgubljenog sina, jer znam riječi nebeskog smilovanja, koje je govorio grešnici Magdaleni, ženi preljubnici i Samaritanki. Ništa me ne može zastrašiti, ja znadem, da On u jednom trenu može uništiti cijelo more grijeha, kao što nestane vodene kapi, kad padne na žeravicu". (Život u prijevodu M.Pavelića str.155).

+ + +

P o g l a v l j e V

PONIZNOST - PROSTODUŠNOST PREDANJE

Učite se od mene, jer sam ponizan Srcem! (Mt.11,29).

Poniznost

"Neka vaš život bude sakriven u Bogu!"

Naravni život, takav kakav život jest, proizašao iz blata da se vrati u prah, ne vrijedi truda da ga čovjek proživljuje. To nije ideal za apostola, njemu treba nešto ljepše :

NJEGOV IDEAL MORA BITI, ŽIVJETI U ISUSU, OD ISUSA I ZA ISUSA.

Neka vaš život bude sakriven, izgubljen u Bogu, s Isusom Kristom, životom vašega života.

Ali da polučite taj idealni život, sjetite se prije, da se vi ne penjete, nego da On silazi. Gledajte kako silazi do Marijina krila, odatle u Jaslice, a zatim na oltar, da vas podigne do vrhunca... On neprestano silazi! On se poništio iza kako je postao našim Bratom. Takva je Njegova slava... Takva je također i moja. - Jer se nadam, da ću jednoga dana biti zaogrnut Njegovom veličinom, zato

treba da se sada odjenem Njegovom poniznošću. Jao! Mi smo preveliki samima sebi. To je veličina samoljublja i kriva veličina, koja nije veličina svetaca. Poslije Utjelovljenja izrazi: velik (prema našoj procjeni) i svet (u Božjim očima) sukobljuju se.

Moramo dakle početi biti **MALENI**: to je prvi korak.

Ističem: mi smo preveliki da budemo Njegovo oruđe i da postanemo sveti. Čovjek mora biti vrlo malen, da bude vrlo veliki svetac. Majušnost čini veličinu.

Više nego sve palače: Betlehem i Svetohranište. - Više nego i sama nebesa: Hostija!

Mi smo preveliki da se preobrazimo u Njega i da budemo apostoli. - Da budemo On, da Ga mognemo dati, postanimo nešto kao čestica Hostije!

Gledajte Ga zaboravljenog u Njegovom Tabernakulu. Na tisuće kapelica diže se na zemlji. U njima je On najviše sam. To je veliki napuštenik, a također i veliki siromah... Da ste vi, misionari, vidjeli svetohraništa kao ja!... Bijedne i nedostojne kutije s napuštenim Hostijama!...

Isus - Euharistija razmatran, shvaćen, daje veliku pouku poniznosti i sniženja što je treba našim siromašnim veličinama. Nismo viši od Učitelja. (Lk.6,40).

Zaboravite svoja prava da ne budete ništa. Ništa za stvorenja, ništa za sebe... Sve za Njega...

Imamo li mi uopće prava, mi, kraj Njega koji ih ne želi imati, koji ne priznaje drugoga prava, do li onoga da bude ljubljen? Treba

da se smanjimo, da On poraste u nama i po nama (Iv.3,30). Čitav Njegov život na zemlji bio je samo dugo i duboko poniženje. "Učite se od mene", rekao nam je, "jer sam blag i ponizan"... (Mt. 11,29). Apsolutna je istina nauka iz Paray-a.

Kolika sramota za nas: Ponižena Riječ među grešnim stvorovima... A mi, mislimo na svoja prava, zabavljeni smo svijim naslovima, svojom čašću! On je postao smrtan, rob, prah. "vermis" (Ps.21,7), zemaljski crv, a mi oholi, častohlepni, osjetljivi pred Tabernakulom. Šutnja i predanje oko Tabernakula osuđuje nadutost naše oholosti i naše taštine. Koliko oprečnosti između Kralja u Njegovoj Euharistiji i nas, krvnika... grijeha i ništavila!

Uđite u Srce Isusovo, da se naučite od Njega poniziti se, da shvatite i uzljubite u Njemu svetu poniznost.

"Ti si, o Isuse, sakriveni Bog!...Sakrij se u me i kad ja sam postanem hostija, ostanimo uvijek... vječno sjedinjeni jedan s drugim ... Ti u mom siromašnom srcu, a ja izgubljen ... u ponoru boli i nebeskog svijetla Tvoga presv. Srca".

"Nauči me u tom svetištu znanost, koja čini da čovjek zavoli zaborav, pa i prezir i nezahvalnost stvorova... Oh, skrij me mojim očima i očima stvorenja, da živim samo za Te, o Isuse! poznat i ljubljen od Tebe samog"!

Prostodušnost

"Ako je dakle tvoje oko zdravo, sve će tijelo svijetlo biti" (Mt.6,22)

Značajna karakteristika Isusovog duha je prostodušnost u ljubavi.

Prostodušnost je rijetka krepost, koja proizlazi iz poniznosti. Ona je istina. Dijete je prostodušno, dijete je u istini.

Jao, mi smo uglavnom tako malo prostodušni. Bilo uslijed privlačivosti lošeg primjera, bilo možda uslijed lošeg odgoja ili malo lojalne naravi, činjenica jest, da smo veoma često tako složeni, tako puni računa i umovanja, da postajemo pravi problem unutrašnjeg života, dapače i izvanjskog i socijalnog. Jasno, Boga tu nema, u tom labirintu. On sama prostodušnost, ne može stanovati u labirintu takva srca.

On koji je ustvrdio: "Ako ne budete kao djeca ne ćete ući u kraljevstvo nebesko" (Mt. 17,3) i opet: "Koji bude najmanji bit će najveći u kraljevstvu nebeskom..., ako je tvoj pogled čist bit ćeš sav prosvijetljen..."

Prostodušnost je ljepota i sjaj poniznosti.

BUDITE PROSTODUŠNI S BOGOM, jer ste djeca Božja... prostodušni kao Bog. Idite k njemu smjelošću mališa, sasvim ravno, "kao topovski hitac", govorio je sv. Župnik Arški. Oh! Kako Gospodin to voli!

Ići tako k Isusu, to znači vidjeti Ga, upoznati Ga onakvim kakav jest, to znači ugrabiti Njegovo Srce.

Govorite jezikom svetaca. Koliko je on različit od jezika jednog filozofa ili čovjeka koji govori ili se drži profinjenim. Anđeli se moraju često čuditi, kad slušaju razgovor duše s Isusom!

S kakvim je naglaskom Mala Terezija rekla: "Da si Ti Terezija, a ja da sam Isus!"..

A Margareta Marija!

"Zašto me ne ostaviš na običnom putu sestara Svete Marije?... Jao, Gospodine, Ti da budeš uzrokom da me odpuste" (Ž.II,60,64).

Terezija Avilska se tuži u kušnji svom dobrom Učitelju:

"Tako ja postupam sa svojim prijateljima", reče joj Isus.

"Zato ih, Gospodine, i imaš tako malo".

Ne bojte se govoriti jezikom svetaca, njihovom prostodušnosti. Molite djetinjim srcem, djetinju molitvu, onu jednostavnu molitvu, što je apostolima predana:

"Oče naš, koji jesi na nebesima... dođi kraljevstvo Tvoje!... Oče, treba mi kruha, oslonac, daj mi! Treba mi kruha, ali živoga kruha: to si Ti".

Tako je jednostavno ovako prostodušno govoriti dobrome Bogu. Kolike li razlike među propisanim jezikom dvorova i božanskim jezikom.

Ne treba se uz Njega brinuti ni za ovo ni za ono... Pustite neka On radi. Molite za ljubav, molite Ga za dar, da mognete učiniti, da Ga i drugi uzljube... To je sve. Oh! Osjećajte se ugodno s Kraljem! Udišite jednostavno zrak Tabernakula! Ah! kad dublje proniknuli život neprestane molitve, vječnog žrtvovanja Isusovog Srca za nas u Hostiji! Sjedinite se s Njime... On je živa molitva... i On će nadomjestiti vaše siromaštvo, vašu majušnost. Ne bojte se, govorite spontanim jezikom srca, kroz Njegovo Srce.

Čujte povijest jednog malog djeteta od 8 godina:

Da se bolje pripravi na svoju prvu svetu Pričest i da zasvjedoči Isusu svoje žarke želje da Ga primi, odricalo se čitavo ljeto pića i uskraćivalo sebi da uzme voće, ili što drugo što bi ga moglo osvježiti. Ali Gospodin se ne da pobjediti u velikodušnosti. On nagradi taj heroizam osjetnim saobraćajem u svetoj Pričesti.

Draga mala misleći da svi imadu takvih prednosti, govorila je svakom tko ju je htio slušati o onome što joj je Isus kazivao. A kad sam je ja upozorio da to ne valja:

"Zašto", reče ona.

- Jer su to male tajne između Isusa i tebe i ako ih ti budeš otkrivala bilo kome, Isus bi mogao zašutjeti.

- Oh! Razumijem, ne ću više ništa reći".

Ipak ću vam objaviti jedan od tih intimnim i božanskim razgovora, pa ćete vidjeti ljubav i prijateljstvo, koje može vladati među Bogom i dušama.

Taj mali cvijet Srca Isusova govori Mu, kako bi mala sestra govorila svom malom bratu, a Isus joj jednako odgovara:

"Reci mi draga sestrice, ljubiš li me?", zapita je jednoga dana Isus.

- Dragi moj Isuse! odgovori ona, takve se stvari ne pitaju.

- A zašto ne, draga sestrice?

- Jer Ti dobro znaš, moj Isuse, da Te ja volim i da je moje srce čitavo Tvoje.

- Da, reče sada Isus, ja to dobro znam, ali vidiš volim da mi se to ponavlja. Imade ih toliko, koji mi protivno govore.

- Nakon nekog vremena dijete je zaboravilo na svoj naivni razgovor. Sada ona osjeti potrebu da zapita Isusa:

"Moj Isuse, ljubiš li Ti svoju malu Sestricu?"

A Isus odgovori:

"Draga sestrice, takve se stvari ne pitaju".

"Zašto", prihvati ona, bojeći se da je rekla nešto neumjesno.

- Jer ti dobro znaš, da moje božansko Srce čitavo pripada tebi.

- Vidiš, dragi Isuse, ja to dobro znam, ali sam htjela da to ponovno čujem".

Htio sam se uvjeriti da to nije maštanje, nego djelo Božje, pa sam jednoga dana rekao djetetu:

"Sutra ćeš Isusa u sv. Pričesti zamoliti jedan dar".

- Kakav dar, Oče?

- Reći ćeš: "Dragi Isuse, ispovijednik mi je rekao da mi dadeš jednu dušu u znak da si to Ti, koji mi govoriš". A ako Isus zapita: "Koju dušu?" reći ćeš: "Ti je moraš poznati, jednu dušu, koju je teško obratiti".

- I evo, što mi je u slijedećoj ispovijedi rekla:

"Oče, tu je".

Kako sam se pretvarao da se ničega ne sjećam:

"Ma znate dobro, rekli ste mi neka zatražim u Isusa znak. No, On mi je rekao:

"Draga sestrice, gotovo je". - Još mi je rekao: "Traži od mene duša, dat ću ti ih. Reci

Ocu, neka ih uvijek traži od mene i imat će ih... Ali treba da budeš vrlo malena, vrlo po slušna, vrlo ljubezna, da prinosiš žrtvice, po kojima bi ih stekla. Samo nemoj ništa činiti bez dopuštenja svoga ispovjednika. Ako on dopusti onda je dobro, ako on ne dopusti ja više volim poslušnost, ti znaš". - Oče, već dolazi ta duša. Odriješite me brzo, jer je Isus rekao, da će doći u onaj dan, kad se ja budem ispovijedala. Pokušao sam tada da je rastresem, govoreći joj o drugim stvarima, ali ona se okoristila časkom šutnje: "Oče, molim vas odriješite me... Ja osjećam da ta duša dolazi.

Kako je mala pošla prema oltaru, da izvrši pokoru, ja sam izašao iz ispovijedaonice i opazio neku visoku osobu, čovjeka, kojega nismo nikada vidjeli na koljenima. Približi se ... bio je doista onaj na kojega sam ciljao.

"Oče", reče mi, "ne znam što se to zbiva. Usprkos samoga sebe osjećam da me nešto privlači. Mene je milost oborila, ja se osjećam posve drugim... Došao sam da se ispovijedim".

Ah, kako je bilo dirljivo to priznanje usred suza! "Ja ne znam kako, ja ne znam zašto", ponavljao je.

Mogao sam mu pokazati to pobožno dijete, kako ponizno obavlja svoju pokoru i reći mu: "Vi ste njezina tekovina, to dugujete njezinoj molitvi".

Eto kako su prostodušne duše svemoćne kod Srca Isusova. On im ne može ništa odbiti, jer se one POUZDAJU U NJEGA.

Slušajte dalje.

Vidio sam u svojoj zemlji, u Peru, aleju kojom se mali Isus šetao sa sv. Ružom Limskom.

Vidio sam kamenu klupu na kojoj su oboje sjedili kao bratac i sestrica. Vidjeli su dapače maloga Kralja na svetičinim koljenima, zatim kako trči alejom, bere cvijeće i njoj ga nosi. Ona načini od toga vijenac i metne ga na glavu božanskog Djeteta. Ali Isus uzme vijenac i stavi ga na glavu mlade svetice govoreći:

"Ne draga moja zaručnice, ti si izabrala vijenac od trnja. zato ćeš sada primiti vijenac od cvijeća."

Vidite, kako i kroz stoljeća Ruža i Terezija govore istim jezikom, pjevaju istu pjesmu.

Uputno je da se ovdje sjetite onoga, što sam vam već drugdje rekao: "Čovjek moli onako kako ljubi". Ako je naše srce prostodušno u svom saobraćaju s Bogom, bit će i naša molitva spontana, prijateljska, intimna, malo kao čarobni dijalog onog djeteta sa svojim Isusom.

Jest, manje formula, manje etiketa i manje načitanosti u našem razgovoru s dobrim Bogom. Vidite, kako je čitava liturgija, koju je sastavila mudrost i ljubav Crkve, vidite, kako su sve njezine molitve jednostavne. Jer uvijek će biti istina, da umjetnost nije u zamršenosti. Sve što je lijepo jest jednostavno, kao što je jednostavno i sve što je božansko.

To je načelo osobito istinito u duhovnom životu. Mala Terezija je učiteljica prvoga rada u toj vanredno evanđeoskoj školi. Uživajte, a obzirom na nju u onoj divnoj misli kardinala Bornue-a "Dobila je veliku povlasticu, da izbaci matematiku iz posla svetosti". Oh! Doista je tako. Analizirajte njezin "mali put", prodrite u dubinu njene duhovnosti, proučavajte

njezin originalan kao i doktrinalan način postupanja sa svojim Isusom i svojom obitelji, redovnicama i poglavarima. Svagdje ćete kod nje naći najvišu i divnu umjetnost vanredne i čudnovate jednostavnosti.

Kad je Nebo prikazuje u dražesnom djetetu, u Karmelu, kao i u Buissonnets-u, čini se da je jasno zašto je Njemu stalo, da preporuči u njoj, u tom čudu milosti, tu krepost tako malo cijenjenu i među pobožnim dušama. Njih je, jao, tako malo, "malih duša", uistinu malih, sasvim jednostavnih. Prihvatite važni i slatki nauk što vam ga nebo šalje po Zvijezdi iz Lixieux-a.

"Hvala, velika hvala, ljubezna i divna Mala Terezijo", pisao je neki intelektualac, "što si nam dala razumjeti, sa smiješkom i osobito s nekom značajnom teologijom, da prava veličina duša nije u knjigama ni u mozgu onih koji ih tumače".

"Mnogo mudrija, razboritija i više naučitelj nego mi svi, Ti si, mala Kraljice, znala dokazati svojim životom, koji je čudo jednostavnosti i junaštva, da je velik samo onaj, koji se ponizuje, da je prava dubina uvijek u savršenoj jednostavnosti. A osobito si nam jasno pokazala, da zna sve, tko zna ljubiti i da je pravi apostol čudesne plodnosti, tko zna ljubiti i umirati u maloj vatri!"

Jedna i druga: Ruža Limska i Ona iz Lisieux-a ponavljaju onu duboku i svijetlu riječ onome, koji teži za svetošću: "Cum essem parvula placui Altissimo" - "svidjela sam se Svevišnjemu, jer sam malena!"

Dakle, budite prostodušni s Isusom, i vi

ćete Mu također splesti vijenac, vijenac duša osvojenih Njegovom ljubavi.

Budite PROSTODUŠNI I SA STVOROVIMA.

Ne zaustavljajte se kod njih... ne vrijedi toga truda. Izbjegavajte ih, nemojte imati ništa intimnoga s njima. Tražite ih za Boga. Čuvajte svoje srce veoma čisto. - Kao strelica, koja ide ravno k cilju, sijekući zrak, prođite preko drugotnih uzroka i ne zaustavljajte se kod njih.

Gledajte Isusa u stvorovima: "Dominus est" (Iv.21,7). "Gospodin je!"

Budite prostodušni sa samima sobom. Nikakvih smetenosti, pretjerivanja, zamršenosti. Primite cilicij svoga karaktera, poniženje radi svojih pogrešaka. Naučite priznati i svoja dobra svojstva.

U cvijeću i trnju gledajte Isusa i samo Isusa. Ponizite se ali bez pesimizma radi svoje bijede. I zahvalite Mu s isto toliko prostodušnosti kao i poniznosti za milosti kojima vas je obogatio.

Predanje

"In manus tuas!"(Iv.23,46).
U ruke Tvoje, Gospodine!...

O OČE, MOJ DUH, MOJ ŽIVOT, MOJE NADE, MOJE RADOSTI, MOJE PATNJE, MOJ VJEČNI ŽIVOT, SVE JE U TVOJIM RUKAMA.

Život PREDANOSTI je posljedica života po vjeri i života iz ljubavi puna povjerenja.

Ljubav se osniva na međusobnoj predanosti.

Odgovorit ćete na Njegovu, na onu koju vas On uči na rukama svoje Majke i u Euharistiji, uzdajući se sasvim u Njega, ali recimo odmah, nema ništa zajedničkog, Oh,! ništa između glupog i opasnog "kvijetizma". Taj je u tom da se nemarno skrste ruke i da se Bogu prepusti sav posao oko našega posvećenja bez sudjelovanja naše volje i naše žrtve, - iz onoga što zovemo "predanje", najviši izraz savršene ljubavi.

U ovome, kako uostalom i u svemu, On nam može reći: "Dao sam vam primjer" (Iv.13,15). Negovorimo sada o Njegovom posvemašnjem predanju 25. ožujka u Srcu Bezgrješne, ni o Njegovoj predanosti u Nazaretu, u rukama Marije i Josipa. Još je ljepša, jer je u nekom smislu uzvišenija, predanost, za koju nam daje primjer kod Svetoga Stola.

Tu se ne povjerava više svojoj Majci, ni pravednom Josipu, nego nama, vama, jadnim,ispraznim, nezahvalnim stvorovima, hladnim srcima, a možda još i gorima... Ja dobro znam, da smo u času pričesti u stanju milosti. Ali jesmo li to bili dan prije? Hoćemo li biti sutradan?

Oh! Kad sluša naše izjave vjernosti,bile one ne znam kako iskrene, morao bi promrmljati u uho: "Dosta, čuo sam te iste rečenice sto i tisuću puta, a zatim sam primio isto toliko uboda kopljem. Šuti, neću više tvojih obećanja!..."

Govori li Isus tako? Nikada! On nas vidi kako se kajemo do Njegovih nogu, to Mu je dosta i on se baca u naš naručaj, i On se sav predaje nama bez pridržaja, kao da je savršeno

siguran za našu vjernost i za našu ustrajnost. Zatvara oči i evo Ga, gdje je sasvim naš, tijelom, dušom, Krvlju i Božanstvom..... Imade li jačeg primjera predanja?

Nepojmljivo je ovako se ipak pouzdavati u glinenu posudu, u mene. Čovjek to ne bi mogao vjerovati ni jednom stvorenju, i to iz kršćanske razboritosti. A On, koji sve zna,On koji nosi na sebi krvave tragove mojih zaboravi, dokaže mojih izdanja, On se povjerava!

S naše strane najviša je mudrost slijediti taj primjer. Jest, dolikuje glinenoj posudi, da se uzda i prepušta zlatnom kovčegu Njegova Srca.

Eto dokaza za ono što tvrdimo: Ljubav se osniva na međusobnoj predanosti. Tako se sin prepušta majci, ili se žena prepušta mužu! A koja će se majka i koji muž moći ikada usporediti s Isusom?

Ako dakle neizmjernom vjerom vjerujem u Njegovu premudrost, u Njegovu pravednost, a navlastito u Njegovu ljubav, moram se nužno, da mu dokažem svoju ljubav, prepustiti Njegovom Srcu i Njegovim namjerama.

Nitko ne razumije bolje od Njega ni moj život, ni moje potrebe, niti tko zna bolje moje probitke. Nitko osim Njega nije kadar da me ljubi sličnom ljubavlju, čistom, nesebičnom, istinitom, božanskom. Nije li dakle najviša mudrost s moje strane, da Mu sada reknem: "Kralju ljubavi, vrši slobodno svoju volju nada mnom, pali, reži, raspolaži, mijenjaj kako Ti se svidi. Ja Ti unaprijed velim iz dan duše: Hvala! Budi blagoslovljen za sve i u svim stvarima, Gospodine moj i ljubavi moja, jer

sve što odrediš, sve je za mene dobro nad dobrima".

Predanje mališa rukama svoje mame, da se igra, da jede ili da spava, nije li to najnaravnija i instiktivna gesta u djeteta? Zašto ta gesta ne bi bila najljepši i najsigurniji izraz moje vjere u ljubav onoga Oca, čija je mudrost jednaka Dobroti? Mogu li Ga uistinu ljubiti škrtareći svojim pouzdanjem? Oh! ne. Zašto ne ostvariti onaj tako uzvišeni i tako jednostavni način da Ga ljubimo: "Budi volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji... Dođi kraljevstvo Tvoje!"

Što znam ja sam od sebe? Je li zdravlje ili bolest, siromaštvo ili bogatstvo za mene danas dobro ili opasnost?

Ali On, On to zna! Dakle, neka odluči po svojoj volji i da mene ne pita - neka ima slobodne ruke - neka Njegovo Srce radi potpuno slobodno. Moja predanost bit će moja mudrost, a moja će mudrost sačinjavati moju sreću.

Moje mjesto, jedino što ga želim, jest, da se nađem u Njegovom Srcu u ratu i u miru. ... za života i na samrti.

Ostalo, uživati ili plakati, živjeti ili umrijeti, slatkoća ili gorčina, moraju mi biti VRHUNARAVSKI ravnodušne. Neka On izabere, neka On odluči. Oh! Velim SVRHUNARAVSKI ravnodušno, jer će narav činiti svoje, opirat će se. To je logično, ali je moja ljubav mora ograditi nasipom, postaviti joj jarbole, nadvladati je postepenim, sve savršenijim predanjem.

I pogledajte nije li ta predanost uglavnom nešto najrazboritije? Ako obolim, mogu

naravno, dapače moram razborito postupati: tj. pozvat ću liječnika, pokoravat ću se kao dijete njegovim propisima. Ali kad ja to učinim Isus će učiniti što bude htio. Ako neozdravim, Magnificat!... ako umrem, opet Magnificat! Svaku je odluku potpisalo Njegovo Srce, dakle je mora potpisati i moje.

U tom je eto velevrijedna tajna sreće i mira što su ih uživali sveci. Oni su upoznali kao i mi, i više nego mi, kušnju svih muka, duha, tijela i srca. Prošli su kroz sve tjeskobe i pili više nego mi iz kaleža svih tegoba. A ipak su bili najsretniji stvorovi; u svom Getsemaniju osjetili su često Raj. Kako i zašto? Jer su u svojoj savršenoj predanosti bili dionici radosti i slave svoga Učitelja. Njegovo je Srce bilo kalež tisuću puta veći i bogatiji negoli kalež njihovih boli.

Okoristimo se tim duhovnim vježbama, da produbimo ovu veliku misao, da je shvatimo u svoj njezinoj ljepoti, da oživi u nama u svim svojim nijansama jednom ljepšom od druge. "Gospodine, ja se prepuštam: Ti me hoćeš ovdje, ja ostajem i ne ću učiniti ni koraka, da odavle izađem. - Želiš da budem drugdje, trčim. Hoću što Ti hoćeš. Samo jedno mjesto ne ću ostaviti: ono što si mi ga dao na svojim rukama i u svom Srcu!

Kako je lijepo, sigurno i slatko živjeti u Srcu Isusovu, ostati u Njegovom Tabernakulu!

Pustite Ga da dovrši djelo vašega posvećenja. Dvije ruke ne pišu na istoj stranici. Ako hoćete pisati s Njim, Njegova će se ruka povući.

Dakle, ne računajte, ne umujte. On piše

stranicu vašega života u svom milosrđu i u svo-
joj ljubavi. Neka tu ništa ne bude vašega...
On želi sve uraditi u vama. Treba Mu samo va-
ša poslušnost i želja da budete sveti: "Ja ću
naknaditi, što ti nedostaje", rekao je.

On je, On jedini potrebni vođa!

"Ja sam mudri i učeni vođa, koji vodim duše bez opasnosti, kad mi se prepuste zaboravivši same sebe". On ne fali nikada i vi Ga možete uvijek naći u najdubljoj nutrini svoje duše.

Poniznost, Prostodušnost, Predanje, Ljubav, na rukama jednoga Oca, jednoga Brata, jednog moćnog Prijatelja. To je mir i slatkoća sna jednog dijeteta na majčinim rukama. Uživajte ih u Isusu!

+ + +

P o g l a v l j e VI

SVETOST

Budite sveti, budite savršeni.....

"Volja je Božja
da budete sveti"
(Tim.4,3)
"Dođi!...Slijedi
Me!" (Mt.19,21)

Na vas, koji ste ovdje sabrani, upravljene su ove riječi. Ne kao na sve kršćane, nego na specijalni, intimni način... "Dođite, slijedite Me", vi učenici, apostoli mojega Srca. Slijedite Me. Ja sam PUT (Iv.14,6).

Kao što je samo jedna ISTINA, jedno SVJETLO, Isus Krist (Iv.8,12), tako je i samo jedan PUT, Isus Krist.

Kamo nas dakle vodi taj Put? - Ovdje na zemlji k svetosti i po njoj u život vječni, k svršetku svetosti.

"Ja sam Život", život i početak života. ... "Ja sam POČETAK". Ja koji vam govorim (Iv.8,25).

Što je život, pravi život? - To je svetost, a svetost je sreća, ljepota.

Mi svi želimo sreću, volimo ljepotu. Ali koliko puta se prevarimo u svojim težnjama!

Težimo za prividnim, varavim, punim laži ljepotama, i tako trujemo svoj život. Samo jedna Ljepota, Isus Krist, kadra da pripravi potpuni užitak duhu i srcu. Ah! sveci su doista bili pravi mislioci i filozofi, jedini, koji su znali tajnu, koji su poznavali prvotni izvor svake sreće: Srce Isusovo, Njega, samo Njega!

Što je dakle svetost?

Pitali su neko divno dijete, koje su jedva izvukli iz crkve poslije Prve Pričesti i koje je u crkvi satove provodilo očiju uprtih u Tabernakul: "Što bi želio postati, anđeo ili Alojzije Gonzaga?" - I nekim neizrecivim tonom, blistavih obraza, gledajući neprestano nebeskim smiješkom vrata Tabernakula, odgovori: "Postati Isus, samo Isus!"

Eto najtočnije definicije svetosti: Isus! I govoreći takvim simboličkim jezikom, ja dodajem: to je zraka, koja se vraća SUNCU, atom, koji se vraća svome SREDIŠTU. - To je život, koji nalazi nepresušivi izvor života, što je u Bogu. - To je Isus Krist, koji ovjekovječuje naš život. - To smo mi, koji ŽIVIMO OD TE JEDINE, same, prave STVARNOSTI, ISUSA KRISTA.

Drugim riječima, svetost je sakriveno blago, intimno Božje kraljevstvo u nama.

Ona je život ili bolje, zametak života.

Ona Je Isus, koji raste u nama... Isus, koji je postao počelo misli, volje sreće i jakosti. To je ostvarenje onih riječi: "Moj je život Isus Krist!"

Svetost je prisvajanje Isusa. Počinje

tajnom vjere, a svršava u tajni ljubavi. To je vjera, koja se usavršava u radosti ljubavi.

Svetost je moguća stvarnost

Jest, ponajprije iz vrlo jednostavnog razloga, jer je to dužnost, i jer nas Bog na to zove. Dakle, ona je nužno moguća. A zatim, jer je prije svega djelo našega Boga, koji je sama ljubav, svemogućeg Boga, jer je ona više nego polet duše prema Isusu: ona je polet Isusa prema duši.

Ona nije u tome, da čovjek uhvati Boga, koji se ne može uhvatiti, nego, da se čovjek dade od Njega uhvatiti. On dolazi, On silazi, da nas uzme i odnese na svojim rukama. Naša je uloga pasivna, pustiti se da nas sasvim odnese.

Jest, svetost dolazi Odozgo. Bog radi i podržava. On traži od nas samo pouzdanje, napor i poslušnost. Još jednom, pustimo nek On radi.

Eto slabe, male bolesne duše. Isus je želi uzeti na svoje ruke, staviti je na svoje Srce... ako shvaća, ako je pokorna i poslušna postat će sveta.

Kralj joj služi kao dizalo. On se diže noseći na svom Srcu svoju dragu malu, koja se raduje, što je tako otrgnuta od zemlje. Ona se prepušta, ona prima ljubav i uzvraća ljubav posvemašnjim darom same sebe.

Ljubav i pouzdanje posvećuju.

"Ljubite, i bit ćete sveti. Ali ljubite ludom ljubavi i apsolutnim pouzdanjem."

Sigurno!... ona je dužnost, osobito za

elitne duše. Mislite na sve što je učinio, ne samo da nas oslobodi od pakla, nego da nas obaspe milostima. Banket Njegovih milosti uvijek je pripravljen. Krist nas na njega poziv- lje. On hoće da budemo siti, On je veliko Sunce, koje nas privlači, nas, prašinu na cesti, da nas pretvori u mala sunca, koja će vječno sjati pred Njim.

Gospodin ne će da Njegovi apostoli budu obične dobre duše. - Takovih duša ima toliko, da bi se njima mogle popločati ulice. Apostol i obična duša?... nemoguće... izrazi se sukobljuju, misli su u opreci.

Treba svetaca... VELIKIH SVETACA i velikih SVETICA. Njemu treba kaleža punih ljubavi, da dadu život izlijevajući ljubav.

Sveci su danas potrebniji nego ikada, jer treba osvojiti svijet. Ne, samo ga Isus može osvojiti, a SVETOST JE PROŽIVLJAVANI ISUS.

Dozvolite da vam iznesem nekoliko temeljnih misli, koje ću opširnije razviti u slijedećem poglavlju, misli što mnogo pomažu na putu k svetosti.

Moja je misija navlastito u tome da sokolim lijepe duše, koje su kadkada plašljive i koje, bez zle namjere, vrlo često životare, povučene u se, bolno umorene i napuštene.

Treba istaknuti koliko je pojam sveca iznakažen i neispravan, pa ne samo u nepoučene mase, nego i u velikog broja duša, koje su poučene u kršćanskom životu.

Na taj način mnogi su uvjereni, da svetac mora biti neobično biće, izvan običnog puta, da mora živjeti kao Preteča, daleko od stvorova, svakog društva, da ne pije, ne jede

ni ne spava. Treba mu dakle već proslavljeno tijelo i duša utvrđena u milosti...

Eto u glavnome u suštini, što se misli o svecima. Pojam je isto toliko neispravan, koliko i ponizuje.

Koliko duša čuje poziv: "Uzdigni se, slijedi me!..." ali u isto vrijeme osjete žalac naravi. I tada zavedeni od ove, polazeći od pogrešnog shvaćanja svetosti napuste svaku pomisao, da se posvete, i eto ih, kako su se prepustile sudbini, iako s gorčinom, da vukući se prevale barem put svoga spasenja.

Što se neprestano događa sa sv. Malom Terezijom, jest tipični, sugestivni slučaj i vrijedan proučavanja. Koliko se gorljivih i pobožnih, vrlo pobožnih osoba pita još i danas iza kanonizacije: "Ali što je dakle izvanredna učinila ta Karmeličanka?"

Vi pojmite, zar ne, krivu, vrlo krivu notu: Izvanredno!

"Kad čovjek čita njezin život, bila je, čini se, kao i druge, dakle... ne mora biti sveta, kako vele". - Eto teške, vrlo teške zablude, koja vodi daleko na putu malodušnosti.

Ako ne razumijete Malu Tereziju, hoćete li više razumjeti Bezgrješnu Kraljicu, koja je u isto vrijeme najdivnije i najjednostavnije stvorenje? Prema tome načelu: ako nema ekstaza ni mrtvaca koji uskrsavaju za njihovim koracima, ako ih se ne vidi gdje lete po zraku, ako ne proriču okruženi aureolom, ako ih se u molitvi ne vidi uzdignute nad zemljom, ako, jednom rječju, ne žive od zraka, ako imaju lošu sreću, da su slični Josipu i Mariji nisu sveti!

Ne mislite, da su sveci bili druge naravi nego vi, svi su oni bili ljudi. I oni su imali isto toliko svojih nevolja, pogrešaka, slabosti, a možda i više nego mi. Mnogi su manje primili nego vi i ja. Ali njihova je svetost bila sačinjena od ova dva faktora: milosti i napora.

Isus daje. Narav mora pristati da primi i da učini milost plodnom.

Mislite li da će vam Isus nedostajati?

Da Isus ne će doprinijeti dio potrebnih milosti kad vas hoće učiniti svetima? - On će ih bez sumnje dati, On je svemoćan i savršeno dobar.

Vi, vi ste bijedni, ali imate volju. Nastojte dakle istinskom, ozbiljnom, nepokolebivom voljom htjeti, i postat ćete sveci... s borbom i po borbi... Misliti da ćemo to postići drugačije, znači varati same sebe. Svi su sveci prošli tim putem. To je neophodno potreban uvjet.

Borba protiv tmina, koje nas okružuju i koje su navele Malu Tereziju da je rekla: "Ništa ne vidim, ništa, ali vjerujem". Ne molite za osjetljivo svijetlo i ljubav, jer čovjek može živjeti u tminama, a nositi u sebi Svijetlo i Sunce. Te su tmine potrebne, da čovjek jasnije vidi.

Borba protiv stvorova, koji nam hoće zakrčiti put. To su žive svijesne zapreke, ali koji nas ne smiju zaustaviti, ako smo poslušni milosti.

Stvorenje je često ljepota, koja prolazi, svijetlo, koje se gasi, osjećanje, koje nas upropašćuje. - Ono prolazi!... kad smo mu sve žrtvovali. A naše je žaljenje gorko, što smo ga slijedili i služili.

Isus Krist je jedina STVARNOST, koja OSTAJE. Ne ostavite Ga nikada.

Borba protiv naših odvratnosti: naše težnje, da se ne ćemo penjati. Sveci su to iskusili. Protiv toga nagona treba imati kao oni, moralne hrabrosti. Kadkada treba uzeti srce u obadvije ruke i ići usprkos svega. Kad sveci čine velike pokore, žrtvuju svoju narav. Čovjek se ne naslađuje cilicijem ni bičevima, ne navikne se biti umrtven.

Borba protiv malodušnosti. Iza kako se čovjek borio ne odnosi uvijek pobjede, i bije de ne prestaju. To ništa ne dokazuje. Ne brojimo prečke ljestava, uz koje se penjemo, prevarit ćemo se... ne može se mjeriti. Čovjek ne postaje gori napredujući, samo jasnije vidi, kad se približi božanskom Suncu. To objašnjava zašto je sveta Terezija u najiskrenijoj poniznosti mogla reći: "Ja sam bijedno stvorenje". Duša vrlo jasno vidi u svojoj poniznosti.

Naš je život samo niz moralnih slabosti, stvorenih i zaboravljenih odluka. A međutim, "mi možemo sve u Onome, koji nas jača." (Fil. 4,13) "Omnia", sve! Htjeti znači moći!

Jedna je samo snaga potrebna: samo snaga milosti u poslušnoj duši. A tu nam ne će nikada nedostajati, jer joj je nepresušiv, božanski izvor u Srcu Isusovu.

SVETOST JE JEDINA SRETNA STVARNOST, koju svijet neće i nije htio nikada razumjeti. Samo su sveci ovdje na zemlji pravo sretni. To velimo naročito malim dušama, koje će nas čitati.

One kadkada misle, da je svetost doduše sla - va, ali uvijek gorka i porazna. Da će ona gore sigurno biti nagrađena, ali dotle, na zemlji, ne treba računati na mir niti na neku relativnu sreću za kojom se ipak žeđa.

Je li tako? Tisuću puta ne!

Sjedinjenje s Bogom i sredstva, koja k tome vode, lišiti se svega što je tašta, zemaljska iluzija, laž, to jamačno stoji. Ali u isto vrijeme oslobađa dušu od najvećih smetnja i od najžešćih uzroka torture, koja je bez utjehe i nagrade; postoji doduše borba i žrtva, ali i visoka i divna odšteta. Čovjek se lišava nekih senzacija, jest, ali je opsipan svijetlom, nekom tajnom krepošću snage, preobiljem mira, koji naknađuje sve naše male žrtve u razmjeru tisuću prema jedan.

Govoreći o sreći, što je osjećaju sveci, naša se misao odmah prenosi k uzvišenoj i pocrtanoj slici Kraljeve smrtne borbe u Getsemaniju: On plače krvavim suzama, trpi najstrašniju agoniju tako, da Mu Srce puca. Ali U ISTO VRIJEME uronjen je u viziju svoga Oca, nosi dakle u sebi raj. Eto iz daleka, slike sveca, vrlo sretnoga, mnogo sretnijega nego su svi svjetovnjaci, u punom boju protiv svega, što nas čini nesretnima.

A zatim promislimo, da božanska ljubav po svojoj naravi posjeduje dar, da pretvara zemaljske gorčine u nešto "nebesko". Prema tome trpljenje i muke svetaca jesu baš po tom različite naravi od naših muka, mnogo okrutnijih i prozaičkijih. Tako je Mala Terezija govorila: "Došla sam do toga da ne mogu više trpjeti, jer sam sve trpljenje obratila u

radost. Moje male patnje mi donesu malih radosti, a moje velike patnje mi pribavljaju velikih radosti". Sve je to samo ludost, ali ludost koja je najviša mudrost, divna, neizreciva ludost Raspetoga, u kojoj imadu dijela i Njegovi prijatelji. Treba istači, da su najsretniji oni, koji najviše trpe. Križ ih čini sličnima Isusu. On je zalog istomišljenosti s divnim Njegovim Srcem.

Jest, ponavljam, najsretniji su oni, koji su najveći patnici počevši od Marije, Kraljice Boli i Mučenika. Nitko poslije Isusa nije trpio koliko Ona. Jer prava sreća kršćanina nije u pomanjkanju križeva, nego u posjedovanju Isusa. S Njim bi i pakao bio nebo.Bez Njega bi i nebo skoro bilo pakao.

Tko je bio sretniji, recite mi, od sv. Franje Asiškoga, velikog siromaha?... od sv. Margarete Marije, žrtve ljubavi?

Zatim u tom životu svetosti, čovjek ne nosi sam svojih križeva. Isus Krist ih nosi s nama, više nego mi.

Ne bojte se, Srce Isusovo vas ljubi...Ono ne će satrti vaših ramena, teretom koji bi bio iznad vaših sila. Isus, koji je došao da vam pomogne, da vas spasi.

"Mala dušo", govori vam, "ne drhći, ići ćemo zajedno. Ja ću nositi tvoje oluje i tebe, ti ćeš trpjeti... ti ćeš pjevati, uvijek u miru na mom Srcu".

Naprijed! Recite: "Želim piti iz tog kaleža i svoje gorčine i svoje radosti."

Svetost je permamentna, aktuelna stvarnost

Mi imamo danas svetaca, velikih svetaca, koji žive kraj nas, oko nas!

Kako ih je mnogo, koji misle da je svetost već presušeni izvor, da su sveci heroji, giganti jedne rase, koja je zauvijek izumrla! Umujući tako, zaboravljaju na vječnu i stalnu plodovitost Crkve. Zaboravljaju, da u CREDU govorimo, ne da je bila sveta, nego, da je SVETA u svome temelju, u svojoj nauci, u svojim junacima svetosti, koje je oblikovala i oblikovat će do konca svijeta.

Svetost pripada svim vremenima, jer je njezin izvor Isus, nepresušiv. Govore tako, jer možda miješaju svojstva svetaca s onim, što sačinjava samu bit svetosti. Hoću reći da Providnost možda neće htjeti u naše dane pokazati svijetu svece, koji sjajnom vanjštinom privlače poglede i divljenje, kao što je to bio slučaj sa sv. Franjom Asiškim ili Arškim Župnikom. Doista je moguće da ne ćemo na svom putu sresti sveca u stilu recimo svetog Vinka Paulskog. Ali je vrlo moguće da susrećemo, a da i neznamo, drugoga, isto tako svetoga, možda i svetijega, samo više iz Nazaretske škole. On ne uskrisuje fizičke lješine, nego u tišini sakriven, izgubljen u Bogu, na oko vrlo jednostavan, uskrisuje duše. Jednoga ćete dana to saznati.

Papa Pio X., pokazujući jednoga dana sliku Male Terezije, reče: "Evo najveće svetice modernih vremena". - Ali nekoliko godina ranije, tko bi to bio slutio? Tko? Nitko! Ima još na stotine svjedoka, koji su vidjeli Malu Tereziju, koji su s njom govorili koji su se mogli diviti nekim njezinim rijetkim svojstvima i opažati neke njezine pogreške. Koliko je od tih osoba mislilo, da jednoga dana, naskoro, vidjeti to dijete na oltarima i da će njezino izvanredno slavlje i sva sila njezinih čudesa potresti čitavu zemlju kao ognjena oluja? Tko bi se onda usudio bio reći za nju, diveći se njezinim darovima, što je u naše dane rekao veliki Pio XI.: "Čudo milosti i čudo čudesa" Nitko! A ipak ona je istom od jučer,njezine četiri sestre još žive. Siječnja 1927.g. ona je završila na nebu i na oltarima 54 godine!

Sigurno kao za nju, tako i za mnoge druge predistinirane duše vrijedi, da nam šutnja, skrovitost, jednostavnost njihova života, sakriva nebeski raj, svetost, ako baš ne kanoniziranu, a ono sigurno vrijednu toga.

Koliko od njih, od tih pravih svetaca uz nas, bit će upoznati istom onda, kad smrt razbije zemljanu posudu i kad se nad Crkvom razlije divni miris njihovog heroizma, svijetla i ljubavi.

Pa to i nije uvijek u planu Providnosti, jer će najveći dio svetaca ostati ovdje dolje nepoznat, premda su bili vrlo veliki sveci.

Naše doba pozna dvije krajnosti: mržnju i ljubav. - Ukoliko se mržnja diže, utoliko i ljubav raste. Postoji falanga pobjedonosne ljubavi.

To je doba zla, ali isto tako i vijek velikih svetaca. Pesimisti u to sumnjaju. Imaju krivo. Osobito poslije Pija X., poslije njegovog dekreta o čestoj sv. Pričesti, duše se prepuštaju da ih osvoji ljubav i predaju joj se.

Živimo u plodonosno vrijeme Srca Isusova. Čujte jednu divnu povijest.

Poznavao sam jednu od ovako povlaštenih duša. Bez sumnje čudo milosti, ali i čudo vjernosti milosti!

Obdarena rijetkim naravnim svojstvima, urešena krasnim talentima kao i dražesnom jednostavnošću, bila je mala kraljica u obitelji. Naročito se otac ponosio svojom kćeri. Ali kao svjetski i bogati čovjek nije mislio, da bi krepost njegovog pobožnog djeteta mogla naići na zapreke u svijetu. Htio je pod svaku cijenu, da uživa u njoj, i da ona briljira.

Jedva navrši petnaest godina, bila je primorana da ga posvuda prati. Nije bilo plesa, svjetskog sastanka, večernje zabave, primanja, predstave, kamo on ne bi odvodio svoju malu kraljicu.

Ona zbog toga trpi, to je mučeništvo, što joj se nameće, ali se mora pomiriti sa sudbinom.

No, dragim kamenjem urešena kao vladarica ona i pod svilenom haljinom nosi grubi cilicij. Kad joj govore da ide na kakvu svečanost, plačući moli, da ne bi išla. Ali otac nalaže, treba slušati. Očiju punih suza oblači se dakle i uzima svoje nakite za ples. Prije nego izađe baci se pred noge Srcu Isusovu, veleći: "O ljubljeni Isuse, ostavljam svoje srce u Tvojem Srcu!"

Zatim ide kamo hoće njezin otac, ali živi samo za svoga Učitelja. Ništa je ne zabavlja, ništa je ne rastresa, ništa je ne smeta. Njezino je sjedinjenje s Isusom tako veliko, da imade momenata, kad je usred stotine osoba

u punom kazalištu, na plesu, kao u ekstazi. "Osjećam da me obuzima nešto poput sna", priznala mi je.

Ne bi mogla reći što je vidjela ili čula, tako ju je Isus osvojio sa sobom.

Vrativši se, padne na koljena i održi Svetu Uru. Ujutro, u šest sati, eto je na sv. Misi. Nikada nije izgubila ma samo jednu sv. Pričest.

Eto što može učiniti milost u duši, koja se ne boji svetosti. I eto što može proizvesti velika Učiteljeva ljubav u srcu, koje se dalo zarobiti i ugrabiti.

Ali i ovdje tko je poznavao tu tako divnu kao i izvanrednu povijest? Tko se mogao diviti toj duši u svem njezinom tajnom heroizmu? Nitko, osim onoga koji je pisao ove retke. I nije li to začudan i rječit slučaj, ta mlada djevojka, koja živi, da li da kažem, od ekstaze i nepovrijeđena u ražarenoj peći Babilona? Nije li više nego ganutljivo promatrati ljubav i nježnost, kojom Isus bdije nad tom Janjom, pokriva je svojim plaštem i čuva je svu za sebe u jami ričućih lavova?

Eto što se događa, a da mi to ni ne slutimo, tisuću i tisuću puta oko nas: prizori blještave ljepote, koji se skrivaju našim pogledima, da obraduju samo Isusove i Njegovih anđela. Eto što je kadra učiniti milost u poslušnoj i velikodušnoj duši isto tako u otmjenom svijetu kao i u puku. Eto do kojega nas vrhunca mogu podići ruke ovoga Kralja, uz jedan samo uvjet: da se dademo ugrabiti od Njegovog Srca i saliti u kalup.

Usuđujem se reći da takovih duša ima da-

nas više nego ikada, da je procvat svetosti karakteristično čudo našega vijeka, kad Srce Isusovo nastoji da strašnom pogoršanju poganstva suprotstavi prave Duhove, Svoje Srce. Ali stil velike večine ovih junačkih duša jest stil klasične svetosti, hoću reći bez prividnosti, kao u Nazaretu ali unutra, u unutrašnjostii, slava i ljepota Marijina, što ih je ponovno proizvela mnogobrojna falanga "malih duša".

Gospodin je divan u svojim svecima! Neka se udostoji umnožiti zviježđe svoje Crkve tom zlatnom prašinom velikih svetaca salivenih Kraljičinim rukama prema kalupu iz Nazareta.

Hrabro naprijed! A ako vas kadkada snađe napast da uzmaknete pod vizijom svoje velike bijede, ako vam padne na pamet, da će vam vaši grijesi i vaše slabosti priječiti da postanete sveti, oh! razmotrite tada ovu neisporedivu izreku, što ju je Isus sam rekao nekoj lijepoj duši: "Ja često iz smeća stvaram remek-djela".

Apostoli i prijatelji Kraljevi, uživajte u toj tvrdnji, tako punoj utjehe. Jest, ako se radi svojih napasti i slabosti osjetite smećem, imate jedno pravo više da postanete remek-djelo ljubavi, veliki sveci Njegova Srca!

\+ + +

P o g l a v l j e VII.

ISTA LIJEPA TEMA O SVETOSTI

V a ž n e i u t j e š n e p o u k e
Z v i j e z d e i z
L i s i e u x - a

Vidimus stellam ejus - Vidjeli smo Njegovu zvijezdu.
Dilexit multum - Mnogo je ljubila.

Sto puta na dan Providnost potiče najbolje kršćane, one, koje je najviše obasipala svojim darovima, elitu svih zvanja i svih staleža, na savršeni i sasvim božanski život. Zašto joj ne uspije skovati više svetaca?

Koliko prezrenog i rasijanog blaga svjetlosti i ljubavi!

Tu je sav potrebni materijal, da načini junake kreposti: Bronca, posuda za talenje i umjetnici. Svi su uvjeti za potpuni uspjeh, sve su prikladne okolnosti, da izrade remek-djelo milosti providnosno nagomilane. I upravljajući moralnim stelierom, očekujući veliki FIAT srca, božanski je Učitelj uzbuđeno spreman da gane tu broncu dahom besmrtnosti, kao što je bio onaj, koji je lik od blata pretvorio u savršenog Adama.

Jao! To je čudo milosti veoma rijetko! Često, vrlo često se peć ugasi, zakopana bronca zarđa, koji su čekali samo nalog, odpravljeni su kao nametljivci...

Ta bronca, to su elitne duše. Posuda za talenje ili peć, borbe i križevi spojeni sa svakim staležem. Odani umjetnici, osobe, sklonosti ili stvari: oruđe, kojim se božanska dobrota služi da izreže junake, slične novome Adamu, Spasitelju Isusu.

Atelier, to je dom, ured, središta djelovanja i učenja, društveni i poslovni život, selo, ulica ili samostan, palača ili kućica, prostrano polje, kršćansko svetište bilo koje, gdje je zvanična dužnost ili volja odozgor podigla šator duši, koja vjeruje, koja trpi i koja ljubi u vremenu za vječnost.

Kolika šteta što elita bolje ne razumije Isusove pozive! Jer, pogledajte oko sebe, kako su mnogobrojne duše, koje su po zvaničnoj dužnosti u blizoj prigodi, za jedan korak, da postanu kršćanski heroji, sveci! Jao! One samo vrlo rijetko podlegnu toj božanskoj napasti! One već često jesu heroji, ili skoro, prema naravi. Trebale bi samo da načine svrhunaravnima svoje napore i svoje borbe, svoje stanje takvo kakvo jest, da vjerom i gorućom ljubavi preobraze ljepotu svoga dnevnog mučeništva, i tim samim, oh da, bile bi svete!

To je slučaj žene i majke na njihovom putu, koji je uvijek uzvišen, jer je uvijek bolan. To je još slučaj onih tisuća djevičanskih duša, siromašnih, skromnih ili bogatih mladih djevojaka, koje je staza, u obiteljskom ili društvenom životu, posuda trpljenja, škola

žrtvovanja. To je slučaj svjetskih ljudi, koji su iskreno kršćani, ali dnevno uznemirivani tisućama mučnih obaveza, mučeni isto tako teškim i neizbježivim odgovornostima.

To je još slučaj onih tisuću katoličkih radnika i radnica u tvornici, radionici i dućanu, kojih je dnevni kruh umornost, a tamni horizont tjeskobna budućnost. To je napokon slučaj svećenika po župama, apostola na katoličkoj školi, učitelja ili redovnica, kojih je život često isto tako mračan, tvrd i nezahvalan kao život redara, ili s gorčinama i bolima, što drukčije stežu srce i koje samo Bog može proniknuti.

Ponavljam, često već su sve te duše po obliku junakinje, one već nose brazgotine mučeništva, one već uče nauku odricanja i dapače je vrše uslijed zvanja, zvaničnih dužnosti. Što im nedostaje da zadobiju palmu, onu besmrtne, božanske pobjede? DUŠA LJUBAVI! Trebale bi samo dopustiti, da se u njihov život TAKAV KAKAV JEST umiješa Isus življi i proživljeniji, i Isus bi ih učinio svecima, a da ih ne bi micao s puta.

To je važna, divna evanđeoska nauka, što nam je donosi slatka vijesnica milosrdne ljubavi Cvijet iz Lisieux-a, Zvijezda što je Crkva i svijet pozdravlja u osobi sv. Male Terezije.

Zašto nema više istinskih svetaca, kao što je Ona, u izabranom svijetu kršćanske elite? Da čovjek postane svet, jesu li nužno potrebna četiri samostanska zida, moralna ili tjelesna strogost jednog Karmela, apstinencija i šutnja jednog trapističkog samostana,

odijelo, pravilo, društvo jedne redovničke družbe?... Sigurno ne! Može li čovjek posjedovati nebesku dušu, srce goruće i lišeno svega, pokorno i umrtveno tijelo, MOŽE LI TEŽITI ZA VRHUNCEM I TAMO PRISPJETI KAO ZVIJEZDA IZ LISIEUX-A? ako živi u drugim jednostavnim domovima redovničkog života, ili naročito ako je na putu, na oko zajedničkom, pravih kršćana u svijetu?... Oh, sigurno, tisuću puta da!

Ali zašto onda ima tako malo SVETACA među Gospodinovim prijateljima?

Slušajte me, i neka Terezija protumači moju pouku.

Zašto nema više SVETACA MEĐU ELITOM? Moglo bi se navesti mnogo razloga da protumače, ali ne da ih opravdaju: lagodni život, ma koliko bio svakidašnji, bez velikih trzavica, kao i bez velikog uzdizanja, i koji je, jao! moguć kadkada i u samom zatvorenom samostanu. Ipak je jasno, da na dnu problema i u većini slučajeva čovjek ne nailazi na zlo uvjerenje, kao što bi bila kažnjiva mlitavost, izričito opiranje milosti, pomanjkanje važne kreposti. Zlo dolazi, ne isključivo, ali navlastito, čini mi se od krive nauke, ili, ako volite više, ČESTO DO POGREŠNOG SHVAĆANJA SVETOSTI, onoga što sačinjava njezin bitni elemenat, sredstva, da se do nje prispije i puta, koji do nje vodi. Odatle toliko predrasuda i zabluda, toliko iluzija i napokon kobna MALODUŠNOST.

Jest, eto što najobičnije zaustavlja elitne duše na putu savršenosti. I eto zašto susrećemo relativno malo pravih svetaca i tamo, gdje Isusova milost obiluje.

Dopustite mi, da osokolim vaša srca i da

im dadem krila proževši ih ovim dubokim uvjerenjem: DA JEST SVETOST DOISTA NA DOHVATU, i ako se može tako reći POD RUKOM SVIH REVNIH. Naša je prva dužnost, uostalom da do nje dođemo. Što velim? Naša JEDINA dužnost, ona koja obuhvaća sve druge.

Unum necessarium! Ako je to dužnost, onda je uspinjanje moguće.

Želite li jedan dokaz, isto tako uvjerljiv kao i divan?

Pogledajte Svetu Malu Tereziju od Djeteta Isusa, čarobnu Zvijezdu, koju danas Srce Isusovo, u svojoj Premudrosti i Ljubavi, pokazuje začuđenim, ali ne zablještenim očima mnogih duša, koje su obasute milošću, a ipak se mučno vuku u službi Gospodnjoj, u Njegovoj vlastitoj palači, hoteći živjeti u Njegovom prijateljstvu.

A kakvu nam poruku donosi ta mlada Karmelićanka, koje sjajno lice odiše mirom i poplavljuje svijetlom i ljubavlju Onoga, koji mu se približi i promatra ga. Požrtvovna pčela, ona je zaposlena u Gospodnjoj košnici, da preobrazi i posveti duše, a na posve osobiti način Isusove intimne prijatelje i njegove ljubimce.

Oh, nemojte je se bojati! Ona je tako mala i tako blaga, a ipak, o tajno milosti, tako junačka i tako osvajačka u svojoj ljubavi, da je pouzdana u svojoj bogoslovskoj nauci.

Kakvom je čudesnom tajnom ta Isusova Zaručnica ugrabila Njegovo Srce, te na juriš zauzela nebesku slavu i najviše iskazivanje zemaljske počasti od jedva 24 godine? Ta još je premlada da se ubroji u one zvijezde, koje pa

daju, zemaljske genije, a ipak je dosta živje la da bude čudnovata svetica moći i ljubavi. Čujte je gdje govori: "Otvori, Isuse, svoju knjigu života, u kojoj su ispisana djela svih svetaca, JA BIH HTJELA SVA TA DJELA IZVRŠITI ZA TEBE!" A onaj, koji je učinio "malo čudo" sa snijegom da udovolji naivnoj želji svoje "zaručnice", odgovara ludostima Zaručnice nepogrešivim glasom svoga Zamjenika, Pija XI., koji je, stavivši tu Zvijezdu na nebo Crkve, pisao o njoj, da je "čudo milosti i čudo čudesa". Nije ništa neobično, da njezin trag slijedi danas četa duša, koje privlači za sobom... Oh! Slatka i lijepa Zvijezdo! Ne bih se nimalo čudio, pobožni čitatelji, da vas vidim, kako ste promjenili put čim ste nazreli i shvatili njezin "Mali Put". Mudraci su isto tako učinili na svom povratku iz Betlehema.

Pod blagoslovljenim utjecajem te nove zvijezde pripravite svoje duše, da prime dobro sjeme svetosti. U tako dobro pripravljenoj i plodnoj zemlji vaših srdaca punih dobre volje one će ubrati, siguran sam, puno dobrih plodova. A Križarska vojna Ljubavi, što je propovijedam za socijalno kraljevstvo Srca Isusova, naći će, tim samim, vatrene i odane apostole. JE LI APOSTOLAT NEŠTO DRUGO NEGO SVETOST, ŠTO IZARUJE ŽIVOT? Oh! Postanite Jakobovi zdenci puni do vrha, da utažite žeđu za ljubavlju božanskog Pastira i Njegovog stada!

Predrasude

Prva i najraširenija predrasuda, što je

treba pobiti, a tiče se svetosti, jest ova: SVECI SU SE, osim pravih pokornika kao Magdalene, RODILI SVETIMA. Oni su dakle, ako se mogu tako izraziti, plod fatalizma kršćanske slave.

Ništa nije pogrešnije. Tako se, bez sumnje, može govoriti o umjetnicima i znamenitim genijima, jer su ta razmažena djeca prirode primili izvanrednih darova, što su ih okolnosti i njihov osobni rad samo razvili i napokon usavršili. Ljudski genij i umjetnost jesu uvijek prihod povlaštene kolijevke. To je slučaj jednog Bossuet-a i Shakespeare-a, Dante-a i Mihelangela, Napoleona i Terezije Avilske.

Ali se svetac - osim Bezgrješne Djevice, NIJE RODIO SVECEM, Genij se svetosti stiče. Moralna i svrhunaravska ljepota srca jest zajednično remek-djelo božanske milosti i slobodnog, vjernog i junačkog sudjelovanja. Mnogo velikih slugu Božjih primilo je jamačno samo na krstu iznos milosti, što se daje kršćaninu. Ali njihova IZVANREDNA VJERNOST i njihovo opravdano častoljublje zaslužili su zatim i neodoljivo privukli na njihove duše IZVANREDNU bujicu izabranih darova i milosti, što ih nebo nikada ne uskraćuje velikodušnim dušama. Oni su dakle stekli u pravom boju božansku aureolu, palmu.

Ne, oni se nisu rodili svi vanredno bogati, nego su to postali, jer su željeli gorućom željom, jer su htjeli nepokolebivom voljom. Ostalo je učinila Gospodinova vjernost.

Druga utješna misao

SVECI su možda MORALI IZDRŽATI TEŽIH BOJEVA nego jednostavni kršćani.

Kao njihov Učitelj i Uzor, Isus Krist, pretrpjeli su ponizujuću kušnju napasti.

Zašto biste dakle klonuli duhom, ako osjećate opake sklonosti svoje pokvarene naravi? Radije podignite svoja srca! Napast je samo opasan prolaz na putu. Iz njega ćete izaći s neizmjernim blagom zasluga, ako ostanete ponizni hrabri i budni.

Oh! Kako bih rado spalio neke ŽIVOTE SVETACA, koji se čine da tvrde, kako su se njihovi junaci rodili utvrđeni u milosti, kako se paklena zmija nije nikada usudila približiti i kako su kao miroljubivi učitelji zapovijedali naravi, koju su pokorili ČUDOM, a NE VLASTITIM NAPORIMA.

Čitajte Evanđelje i sv. Pavla pa ćete vidjeti protivno. Nisu li već bili veliki sveci: Franjo Asiški, Benedikt i Bernardo iz Clairvaux-a, kad su se valjali po trnju ili kad su se usred zime bacali u zaleđeno jezero, da ukrote buntovne instikte svoje naravi?

Uostalom, napasti same po sebi ni malo ne svjedoče protiv vas. One će dapače istaknuti vašu hrabrost i dati vašoj kreposti više muževnosti i sjaja, ako se napadaj što ga spreme, ako se borba što vam je navijeste, sjajno završi triumfom milosti i vaše dobre volje.

"Jer si bio mio Bogu", reče Rafael Tobiji "trebalo je da te napast iskuša" (Tob.12,13)

JOŠ VIŠE.

Ne mislimo li također, čitajući neke ŽIVOTE SVETACA, DA SU SE NAJEDNOM VIDJELI OSLOBOĐENI SVE SVOJE BIJEDE I LIŠENI ZAUVIJEK SVAKE SLABOSTI čim su pripali Bogu i stupili u Njegovu službu? Činilo bi se da ostvaruju glasovitu

Cezarovu rečenicu: "V e n i, v i d i, v i-c i!" - Došao sam, vidio, pobijedio! Pokazuju nam ih, kako su jednim skokom prispjeli u kraljeve uzdignute iznad naravi, da se nikada više ne dotaknu ovoga praha, što se ovdje na zemlji podiže. Reklo bi se da nisu nikada poznavali onih umornosti i momentanih slabosti, pod kojima svi stenjemo, onih često malo svoje - voljnih pogrešaka, koje tako izbjegnu našoj krhkoći, onih nesavršenosti, koje su povezane s našim pozivom putnika (i n v i a)... Nisu li dakle imali narav od mesa i kosti?... Zar ih je njihov krst bez daljega zaodjeo posve nebeskom naravi?...

Sreća po nas slabe i krhke stvorove, što nije tako. Naročito u početku svog uzvišenog uspinjanja, a kadkada dapače i za vrijeme dugih godina, sveci su pili, kao i mi iz gorkog kaleža spasonosne grižnje savjesti. U novicijatu svoga života morali su suzama prati neke nevjernosti ili više ili manje svojevoljne nemarnosti.

Malo, po malo, i samo korak po korak postali su anđeoski, pa i tada im bijaše potrebna najveća budnost, toliko su im krila ostala krhka i krepost u opakim prečkama mistič - nih ljestava. Jednog će se dana dotaći vrhunca, ali je sada još prislonjena o zemlju i dugo nosi njezine tragove.

Zanimljiva i praktična točka

Prispjeli smo sada do najinteresantnije i najpraktičnije točke. Bez prešućivanja pre-

ma nekim knjigama, koje rado zbunjuju, SVI su sveci BILI "izvanredna bića", koja UVIJEK ŽIVE IZVAN I DALEKO OD UTRTIH STAZA te nemaju ništa više zajedničkog s našim životom i s našim dnevnim zanimanjima. Jednom riječi, bića, koja nemaju nikakve prijateljske veze s nama, i koja prema tome iako su vrlo divna, potpuno oduzimaju srčanost, jer su nedostiživa. Čovjek bi rekao da su oni svi "Kraljevi sinovi" od kolijevke. Jao, čitaoci, mi ne stizavamo dotle ni poslije dugih napora..., Kad bi trebalo da postanemo sveti, udesiti svoj život prema njihovome, koliki bi između nas bili primorani ili da promjene zvanje, a i tada koliko iluzija! ili da se konačno odreknu svetosti predavši se na taj način OPASNOSTI ŽALOSNE OBIČNOSTI. I u toj tako strogoj alternativi, kako bi bilo mnogo onih, koji bi se odlučili za ovo posljednje!

Ne dao Bog, da prihvatimo tu opasnu teoriju. Istina je sigurno nešto drugo: mi MOŽEMO i mi MORAMO postati sveti NA UTRTOM PUTU SVAKIDAŠNJEG, OBIČNOG I JEDNOSTAVNOG ŽIVOTA.

Crkva, slaveći Bezgrješnu Kraljicu, veli, da je njezina "slava iznutra". Doista ljepota nebeske Djevice, njezina neizreciva svetost, njezina slava i sjaj, što ih nadilazi samo veličina njezina Sina, Boga - Čovjeka, bijahu sakrivene tajne u njezinom Bezgrješnom Srcu, i nikada ih nikakav izvanredni sjaj, nikakva aureola izvanjske slave, nikakvo ih osjetno čudo nije otkrilo svijetu, koji ju je okruživao. Takvo sniženje dokazuje, da svetost nije sjaj čudesa, nego da je sam svetac čudo nutarnje milosti kao Marija. Uostalom Gospodinov pri-

mjer, uzvišena povijest od trideset godina provedenih u Nazaretu, jest nepobitan dokaz, koji može jednim dahom, da pobije argumenat one opojne poezije "čudnovatih života", koji su u prvom redu opasni s toga, što veličaju maštu, a slabe i oduzimlju hrabrost volji. Ti su opisi što ih je često (ipak ne uvijek) stvorila narodna poezija i što su iskićeni dražestima kakve pobožne legende, ti su opisi možda pobudne slike, ali ne, barem u svim svojim poglavljima, autentični portret svetaca. Treba da budemo živi sveci i od komada. Sigurno, bilo je i bit će uvijek uistinu "izvanrednih" svetaca, bilo obzirom na njihovo izvanjsko poslanje, bilo s obzirom na nezaslužene darove, kojima ih je nebo opsipalo. Ali nije pametno, miješati "darove" i "izvanredne puteve" sa samom svetosti. Oduzmite za čas Franji Asiškome, Margareti Mariji i Arškome župniku svaku čudesnu i autentičnu aureolu, koja ih obasjava, a ne dirajte u njihov unutarnji život njihove duše, oni će ostati isti junaci, veliki sveci. PODNOŽJE i SVETAC dvije su odvojene i različite stvari. Ima ih, koji ovdje na zemlji uopće nijesu imali podnožja, kao što je sugestivni i divni slučaj "Blažene Djevice Marije". Nije li ona ipak "Kraljica Svetaca?" Drugim riječima: Isus je jednako Sin Božji u Jaslicama i u Nazaretu, kao što je na Taboru, u Nebeskoj slavi i iza zastora Hostije.

Putovi su mnogostrani, ali je svetost jedna. Mudrost nam Gospodnja označuje, a da nas ne pita, pravi, najbolji put za nas.

TAKO, a ne DRUKČIJE možemo se i moramo se posvetiti. Kad je taj red uspostavljen, kad

se ta pravila poštuju, promatranje i proučavanje božanske ljepote u duši svetaca ne stvara zanešenjaka i obožavatelja od jednoga dana, nego junake u ljubavi za vječnost.

Postavivši ta načela, pogledajte sada blagoslovljenu Zvijezdu iz Lisieux-a. Sa sigurnošću Učitelja i dražesnim smiješkom djeteta sveta vam Terezija od Djeteta Isusa pokazuje svoj "mali put", što vodi do prave, najviše svetosti, po podpunom posjedovanju Isusa, koji ljubi i koji je ljubljen, živ i proživljavan. A nebo dokazuje rječitošću mnogih čudesa, da se nije prevarila, da je ona divna svetica, da joj je njezin ljubimac povjerio ovdje na zemlji posve providonosno poslanje, da putem prave svetosti privlači Gospodinove izabranike i Njegove prijatelje. Eto zašto je njezina najljepša kruna ovdje na zemlji mnogobrojna falanga svećenika, koji su je učinili svojom posrednicom kod Isusa, zlatnom patenom svojih misa i žrtava, učiteljicom i pouzdanicom svoga nutarnjega života te dobavljačicom duša u svojoj službi. "Svetost nije drugo nego ljubav, jer je Bog ljubav", veli ova, "slijedite me!" To je lozinka za sve.

A jer je naša Zvijezda u isto vrijeme i tajanstvena ruža, promotrimo sada izbliže neke njezine latice, manje stoga, da uživamo u njihovom mirisu, nego da naučimo evanđeosku nauku koja sokoli, nauku što nam ju Isus daje po svom malom Djetetu, svojoj Zaručnici, čistoj kao snijeg, po svojoj junačkoj žrtvi, svom Apostolu, što svijetli na sve strane.

Z a k l j u č a k

Najznatniji zaključak, što proizlazi kao neprocjenjiva pouka iz njezina života, jest ovaj: svetost nije isključivi monopol jednog predodređenog staleža! Ne! Ona pripada svim kršćanima, a navlastito relativno mnogobrojnim dušama, koje su po svom zvanju s naslovom Isusovih prijatelja primile PRAVO i DUŽNOST da steknu svetost, što je ovi lijepi naslovi zahtijevaju. Da, svetost nije drugo nego ljubav, jer je ona samo integralno posjedovanje Boga ljubavi!

Pogledajmo, što je učinila od sv. Terezije. Naša "Mala Kraljica" iz Buissonnet-a toga dražesnog gnijezda njezinog djetinjstva, do bila je vrlo plemenito i velikodušno srce, uzgojeno u domu, pravom svetištu, gdje su se divno razvili duh i duša buduće Karmelićanke. A da čaška bude dostojna vijenca, Benjamin "G. Svetog - Martina" donio je na svijet anđeoski smiješak, ljupkost u pogledu i riječi, što je odmah zanosilo.

Dakle je istina, da je u nekom smislu bila razmaženo dijete, ali ne varajmo se, sudeći je površno, jer se izlažemo opasnosti, da se prevarimo u onome, što sačinjava njezinu nutarnju vrijednost. Ne zaustavljajte se dakle kod dražesnih i vrlo zanimljivih pojedinosti, ne divite se da tako kažem, isto toliko dragocjenom tlu, koliko i samom dragocjenom biseru. Razbijte alabastrenu posudu, produbite s vjerom svoje proučavanje, uronite svrhunaravskim pogledom u nebeski ponor duše toga

djeteta, da je shvatite i da je procjenite prema njezinoj pravom vrijednosti i u svem nje zinom sjaju. Ako je dakle istina, da je kod rođenja primila rijedak miraz, sjetite se također, da je lijep broj duša na zemlji, mnogo možda, jao, u paklu, bio isto tako, a neke možda i više posebno obdaren milostima.

Izjavimo dakle bez oklijevanja: "Mala se Terezija NIJE RODILA SVETOM, ONA JE TO POSTALA velikim duhom vjere i žrtve, koji ju je učinio vanredno vjernom Isusovim pozivima. Ali u toj odluci da slijedi svoga Raspetoga Kralja, bila je muževna, neumoljiva, junačka.

Bez sumnje nebo je imalo s njom velikih namjera već od rođenja, ali te je namjere nisu učinile NUŽNO, onim što je danas.

Ona je "Sveta"? jer je namjernom voljom htjela BITI VJERNA. I tada je velikim duhom vjere preobrazila svoj život već u djetinjstvu, predavši svoj duh, svoju volju, svoje sile, sve svoje biće Isusu. Hoćete li čuti priznanje iz njezinih vlastitih ustiju? Promatrajte dobro važnost slijedeće izjave: "Ne sjećam se, da sam išta uskratila Isusu".

Dakle, živa je vjera proizvela velikodušnost, neizmjerna je velikodušnost izvodila čudesnu promjenu: eto vjerujte mi, temeljnog kamena njezine svetosti, mističnog svetišta, isto tako jednostavnog kao i lijepog.

Napomenimo ovdje nešto vrlo znamenitog i nešto vrlo zanimivog i istinitog: pogrešan i vrlo općeniti sistem da se svetost pripisuje rođenju nebeskog ili kraljevskog podrijetla, ne znam kako čudesni Duhovi, što se izlijevaju na neke duše i sile ih, da tako reknem, da

postanu svete, to je samo izvrtanje istine, samo površna pomoć grižnji savjesti. Čovjek se hoće na taj način ispričati što se nije rodio od nebeskog ili kraljevskog koljena. Ali ta isprika samo optužuje one, koji nisu imali hrabrosti, da se posve i jednostavno daruju Bogu. Brane svoje osobno siromaštvo. Ali jao! Učinili bi bolje da priznaju, ne malu mjeru Isusovih darova, već za uzvrat svoju malu mjeru ljubavi. BOG JE HTIO da budu sveti, ali... NISU SE USUDILI USPETI na sveto brdo, kamo ih je Ljubimac zvao. SVIMA se obraćao, kad je govorio: "Dođite na svadbu, sve je pripravljeno". (Mt.12,4).

Hrabri ratnik

Kakvom li se ratniku možemo diviti u "Malom Cvijetu" Dostojna kćerka neisporedive Terezije Avilske pisala je bezazleno: "Gospodin mi je dao milost, da se nimalo ne bojim rata". Oh, sigurno, ona nije nikada mislila, da sveci moraju biti anđeli, koji su sišli Odozgo i kojima nije poznata trpkost napora što ih treba poduzeti i bojeva, što ih treba izvojštiti. Natopljena svijetlom, vanrednom pronicavošću u božanskim stvarima, ona se nije nikada varala, pa niti u Buissonnets-u, s obzirom na to glavno pitanje.

Pa i drugdje trebala se samo ispitati, samo proučiti samu sebe, da ličnim iskustvom dođe do zaključka, kako prava ljubav nužno predpostavlja svakidašnju borbu. Da je bilo drukčije, bi li mogla staviti u strogi okvir Kar-

mela svoju prirođenu živahnost, svoju prebujnu mladost, nježnost i osjetljivost svoje prebujne naravi?... Da poduzme takav posao i da zasluži triumf, što joj ga Crkva svečano priznaje, nitko se neće usuditi ustvrditi, da nije morala izdržati žestoku borbu, za koju je narav uvijek bila sve više potiskivana, a njezini krikovi i njezine žalbe ugušene bez milosrđa.

To je neprestano ugušivanje nemilosrdnom pokorom pribavilo joj također željenu palmu mučeništva. Crkva dakle slavi pobjedu, koja je buduću sveticu stajala dvadeset godina žestokih bojeva. Jer je ona, osobito u početku, imala svojih pogrešaka, te nije dapače ni pokušala da ih sakrije, kao ni svoje nehotične slabosti, koje dražesno zove "otpadništvom novicijata". A ipak sve to nije ni sjena, koja bi mogla ma samo za čas potamniti sjaj te blistave Zvijezde!

Naprotiv, tako osjećamo, da nam je "Mala Terezija" bliža. I u teškim časovima, kad se borimo, kad padamo, iznenađeni ili za čas pobijeđeni, čujemo je gdje nam kao prava, nježna i draga sestra šapće svoju magičnu riječ: "Pouzdanje!" kao što su je tako često čuli ranjeni vojnici ispruženi na bojnom polju!

Ističem riječ: "Pouzdanje"! Iz njega je proizlazio svaki njezin polet, svako opiranje, kao i svaka radost. Pouzdanje je bila tajna njezinih dnevnih pobjeda. Pouzdanje do drskosti jedino joj je pomoglo da u devet godina svoga redovničkog života satvori remek-djelo, što ga Crkva danas predlaže našem štovanju i nasljedovanju. Njezino pouzdanje, okrunjeno u

nebeskom sjaju lijepo tumači tajnu one "Kiše ruža", što ju je čudesno Dijete navijestilo, one kiše ognja, što je ona izlijeva na zemlju, crpeći iz beskonačnog blaga Srca Isusova.

S "Malom Terezijom " i kao ona, ako je moguće, trsite se, da raširite svoje pouzdanje u milosrdnu Isusovu ljubav. I to ne USPRKOS SVOJE NEDOSTOJNOSTI NEGO RADI TE SAME NEDOSTOJNOSTI. Takav je uistinu duh i nauka te čarobne i božanske sijačice ljubavi, koja je puna pouzdanja.

DIVAN JE BOG U SVOJIM SVECIMA!

Ne zasja li Njegova svemogućnost još više, kad iz čistog ništavila izvuče svoje divote? Kad jednom slamkom Betlehemskih jaslica zapali zvijezde, ili kad samo jednim zrnom pijeska probudi ili prevrne svijet duša?...Upravo je ovdje taj slučaj.

I poslije svoje kanonizacije sv. Terezija od Djeteta Isusa ostaje za nas "Mala Terezija", kako je više puta naziva Pijo XI. u svom službenom govoru za beatifikaciju. Na oltarima, kao i u samostanu, kao i u očinskoj kući, ona hoće da bude posve maleno dijete iz Evanđelja. Nebo ju je zauvijek postavilo pod tu privlačivu vanjštinu, da učini od nje uzor koji RELATIVNO osobito LAKO NASLJEDUJU " male duše", da nas sve privede: svećenike, redovnike i kršćane k toj lijepoj kreposti evanđeoske jednostavnosti, koja ostaje njezina karakteristična crta, da nas napokon povuče za sobom na taj put DUHOVNOG DJETINJSTVA, što ga je Njegova Svetost Benedikt XV. tako javno hvalio, kad je proglasivao herojske kreposti te Janje Karmela iz Lixieux-a.

Zato, gledajte! Njezin je primjer najprije izazvao u svijetu duša živo čuđenje - svijet je tako malo jednostavan - zatim tisuće duša iz svih zemalja, svake dobi i svakog staleža potrčaše za mirisom te "Ruže", koja se tako veseli i tako jednostavno orunila za Isusa, i odmah pođoše prema ljubavi, zavolješe ljubav.

"Mali je Cvijet" dakle postigao svoj cilj. On, koji je govorio malo prije, nego se nagnuo nad svoju stabljiku: "Moje je poslanje da učinim te i druge uzljube dragog Boga, kako Ga ja ljubim". A kako Ga je ona ljubila? Uzbuđenim glasom odgovara: "Ljubite Isusa do mahnitosti!" Ona je to učinila. Njezina ju je ljubav istrošila, pretvorila u pepeo, ali tajno, jednostavno, tajanstveno, bez osjetnih opojnosti ekstaze, bez nenadanih zanosa. I zar nije moralo biti tako? "Na mom malom putu", tumači ona, "sve je obično, sve što ja činim, treba da i male duše mogu činiti".

Malo smo doista na Taboru, jer svetost nije u tom da se čovjek okiti tim blistavim odijelom svjetlosti, nego da živi od svjetlosti, da ljubavlju pobožanstveni svoja najobičnija i najjednostavnija djela. Što veli! U vrhunaravnom pogledu ništa nije neznatno i maleno. NAŠ JEDNOSTAVNI I NEZNATNI SVAKIDAŠNJI ŽIVOT, kao Isusov i Marijin u Nazaretu, postaje s njima sav svet uslijed božanstvenog djelovanja goruće ljubavi.

Vi se dakle teško varate, kad mislite, da je vrijednost jednoga djela u njemu samome. Oh ne! sve se mjeri prema ljubavi, koja ga nadahnjuje i koja ga prati. Zato duge godine

apostolata, naoko sjajne, ali prožete običnom ljubavlju, ne mogu se isporediti sa zaslugom, plodnošću i svrhunaravskom ljepotom samo jednog dana, što ga je goruće srce "Male Terezije" žrtvovalo Bogu. Njezina je nauka o tom predmetu sažeta u ovoj teološkoj tvrdnji: SVE JE VELIKO, AKO JE LJUBAV VELIKA.

Na taj način prividna običnost i monotonija kršćanskog života ipčezavaju i ustupaju mjesto drugom posve nebeskom i plodnom životu, koji već u ovom progonstvu daje tim vjernim dušama predosjetiti Raj.

No, Terezija je bila "svetica ljubavi"! U nje je doista žestina i strastveni polet, izdržljivost i tvrdoglavost srca, a osobito neizmjerno pouzdanje one druge ljubiteljice iz Evanđelja, koje je mahnitost ljubavi izvabila Isusu onu riječ, što je Magdalenu kroz stoljeća kanonizirala: "Dilexit multum". - Mnogo je ljubila!... (Lk.7,4).

U toj čistoći i dubini ljubavi oh! kako ona vjerno oponaša duh i sve velike crte onih dvaju drugih "uzvišenih Luđaka" iz Asiza: Franje i Klare, koji su živjeli od zanosa s raspetim Bogom. I kao što su oni oboje potresli društvo svojega vremena, koje je bilo više nego hladno, ledeno, jer je bilo beznačajno, tako je u naše dane serafska duša Male Terezije iz Lixieux-a, prouzročila pravi moralni potres... Što doista znači ono duboko i oživljavajuće uzbuđenje, što ga posvuda izazivlje to dijete? Što znači nebrojena, neprekidna karavana, koja se već dugi niz godina skuplja oko njezinoga groba? I gledajte kako je danas ta karavana narasla i postala kao neki ljudski

val, što se penje do blagoslovljenog sarkofa-
ga s pjesmama, molitvama i suzama... Oh! lije-
pe li pouke ljubavi, što je ove karavane slu-
šaju romoniti na povratku u kapelu u Lisi-
eux!...

Ali promotrite u isto vrijeme, kako je u
istinu providonosna pojava te Zvijezde na ne-
bu, upravo u svečanom času, što ga zovu časom
"Kraljevstva Srca Isusova", u onom času, koji
je vidio mnoštvo žednih, kako se bacaju prema
nepresušivom vrelu, što izvire iz probodenog
Isusovog Boka! Doista što je drugo Kraljev-
stvo Srca Isusova nego Kraljevstvo LJUBAVI U
DUŠAMA I OBITELJIMA?

Ako su Margareta Marija i Terezija od
Djeteta Isusa vrlo različite u svojim svojst-
vima i svojim putovima, one su zaista blizani-
ce po svojem slavnom poslanju, da nauče svi-
jet bolje poznavati i bolje ljubiti Isusovu
ljubav!...

Ali u svem tom duhu Mala je Terezija pri-
je svega NAPROSTO KARMELIĆANKA. Ona na znatan
način vjerno oponaša veliki duh svoje Majke U-
temeljiteljice, Avilskog Orla. Njezina je na-
uka uglavnom u jednostavnosti Evanđelja, kojom
se po gorućoj ljubavi i živi u Karmelu.

Oh! Još više. Promatrajući je u njezinoj
karakterističnoj oznaki, njezinoj gorućoj lju-
bavi, u napasti smo, da joj se više približi-
mo, da kažemo, što su bojažljivo i uzbuđeno
govorili o svetom Franji Asiškom: "Ona je....
toliko Isus!"

JOŠ JEDNU RIJEČ I JA SAM SVRŠIO.

Oni, koji čitaju, a ne razumiju, naivne
misli, da je život Male Terezije bio nježna

pjesma, da je ona mali samostanski Slavuj -
prepunim srcem bez prestanka uživala u božan-
skom smilovanju, živeći više lijepo nego dubo-
ko, više poetično nego solidno. Pogrešno dr-
že, da je njezin život protekao u jednoj ek-
stazi. Da uvide svoju pogrešku, neka posluša-
ju ovdje njezino bolno priznanje: "Moji su pr-
vi koraci susreli više trnja nego li ruža!...
Isus je kao uvijek spavao u mojoj maloj lađi-
ci... Nisam nalazila utjehe ni u nebo ni u
zemlji. Moja je duša upoznala mnogo vrsti kuš-
nja. Ja sam na zemlji mnogo trpjela."

Neka također ne zaborave, da je na lije-
pi dan svojih zavjeta stavila na srce cedulju
s ovom junačkom molitvom: "Da za Tebe, Isuse,
umrem kao mučenica! Daj mi mučeništvo srca i-
li tijela. Ah! Daj mi radije oboje!"

Jest, ona je pretrpjela dvostruko mučeni-
štvo, što ga je toliko željela, ona je junaki-
nja Karmela. Odulja suša i tamna noć dugo su
tištili njezino ljubeće srce, a okrutna bo-
lest bijesno se bacila na njezino nježno tije-
lo. Na taj je način bila za čitavoga svoga ži-
vota ŽRTVA MILOSRDNE LJUBAVI, isprešani iza-
brani grozd, vrlo čista pšenica, koju je sam
Isus samljeo, napokon Hostija, koja je u tiši-
ni molila i trpjela, sjedinjena sa svetom Žrt-
vom oltara, na slavu Božju i za otkupljenje
mnogih duša.

Zato svete uspomene Pio X. nije oklije-
vao da je nazove "najvećim i najglasovitijim
misionarom modernih vremena". Divimo se svaka-
ko njezinoj čudnovatoj plodnosti, ali recimo
i to, da su tolike pobjede zasluga njezinih
patnja i njezinog neprestanog žrtvovanja. Nisu

li rekli, da je velika Terezija Avilska spasila svojim žrtvovanjem isto toliko duša, koliko i Franjo Ksaverski svojim apostolskim naporima.

Njezino je dakle dvostruko mučeništvo duha i tijela napunilo do vrha lijepi kalež njezine djevičanske i apostolske duše tim oceanom milosti... što ga danas izlijeva na Crkvu i na duše... Ona na nebu svršava poslanje, što ga je na zemlji započela kao "Hostija".

Ali ja sam samo djelomično protumačio, zašto se mnoge duše varaju videći je uvijek nasmijanu i mirnu. Znadete li zašto su od nje htjeli načiniti karmelskog Slavuja, koji uvijek pjeva?

Zato, što nije bila zadovoljna da ružama pokriva samo rane svoga dragog križa, već je savršeno uspjela da pod dražesno ružino velo svojih smiješaka, svoje blagosti i svoje radosti sakrije razdiranje svoje duše, teške muke svoga duha duge i žive boli posljednje svoje bolesti! Stidila se božanskom stidljivosti ljepote svoga mučeništva ljubavi!

Kad je ovako promotrimo, ona je doista Slavuj, jest, ali Slavuj Kalvarije, koju je ljubav malo po malo pretvorila u slavni Tabor Terezijinog Isusa i za Isusovu Tereziju.

S u r s u m c o r d a! Ohrabrite se, promatrajući to nebesko slatko viđenje. Ona je vanredna reprodukcija i Djeteta iz Nazareta i velike Kalvarijske Žrtve, koja je na sve strane bacala zrake milosrđa, davala i tražila ljubav, samo ljubav, neizmjernu ljubav!

Da, proučavajte i shvatite to divno Evanđelje. Jer, jao! danas, kad modernistička ci-

vilizacija pretjerano veliča razum i ljudske račune, bojati se, da se neki stanoviti duh, što život smatra odviše lakim i običnim, ne ušulja kadkada i u svetište elite. Imade u našše dane mnogo i dapače previše sistema duhovnosti, ali nema dosta jednostavnosti i dubine u ljubavi. Imade toliko kompliciranih metoda za duhovne vježbe, razmatranje, unutarnji život, ali nema dosta žive vjere. Toliko visokih planova, visoke kreposti i svetosti, planova, koji se neprestano mijenjaju, ali nema dosta praktičnog razmatranja o skrivenom životu. Koliko dugih poglavlja, koja bučnim čudesima, što su tu ispričana lako izazivlju udivljenje, ali koja malo ističu privlačivost jednostavnosti i odricanja. Odatle često velika i momentana neprirodna gorljivost za tjelesne strogosti, na koje se gleda prije kao na svrhu, nego kao na sredstvo, ali nema dosta velikodušne hrabrosti, da se čovjek postojano pokorava stezi, što je nameće pravilo dubokog kršćanskog života i svakidašnja dužnost. KOLIKE napokon POBOŽNOSTI, ali ne uvijek velike, istinske pobožnosti gorućeg srca, ne ljubavi jake kao smrt, jednostavne kao Isus.

Raditi tako, ne znači li izgubiti iz vida jasni odgovor, što ga je sam Spasitelj dao svojim učenicima, koji su Ga jednoga dana pitali tko je među njima prvi i najveći? Isus uzme dijete na ruke, nježno ga pomiluje i odgovori: "Koji je najmanji među vama svima, on je velik" (Lk.9,48).

Isto Ga tako drugom zgodom učitelj zakona upita, da Ga kuša, koja je prva zapovijed. On odgovori: "Ljubi Gospodina Boga svoga svim

srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom. Ovo je prva zapovijed." (Mt.22,38).

Čini se, da Crkva u naše dane ponavlja u Lisieux-u kraj časnih Terezijinih relikvija onu utješnu Spasiteljevu molitvu: "Hvalim Ti, oh, Oče! Što si ovo sakrio od mudrih i razumnih ovoga svijeta, a objavio malenima (Mt.9, 25)... ovoj Maloj..."

Mala je Terezija shvatila bolje nego mnogi drugi tu kršćansku nauku. Sve njezino nastojanje ide sada za tim, da nas povede svojim "Malim Putem" temeljito i ravno prema Bogu, koji nam je tako bliz, tako jednostavan, tako ponizan, uvijek samilostan, uvijek pun ljubavi, u Jaslicama, u Nazaretu, na Oltaru... što velim, u našem vlastitom srcu. Ali sjetite se, da ta ljubav, kad je istinska, vodi na Kalvariju, gdje se tada ljubi do smrti: " A m o r e l a n g u a e..."

Slijedimo dakle zvijezdu ovog Bogojavljenja "uvijek starog i uvijek novog" i naći ćemo, još prije velikog dana vječnosti, Onoga Boga - Emanuela, čije je Srce, ne samo Put, nego i Vrelo, iz kojega uvijek izvire istinska svetost.

\+ + +

P o g l a v l j e VIII

ŽRTVOVANJE IZ LJUBAVI

"Možete li piti moju čašu?" (Mk.10,38).
Tko želi biti moj učenik, neka uzme svoj križ i neka me slijedi" (Mk.10,34).

Danas vam želim govoriti O ISTINSKOJ SVETOSTI PO ŽRTVI... živjeti. Da naša ljubav bude iskrena, nisu dosta samo izjave, osjetna oduševljenja jednog momenta. Gospodin se ne može s tim zadovoljiti. On traži od nas stvarnu i proživljenu ljubav.

U čemu je ta praktična i živa ljubav?

Ponajprije u vršenju Zakona:

"Tko mene ljubi, drži moje zapovijedi!" (Iv.14,15). Dakle velika vjernost u dužnosti, do u najmanjim stvarima: one su pijesak koji krasi put našega života, dok su junačka djela veoma rijetka. Svece čini velika ljubav koju oni znaju umiješati u sve. Ili bolje, oni znadu sve pretvoriti u ljubav.

Stoga ćemo vjerno, pažljivo izvršivanje čitavog božanskog Zakona, te tisuću malih trica oblikovati najpraktičniji i najmučniji cilicij. Priznajmo, ako nismo sveti na jednostavnom putu svagdanjeg života, to nije s toga,što

bi nam nedostajali križevi, nego što nam manjka ljubavi, koja im daje ljepotu, zaslugu i plodnost.

Možda ne ćete imati zdravlje ili dozvolu da nosite pojas od dlake ili oštrih šiljaka; na mjesto toga, oh! uzmite velikodušno cilicij života, što vam ga Isus kroji po mjeri. Ako nikada ne nosite drugoga, ali ako s neizmjernom ljubavlju nosite taj, začudit ćete se gore nad slavom, koja će vam se dati.

LJUBAV PREMA EUHARISTIJI! LJUBAV PREMA KRIŽU! LJUBAV PREMA DUŠAMA!

Te se tri ljubavi ne mogu odijeliti.

Ne radi se o tome, da čovjek kaže: ja ću se zadovoljiti s jednom. Ne, jedna ne može i ne smije ići bez druge. S ISUSOM HOSTIJOM, NJEMU ZA LJUBAV, NASTOJTE ŽRTVOM STEĆI DUŠA.

Ja propovijedam žrtvu, upravo stoga što propovijedam ljubav, jer su LJUBAV I ŽRTVA tako usko povezane kao sunce i svjetlost.

Čovjek ne može ljubiti a da ne trpi, ne može trpjeti, a da ne ljubi.

Ljubim križ radi božanskog Raspetoga i ljubim Krista radi Njegova križa. Ali osobito Ga ljubim u svojim križevima.

Kad nam Isus u sv. Pričesti pokazuje svoje ranjeno Srce, kako Mu možemo reći da Ga ljubimo, ako nemamo žrtve da je sjedinjujemo s Njegovom, da Mu je dadnemo za spasenje duša?

Krvlju žrtve treba podpisati svoju ljubav. Samo žrtva je plodonosna. "Ja sam Kristova pšenica", govoraše sv. Ignacije. "Treba da budem samljeven zubima lavova, da postanem kruh dostojan Boga".

Budimo i mi brašno žrtve, da postanemo

žrtve ljubavi. A m o r i s v i c t i m a.

Bit ćete malo, samljeveno zrno, koje je postalo vrlo bijelo i hranljivo brašno, ako svaki dan budete ponizniji, poslušniji, strpljiviji. Treba se žrtvovati i za uzvrat moliti Gospodina božanskih uspjeha. On ih nikada ne uskraćuje.

Budite dosjetljivi, te nađite prilike za bilo kakve žrtve. Imade ih na tisuće, za koje ne treba posebnog dopuštenja. Tražit će ih od vas sama odluka, da ćete se duhovno pričešćivati, a ona da ćete se posvetiti apostolatu , bit će njihovo vrelo.

Prinesite ih velikodušno, s ljubavlju: ljubav i samo ljubav je ona koja daje žrtvi plodnost. Ako se čovjek nečega odriče Isusu za ljubav, znak je da misli na Njega... Oh! Taj spomen na Isusa u svako doba!... Pročitajte, što sam na drugom mjestu napisao o Njegovom "opsjednuću".

Ali najbožanstvenija žrtva jest ona, ŠTO JU ON ŠALJE, On, Učitelj križa. Zato je najsavršeniji način žrtve, znati klanjati se Njemu u svim malim stvarima, koje nas muče. Reći svemu što nas stigne "F i a t!", kako Ti, Gospodine, hoćeš! I tako učiniti sto puta na dan.

"Želim ti dati svoje Srce", rekao je sv. Margareti Mariji, "ali prije treba da postaneš Njegova žrtva" (Živ.II.82) - Razumijete li? Da nam povjeri svoje Srce, i da Ga zatim dade dušama, zahtijeva žrtvovanje.

Prvi naš križ bit će možda to, što ga ne ćemo moći odabrati... "F i a t v o l u n t a s T u a"... koje Bog hoće. Neka ih On

sam izabere, mi se predajemo Njegovoj mudrosti i dobroti. I ništa se ne bojte, nemojte drhtati, jer On nije, On nije tiranin. Ne pozna li On vaše sile, ne zna li za vašu slabu stranu, nije li dosta mudar i razborit, da odmjeri što treba vama i vašoj obitelji? Jer je beskrajno pravedan, mudar i milosrdan, učinite Mu tu čast, te postupajte s Njim kao s Bogom.

Čini nam se, da nam križevi ne bi bili tako teški, kad bismo ih mogli sami birati... Zabluda! Jer ja sam se ne mogu ljubiti onom iskrenom ljubavlju koju mi On iskazuje. A osim toga, ja ne mogu sve proračunati i izvagnuti kao On, koji jedini pozna moju sadašnjost i moju budućnost. On jedini vidi pravu korist za moju dušu i za sve moje, koji su s mojom dušom povezani vječnim vezom.

A prvi naš križ smo mi sami sebi: Križ našega karaktera, kojega se ne možemo lišiti od danas do sutra; križ koji nam smeta, koji nas ponizuje i koji treba da pokušamo preinačiti, reformirati borbom svakog časa; križevi naših pogrešaka i bijede koje nas ujedno ponizuju i čiste.

"Kćeri", govoraše Gospodin nekoj redovnici, "Ja te blagosivljem, Ja ti se smiješim kad te vidim. Primam tvoju želju i tvoju volju da se popraviš, ali ti ostavljam cilicij tvoga karaktera. Nikada ne ćeš na zemlji saznati do kojeg stupnja svetosti si doprla".

"Kćeri, Ja gradim svoje svetište na tvojim neuspjesima i na razvalinama tvoga samoljublja..., da, solidno svetište moje ljubavi."

Pa i same naše slabosti nas posvećuju.

"Najveće i najljepše djelo", veli Isus, "Jest djelo posvećenja, što ga ja činim ako me ljubiš. Pa i uz tvoje slabosti,učinit ću od tebe sveticu".

Ah! Vaši planovi? Pa i dobri... koliko puta oni poderu stranicu, koju bi Kralj htio ispisati!...

Mi imamo jedan plan za Njegovu slavu, a On ima druge: i to boli srce... On zna sagraditi sjajne palače na ruševinama, koje su po našoj ljubavi postale plodne...

"Pusti me da radim! Nemoj mi označivati svoj put... ni moj... Ja sam Put: Ako hoćeš da ja vladam, prema zakonu ljubavi. Hoćeš li da prelomim kormilo tvoje lađe, da udesim i pokvarim tvoj život?... da udesim i pokvarim tvoje planove?..."

"F i a t! M a g n i f i c a t! Gospodine, ne daj da ja biram. Reci samo jednu riječ, onu koju Ti hoćeš. Ne dopusti,Gospodine, da slijepci mijenjaju Tvoje planove".

Jednoga dana, kad je sv. Terezija počela duhovne vježbe, nametnula je sebi velikih pokora. Ali oboli, i zbogom njen lijepi plan mrtvenja. Groznica joj je oduzela snagu da razmatra. Ona se potuži Gospodinu koji joj reče:

"Ti si pripravljala svoj cilicij, a ja sam Ti izradio drugi... Htjela si se bičevati svojim malim bičem... a to ću ja učiniti. Uzmi svoj cilicij: suprotivštine i groznicu".

Svetica je shvatila i blagosivljala Učitelja ljubavi.

Neka vaša pažljiva i svrhunaravska duša nauči u svakoj svojoj poteškoći otkriti CILI-

CIJ KOJI VAM JE ISUS PRIPRAVIO.

Jest sretne su, ali jao rijetke, duše koje su odlučile hraniti se samo istinom, i koje znaju u tom glavnom i delikatnom predmetu izbjeći opasnim iluzijama, primajući iz Isusove ruke najoštriji cilicij, koji najviše posvećuje. Molim vas, da me pratite s velikim zanimanjem, jer ovo će vam učiniti mnogo dobra, odteretiti vam savjest i raširiti srce. Neka Isus nadahne svaku moju riječ.

Slušajte: ako je tjelesna pokora neophodno potrebna, da se čovjek spasi, još više, da postane svet, ako nikada nije bilo i ako nikada ne će biti ma samo jednoga sveca, koji ne bi činio veliku pokoru, a što onda, kad je vrlo često najljepšim dušama, koje su najbolje raspoložene i najrevnije baš materijalno nemoguće da nose cilicij, da se bičuju, da poste, da bdiju, da spavaju na podu? itd. itd... Ima nebrojeno mnogo elitnih duša, koje bi sve to htjele činiti, a koje radi zdravlja, mučnoga posla ili radi poslušnosti to ne mogu ili ne smiju?...

Ili se to prvi put Isus malo zaboravio, pa zahtijevajući pokoru nije dao potrebna sredstva? Može li se On zaboraviti? Može li zahtijevati da čovjek leti, a međutim protusloviti sebi podrezavši mu krila? Nikada! Prema tome, nema li drugih pokora i drugih strogosti, koje nisu u klasičnom popisu, a na dohvatu su svim dušama, koje Učitelj zove k savršenosti?

Evo nas na cilju! To je upravo ono, što i najbolje duše zbunjuje, budući da nisu uvijek dobro u to upućene.

Oh, da, ima tisuću drugih strogosti, i mnogo težih nego što su post i bdijenje. Oh da! Ima drugih pokora i mnogo oštrijih, nego što su bičevanje i cilicij. Sve su pokore, što sam ih nabrojio, lijepe i vrlo svete i hvale vrijedne same po sebi. Ali to su ljudske inicijative. Poznam nekoga tko ima jaču ruku negoli sv. Jeronim i hrabrije srce nego sv. Anto Pustinjak ili sv. Petar Alkantarski, a to je Isus!

Najbožanstvenija i najoštrija pokora u samostanu, kao i u svijetu, jest uvijek fizička ili moralna bol, koju nam Gospodin šalje da nas posveti. To su bolesti, žalosti, suprotivštine, bič kritike, neuspjesi, gubitak imutka, dapače i ljudske časti, klevete, obiteljske neugodnosti, nezahvalnost, siromaštvo ... Popis bi bio beskonačan.

Eto pokore, koja je uvijek na dohvat onome, kome je Isus naloži. Kako je mnogo duša koje žele da lebde u zraku, a koje ne mogu ili ne smiju postiti radi bolesti ili radi slabosti, bilo da su radi staleške dužnosti primorane da se mnogo čuvaju. I to, ponavljam, iz dužnosti pravednosti i plemenite ljubavi.

Razumljivo, ne govorim ovdje o mlakim i svjetskim ljudima, koji bježe od svake oštrine male ili velike, nego o onima, koji ih ne samo žele nego i traže. Jesu li ti bolesnici, odnosno nemoćnici lišeni dužnosti da čine pokoru? Ili ako je ne mogu činiti, moraju li odustati od toga da se domognu vrhunca i pomiriti se sa sudbinom da ostanu u nizini? Ne, tisuću puta ne! Neka prihvate s mirom, dapače sa smiješkom stanje bolesti ili koje drugo,

što im ga je Gospodin u svojoj premudrosti i ljubavi poslao. Neka blagoslivlju Isusa s vjerom i predanjem za sve vrste jada, poniženja, koje često bolest sa sobom donosi. Neka u svemu gledaju plan koji je Učitelj zacrtao. I ako ga bez otpora prihvate, jamčim da su to već veliki pokornici, a bit će po tim strogostima božanske inicijative i veliki sveci.

Govoreći tako pružit ćemo utjehe, čistog i zdravog zraka lijepim i zabrinutim dušama, koje su zbunjene, jer zamišljaju pokoru samo kao bič i lančiće. One se žaloste kad vide, da tako kažem - da su isključene, izbrisane iz popisa onih, koji mogu težiti za najvišim ciljevima.

Ja sam našao takvih duša među bolesnicima i među velikim patnicima kršćanskih obitelji. To je četa, većina.

Okrutna bolest, vrlo bolna, često neizlječiva, kadkada ponizujuća, postaje tisuću puta slavna i može od bolesnika učiniti jednog Pavla iz Tebaide, samo... AKO LJUBI VELIKOM LJUBAVLJU. Ne fale ciliciji ni bolesnicima ni zdravima, nego ljubav... Kronična bolest, na pr. jaka upala zglobova, i koja iznakazuje, nameće bolesniku život mnogo oštrije pokore, nego što je život jednoga trapiste. Majka ili žena, kojoj je srce probodeno sa sedam mačeva moralnih boli i koja tim bolima dodaje križ narušenoga zdravlja i nestašicu novčanih sredstava... i sve to zajedno u mnogobrojnoj obitelji, oh, ta žena, ako znade ljubiti kakogod može, ona je bez ikakvog cilicija u Kraljevim očima mučenica i svetica, čudo milosti. Poznavao sam takvih duša, koje su ka-

dre da posrame sve korizmene propovjednike... Kakvog li skrivenog, nepoznatog junaštva! u žene, koja je zaljubljena u Isusa.

Vi osjećate, da je ta nauka u svojoj jednostavnosti istinita. Vi osjećate da je ona evanđeoska. Ja sam siguran, da, čitajući ovo, vaše srce drhće od radosti, da se vaše obzorje širi, da se vi sada osjećate mnogo jačima, mnogo odlučnijima, da se popnete do vrhunca, odakle vam ljubljeni pruža ruke.

Znajmo također podnositi trpljenje, koje nam dolazi od stvorova. Oni nisu onakvi kakvi bismo mi htjeli da budu, ali dobri Bog tako dopušta. A možemo li zahtijevati da drugi budu anđeli, kad smo mi samo tako malo to? Stvorovi su ono što smo i mi. Zašto od njih tražiti krila, kad ih ni mi nemamo. Trpimo s ljubavlju! Pokora!

Patnje osmaljenosti srca. Ostajemo sami, neshvaćeni, boreći se sa samim sobom... Osamljeni u času kad bi čovjek toliko trebao oslona. Imat ćete ga uvijek, Njega u vama samima. Trpimo s ljubavlju! Pokora.

Kad Bog preodredi jednu dušu, onda joj iz ljubavi šalje križeve, tjelesne muke, tjeskobe. Ako živimo Isusovim životom, po Njegovim mislima, prema Njegovoj volji, reći ćemo kušnjama koje nas snađu: "Gospodine, sve što se Tebi sviđa!" Tako primajmo i najokrutnije križeve nutarnjih patnja, napasti, duševnih muka..., tjeskobe bez imena. Trpimo s ljubavlju! Pokora.

Križeve, pobune naravi i sjetila: Ja želim biti Tvoj, moj Bože, čist i svet, a moja sjetila govore protivno. To je križ, za koji

je sv. Pavao molio da bude oslobođen.

- Ne, odgovori mu Gospodin, - dosta ti je moja milost (2 Kor. 12,9). - Ali koje li sramote, kojeg li poniženja!

- Jer ti želiš dati svoje srce, misliš li da ću te poštedjeti od te borbe? Tražiš li za Me samo trnje, a za sebe cvijeće i uspjehe? Dijete, bičujem te tvojim sjetilima,da na taj način činiš pokoru".

Mi ne možemo činiti velikih pokora i On nam ovim križevima dolazi u pomoć. U vječnosti ćemo Ga za to blagosivljati, jer tada ćemo vidjeti, da je svaka naša patnja bila sjeme slave.

Obiteljske patnje... Ognjište je bilo živo, a nadošle su žalosti, rastanci, da momentano raskinu veze, koje će biti vječne.Mi ljubimo, a smrt dolazi da razdere, da raskomada srca.

Hoćemo li pitati čemu nesreće? Da nas Isus poštedi iza kako je dopustio, da prva trpi Njegova presveta Majka?...

Kako su u zabludi one duše, koje svoje žalosti drže osobito i prije svega bičem,a ne milosrdnom kušnjom, dapače milošću, krvavim smilovanjem, ali milovanjem.

Ako je križ prije svega udarac božanske osvete, što je skrivala Presveta Djevica,koja je od svih stvorova najviše trpjela?

Žalosno je što se tolike duše varaju s obzirom na taj predmet. Sv. Terezija veli, da bi se tri četvrtine molitava upravljenih Bogu moglo svesti na ovaj naziv: "Od križa, od trpljenja, - oslobodi nas Gospodine!"

A hoćemo li biti sveti, rado slušamo o

mrtvenju, divimo se pokorama Otaca u pustinji, ponavljamo bez prestanka Bože moj, ja Te ljubim!... A kad primimo jedan ubod iglom, kad nadođe nevolja ili bolest,onda drhćemo, i neshvaćamo...

Ne shvaćamo vrlo često, oh, ne, ne shvaćamo... ljepote niti uzvišene uloge kršćanskog trpljenja. Dopuštamo naravi da govori,da se budi, propinje, mjesto da se pokori pred nogama Raspetoga.

Htjeli bismo svojom križarskom vojnom oblikovati, osobito u obiteljima Srca Isusova, jake duše, snažna srca, koja muževnom snagom primaju nauku, ali čitavu nauku ljubavi u sve mu što je od nje najplemenitije, najveće, hoću reći: u boli, koja otkupljuje, posvećuje onoga koji trpi i koji po njoj nadaleko obraća bacajući na sve strane život među zabludjele.

Borimo se snažno protiv toga previše modernog odgoja, bljutavog i bez energije, sladunjavog i mekušnog odgoja, koji čini od trpljenja predmet zgražanja. Takva sigurno nije Evanđeoska nauka. I najizvrsnije osobe otrovane su tom kobnom predrasudom, drhću od straha i sa zgražanjem odbijaju kapljicu žući ili ubod igle. I u toj nesretnoj školi odgajaju djecu i mladež. A život međutim, htjeli oni ili ne htjeli, čuva za nas oporu borbu, osobito u svjetskoj i poganskoj sredini.

Ipak, moram dodati, ima duša, koje dapače i usred svijeta znaju ponavljati i nasluđivati se onom izrekom sv. Terezije: "Trpjeti ili umrijeti!"

Ta plejada postaje sve brojnija i brojnija oblikovana u školi Srca Isusova. Prema

Huly-u: "Ako su ljubitelji križa pritiskivali strastvenom ljubavlju svoje usne na svete Kristove rane i ljubili ih do mahnitosti, ljubitelji Srca Isusova doprijet će mnogo dalje, doprijet će, pomoću rane na Srcu, do same agonije, unutarnje, tajne agonije Božanskog Raspetog. U tom krvavom svetištu naučit će što je radost i slava nutarnjeg žrtvovanja, što je plodnost i sreća unutarnjeg duha... Nitko nije oblikovao duša koje bi bile veći junaci od onih, koje su se posvetile u talionici Rane Srca Isusova, u peći Božanskog Kristovog Srca!"

Još jednu riječ o toj POKORI ŽIVOTA.

Ako je ona svedena na bdijenje, postove i druge strogosti tjelesne, to znači zatvoriti je u vrlo uske granice i čuvati je za posve malenu grupu. No veliki Zakon ljubavi je stroga obveza za sve, bez izuzetka za sve.

Tko se može služiti tom velikom oštrinom, čini vrlo dobro, tko pak može obdržavati zakon Crkvenog posta, mora to činiti rado i sa zahvalnošću. A tkogod može doprijeti dalje u skladu sa svojim zvaničnim dužnostima i s poslušnošću, koju duguju svom d. vođi, čini plemenito djelo i bit će nagrađen sto puta prema jedan.

Ali osamdeset posto kršćana nije doppjelo dotle, ne velim na nesreću, nego po volji Božjoj, koja dopušta ili šalje najozbiljnije zapreke, da čovjek ne može provoditi oštar život. Često dapače ni u samostanima to ne može, koji se nisu po svom pozivu sasvim posvetili tom mrtvenju. A ipak, i ovima ovdje, bolesnima i drugima, treba propovijedati "o - p o r t u n e i i m p o r u n e" zakon pokore, da postanu sveti i da njihov božanski život može svijetliti. Ali što će biti njihova pokora, kad su bolesnici, ili u krevetu, invalidi ili satrti od posla i umora, s velikom obiteljskom odgovornošću? O kakvoj ćemo pokori njima govoriti? O, govorimo im o pokori, koja je od svih najteža i najuzvišenija; o onoj da uzmu svoj križ bez mrmljanja, vjerno i bez ljutine, mirno i bez gorčine, s ljubavlju. Da ih uzmu, jest, i da poljube ruku Onome, koji ih šalje i koji dobro zna kome ih šalje.

Kad bi bilo drugačije, kolike bi osobe mogle reći, kao što sam jednom čuo: "Treba da vam priznam da sam se već davno odrekla misli da budem sveta, jer NEMAM ZDRAVLJA ZA TO".

A kad sam se ja začudio i primjetio, da zdravlje nikada nije bilo uvjet svetosti, ta mi osoba odgovori: "Ah da sam zdrava, mogla bih činiti svetačke pokore, dok se ovako kao invalid moram toga podpuno odreći".

Ima mnogo logike u toj primjedbi: "NEMAM ZDRAVLJA" da postanem sveta, jer nam nisu dosta govorili ni ponavljali da je najljepša i najveća pokora ona pokora, koju nam je Providnost pribavila. Kolika je bila radost i koliko otkriće za tu osobu, kad sam joj rekao, da njezine četiri kronične bolesti vrijede, ako ih podnaša s dušom punom ljubavi, koliko i sve strogosti pokore. Ne manjka cilicij, već ljubav, koja ga čini slatkim i plodonosnim. Ima mnogo nosioca cilicija, pokornika, koji su to usprkos samih sebe, ali nema svetaca ni apostola, jer nigdje nema ljubavi, pa ni među najboljima.

Apostoli Srca Isusova, kako ćete biti o-

ruđe Njegove slave ako nemate ljubavi prema križu?

Učitelj vam veli kao Margareti Mariji:

"Primi križ koji ti dajem i zasadi ga u svoje srce. Imaj ga uvijek pred očima i nosi ga uvijek na rukama svoje ljubavi"...

"Nositi ga na rukama, znači zagrliti ga zaljubljeno, kadgod se pojavi, zagrliti ga kao najdragocjeniji zalog svoje ljubavi" (Živ. I.115-116).

Da, ne vucite ga, nego ga zagrlite!

Kad se čovjek boji križa, onda ga nađe - to je neizbježivo - ali ne nađe s njim božanskog Raspetoga.

Ako vi njega nosite i on će vas nositi... Nosit će vas krvave Spasiteljeve ruke. Križ će biti nerazrješiva veza između Njegova i vašeg srca, i vi ćete trpeći biti sretni. Evanđelje svijeta veli - NE, - ono iz Paray-le-Monial-a, - DA - .

Znala je to sv. Magdalena de Pazzi kad je ljubila zidove svoje ćelije i govorila: "Prevario si me Gospodine, jest Isuse, Ti si me prevario". Isus joj se tada ukaže i zapita: "Kako, zaručnice moja, u čemu i kako sam te prevario?" Tada Mu ona uzme ruke, poljubi ih i bacivši mu se pred noge odgovori: "Da, Isuse, Ti si me prevario kad sam morala sve ostaviti, da Tebe slijedim, ispovjednik i moji toliko su mi govorili o križu, o Kalvariji, o agoniji, žrtvovanju, a sada kad znam na čemu sam, velim da to nipošto nije ono o čem i što su mi govorili..."

"Kako", prihvati Isus, "zar ne treba umrijeti na križu da Me slijediš i da mi pripadaš?"

"Oh, da," reče svetica, "sigurno treba, ali mi nisu govorili dosta, da si u tim križevima, u toj agoniji Ti, moj Ljubljeni. A kad Tebe čovjek nađe, onda bol postaje nasladom, a smrt životom".

Izabrani dijele Njegova Srca, ne tražite drugoga dijela do Njegova, ne želite druge ljepote do one, koju je On zadržao u nebu sa svojim stigmama i sa svojom velikom samom ljubavlju. On vlada križem, koji je sredstvo Njegove pobjede, ne težite dakle za drugim oružjem. Nemojte zaviditi sv. Franji Asiškom!

Nosite u svojim dušama utisnute stigme Isusove Muke (Gal.6,17). Budite u maloj četi hrabrih, koji prate Isusa i preko lomljenja kruha... do Kalvarije.

Čuvajte u svom srcu ove tri nerazdružive ljubavi:

LJUBAV PREMA EUHARISTIJI!

LJUBAV PREMA DUŠAMA!

LJUBAV PREMA KRIŽU!

\+ + +

P o g l a v l j e IX

ISUS U EVANĐELJU

Christus heri...et hodie (Hebr,13,8). Inveni cor fratris (Sv.Bonaventura).

Poznate li Krista takvoga, kakav jest? Takvoga kakav vam se prikazuje u Evanđelju?

Velika je nesreća našega vremena,što ljudi ne poznaju Isusa Krista, pa ni kršćani.

Nevjernici niječu Njegovo Božanstvo, nazivaju Ga "Nadčovjekom". Kršćani pak ne vjeruju dosta u ISUSOVO BOŽANSKO ČOVJEČANSTVO.

Gledaju Ga kao udaljenoga Boga, koji se razlikuje od njih i koji je toliko iznad njih, da im nikako nije brat. Prešućuju Njegovo Utjelovljenje i uzvišeno zbliženje, što ga je htio iz ljubavi, da nam postane sličan.

I pobožne duše Ga slabo poznaju.

Čine od Njega umanjenog Isusa, iznakaženog Isusa, koji je tako malo Isus, da bi Bezgrješna Kraljica teško prepoznala svoga Sina.

Naučimo poznavati pravoga Isusa, čitavog Isusa, Isusa Marijinog Sina... Boga, ali stvorenje kao što smo mi: takvoga kakvim se je učinio za nas.

Onaj Isus, što ga stavljaju tako visoko i tako daleko u Nebo, nije čitav Isus.

Autentični Isus to je Isus iz Evanđelja: Bog i čovjek, Čovjek i Bog.

On je gore i mi Mu se klanjamo na oba koljena, ali On je i ovdje dolje, Bog i Kralj i Brat, On Riječ, koja je Tijelo postala, i mi Mu se klanjamo kao Bogu i kao Bogu-Čovjeku,na oltarima kao i u Marijinu Krilu.

I Riječ je postala Tijelom... i prebivala među nama (Iv.I.14).

Postao je tijelom! Što to znači?

Postao je našim Bratom, U SVEMU SLIČAN NAMA OSIM U GRIJEHU (Hebr.IV.15). Jer veličine oduzimaju srčanost, a sličnost zbližava. Izjednačio se s nama, da nas privuče k sebi.... Imamo dakle pravo, da Mu se približimo. "O felix culpa!" - kliče sveta Crkva, - sretan grijeh, koji je učinio da Isusa smijemo zvati svojim Bratom, poznavati Ga i ljubiti kao takova.

Ja se nikada ne bi mogao popeti do Njega, ali Njemu je stalo da se snizi do mene i htio je da me nazove "svojim bratom".

Hoćete li znati do kojega se stupnja htio učiniti našim Bratom?

Slijedite me pažljivo, promatrat ćemo Ga. Zateći ćemo Ga posve malenog, nemoćnog sa suzama u očima, satrtog od umornosti i napokon zaodjenutog našom siromašnom naravi.

Bog naš Brat u svojim slabostima i nemoći

Da nije bilo Utjelovljenja, nikada ne bih bez hule mogao govoriti svome Gospodinu i Bogu: "Kako smo slični! Ja imam svojih slabosti,

a Ti također, jer ja nosim u svojoj čovječjoj naravi bezdan nemoći, a Ti isto tako poslije 25. ožujka"

Na primjer, Njegova slabost i nemoć u krilu Marijinu, gdje On Stvoritelj, fizički živi životom jednoga stvora, Marije svoje Majke!

A zatim, na Božić! Oh, kako je lijep! Malen, vrlo malen, rođen na slami među životinjama, svezanog jezika, nježnih, krhkih, podrhtavajućih udova... Kojeg li čuda, kako se sam, dragovoljno iz ljubavi osudio na tu nemoć i kako je prisiljen da moli pomoć od Marije jezikom mališa: suzama! Gledajte Ga prekrasnog na rukama svoje Majke, kako Mu usne velikim gutljajima piju iz djevičanskih prsiju krv, koju će za nas proliti. On je tako malen i slab, da još mjesecima ne će imati druge hrane, do li mlijeka prečiste Djevice.

On je gorostas neba koji je sve stvorio, a gledajte Ga, kako pokušava da učini prve korake i kao posrće, da iz Marijinih ruku dođe do Josipovih! A kada taj slatki mali Brat osjeti, da Mu se jezik odriješio, tepat će teško svoje prve riječi: Majko... Marijo!... A On je Božja Riječ!

Ali evo još jednoga vrlo rječitoga dokaza Njegove nemoći: Herod Ga hoće ubiti i tada se taj, Bog vojska, osjeća primoran da bježi. I Josip će uzeti Mariju i Dijete i otići će kao bjegunac u Egipat.

Na povratku u Nazaret prisiljen da živi od svojega rada i da djelomično uzdržava obitelj, bit će primoran da nauči zanat. Hotimice velim: BIT ĆE PRIMORAN, jer ako ne će da

čini čudesa, ući će kao i svi mi, na zajednički put i zamolit će tesara Josipa, da Ga nauči zanat, kojemu će postepeno biti sve vještiji. I tako će znojem svoga lica služiti svoj kruh. Nije presmiono zamisliti, da se više nego jedanput Božanski Radnik nije do dotaknuo svoje plaće, jer nije zadovoljio kakve izbirljive mušterije... I tesar Isus je šutio.

Što bismo Ti mogli reći o patnjama siromaha, što Ti ne znaš o Božanski Siromahu, Radniče iz Nazareta, tako privlačiv u svome siromaštvu?... Bio si gladan, zebao si, ali osobito si trpio od preziranja, omalovažavanja, kako već svijet postupa s onima, koji nemaju ni kuće ni zemlje, ni novca. Što On može znati, reći će za tebe tvoji tužitelji. Kakvo pravo može tražiti u Izraelu?..... I kad odraste On će sačuvati svoju relativnu SLABOST. U lađici za vrijeme oluje spavat će; učenici će ga morati probuditi. - Vidjet će Ga umorna na rubu Jakobova zdenca kako sjeda i moli od Samaritanke piti... Žedan je za tom dušom.... i za našima također. Koliko će se umarati za nas! Koliko puta će njegove noge biti ranjene od kamenja na putu!... Ah! Kad bi ljudi znali koliko ih Isus ljubi, sve, pa i one najravnodušnije..... Kad bi znali kako ih On traži, kao što je tražio Samaritanku.

Mogao je smanjiti udaljenosti. Nije htio. Prolazio je hrapavim, strmim stazama, prošao je mnogim, vrlo mnogim putevima; provodio je noći i spavao kao divlje životinje u gorskim špiljama. I što su sve te slabosti, kad se isporede s onima križnog puta i s onima na Kalvariji?...

Izdajnik Ga je poljubio i evo Ga uhvaćena. Vuku Ga k sucima kao kradljivca... Pomislimo na onu tamnu noć u palači, gdje je predan četi razpuštenih vojnika, koji Ga vrijeđaju i pletu Mu porugljivi vijenac od trnja. A On šuti, plače krvlju! Jedan Ga sluga ćuši, Herod Mu se ruga kao luđaku, a svjetina urliče, zahtijeva svoj plijen. Eno Ga pod udarcima krvnika, koji se cere udarajući Ga... On šuti i plače krvlju!

Na bolnom uspinjanju osjeća se pri kraju svojih sila, iznemogao i pada. Ali jer si oni još moraju divljački priuštiti, da Ga u krpama stave na križ, utječu se Cirencu; usprkos svemu, ponovno pada iscrpljen...

Evo Ga napokon na vrhuncu. Tu je prijestolje, pribijaju Ga na nj, On umire... Goruća žeđ Ga ništi, traži ljubavi, malo vode; podvore Ga psovkom i žuči pomiješanom s vinom. Izdiše! Promatrajte Ga. On je Bog, i eto Ga nepomičnog, lješine... jest, lješina On, koji je besmrtnost! Zamataju Ga u mrtvački plašt i zakapaju... Oh, najviša, oh, uzvišena nemoći! "Moj Bože, Brate! Glavom u prahu, izranjana i raspaljena srca, ja Ti se klanjam s ljubavlju!"

Bog naš Brat u svojim intimnim osjećajima

Nije fantazija, nije presmiona misao, već istina ono što tvrdimo govoreći: kucaji Isusova srca imali su za pokretač iste, apsolutno iste osjećaje koji čine da i naša srca kucaju.

To znači, da je ljubio kao i mi, da je ljubio što i mi ljubimo, legalnom i plemenitom ljubavlju.

Njegova prva ljubav bijaše jamačno Marija, Njegova Majka. Oh, kako je ljubio tu Majku, koju je stvorio ljepšom i čišćom nego je nebo, sebi na radost i slavu. Kako ju je ljubio iz zahvalnosti što Mu je dala moć, koju nije imala Njegova Božanska narav, moć da trpi, da plače, da umre, sve ono što Mu je po Utjelovljenju postalo moguće, po Marijinom "Fiat".

Kako ju je ljubio radi slave, koju će Mu ona kroz stoljeća pribavljati kao Majka ljudi, kao Kraljica milosrđa i Posrednica, koja je usko vezana sa svim velikim borbama i sa svim velikim pobjedama svoga Sina u Crkvi.

Poslije Marije ljubio je vanredno dubokom i nježnom ljubavlju onoga tesara, kojega je zvao imenom "Oca", čije su Ga ruke s tisuću milovanja zibale u Njegovom prvom djetinjstvu i čije su mu žuljave ruke uzbuđeno pružale prvi komad kruha.

Zamislite suze, što ih je morao proliti naš Brat Isus, kad je primio posljednji pogled i posljednji poljubac umirućeg Josipa, kad je taj Pravednik ostavio Kraljicu kao udovicu i toga Boga Nazarećanina kao siroče!

I On je imao svojih osobitih ljubavi, jer je Božansko Srce bilo sazdano kao i naše. Jest divnih ljubavi među cvijećem svoga vrta, hoću reći među izabranima svoje kuće... Izvan rajskog kutića svoga doma, gnjezda svoje najveće ljubavi, ljubio je osobitom nježnošću mališe, djecu.

Što su morali misliti anđeli promatrajući svoga Kralja slave među ljiljanima i ljubicama ovoga progonstva, gledajući Ga kako

ih traži i kako se raduje njihovu mirisu oživljavajući svijetlom svojih očiju to djevičansko cvijeće?... "Ah, eto našeg velikog Prijatelja", govorili su mališi međusobno na ulicama, trgovima i cestama, te su veselo trčali, da uhvate Isusa, čije su ruke ljubili i kojega su gledali onim dubokim, čistim sunčanim pogledom, što ga je sam Isus mogao izazvati, On prijatelj malenih.

A što da kažemo o mnogobrojnoj karavani prosjaka, siromaha, onih koje nitko ne voli, koji su odjeveni u prnje i koji nemaju kuće, da je ponude svom Spasitelju? Za uzvrat Isus je imao Srce, da im ga daruje. On ih je uporno tražio, išao je ususret onima, koje je oholi i tašti svijet odbacio. Oh, sretnih li nesretnika!

Ali među onima bilo je još i drugih, koje je više ljubio: bolesne, sakate i za njih je čuvao svoja najljepša čudesa. Povlašteni bolesnici, koji su izazvali zavist.

Ah! Eno i još jedne vojske, koju je Učitelj volio: žalosne, one, koji su tajno nosili krvavo srce, raskomadanu dušu i koji su plašljivo stajali u drugom redu radoznalih, jer nijesu htjeli da odadu svoju nutarnju agoniju. Ali Isus ju je poznavao; Njegovo je Srce išlo k njima i često je samo jednom zrakom svjetlosti što su ga bacile Njegove rajske oči, iscijelio neizlječive rane. Koliko tajna saznao je Kralj putem suza, po kucajima srdaca koje je On sam čuo.

Što ćemo reći o SLABOSTI SRCA ISUSOVA, o ovoj osobitoj ljubavi, koja Mu je nanijela kritike, svečana okrivljavanja, što velim, koja je dapače izazvala sablazan... najuzvišeniju sablazan: o njegovoj ljubavi i beskrajnoj nježnosti prema grješnicima? Nije li On onda ljepši nego obično - ako je to moguće - kad je kod carinika i na ulici okružen zloglasnim ljudima, koje javnost drži grješnicima i koji su se približili tome Učitelju, jedinome Svecu, čije je Srce svima otvoreno i koji ih neodoljivo privlači?

Nisu još došli da se obrate, ne, ali im je Isus dao osjetiti, da su oni Njegova razmažena djeca. Učitelj je za njih čuvao nešto, što nije davao drugima, a oni su Ga slijedili i slušali. Koliko je od ovih palo na koljena i poklonilo se svome Spasitelju kad su na Kalvariji bili više nego potreseni i ranjeni u srce. A kasnije Uskrsnuće, zatim Duhovi, razderao sve zavjese, oh, kako su negdje sa sretnim ponosom pripovijedali o osobitoj Mesijinoj ljubavi prema njima.

Ljubio je svoje apostole, one koje je opsipao dobročinstvima; ljubio je svojih dvanaest nerazdruživih, koji su neprestano oblijetali kao orlići oko Božanskog Orla. Dijelio je s njima kruh siromaha i prašinu velikih cesta... Razgovarali su kao prijatelji od srca k srcu kod stola u svojem siromašnom stanu sačinjavajući samo jednu obitelj: Kralj i Njegov dvor!

Ta tijesna veza tim je dirljivija, što su apostoli do konca ostali oporoga duha i ponašanja. A ipak, poslije Marije, oni su bili povlašteni svjedoci privatnog života Spasitelјeva.

A tri osobita ljubimca: Petar, Jakob i

Ivan? Osobito posljednji, Benjamin, čije pravo na prvom mjestu u Srcu Isusovu bilo je priznato, tako da se sam naziva: "učenik, kojeg je Isus ljubio". Nitko mu nije osporavao toga naziva, niti se čudio, tolika je očita bila Isusova naklonost prema Apostolu Djevici. I to je išlo tako daleko, da su neki govorili, kako Ivan neće ni umrijeti.

Evo nas sada u Betaniji: u obitelji, koja je bila predmet najpotpunijeg prijateljstva sa strane Srca Isusova. Evanđelje nam doslovce govori: "Isus je ljubio Martu i njezinu sestru Mariju i Lazara" (Iv 11,5). Poslije Nazareta Betanija je postala Njegov dom. Tu je On bio kod kuće, tu je ostavljao svoju Majku, i na taj način dao najveći dokaz povjerenja tome preodređenom ognjištu. Upravo je tu više puta rekao: "Vos amici mei! - Vi ste moji prijatelji!" (Iv.15,14).

I Betanija je uzvraćala tu Božansku ljubav.

Sigurno je u Betaniji Isus otkrivao svoje tajne gorčine, tu je lijevao suze što ih je skrivao pred svijetom i svojom božanskom Majkom... Tu je prosio i tu je dijelio više nego drugdje kruh utjehe. I kad je oluja grmjela nad Njegovom glavom, u Jeruzalemu ili okolici, tu je u Betaniji tražio utočište, tu se sklanjao Srcem punim tjeskobe. I u časovima velike umornosti, kad Mu se tijelo osjećalo prebitim, iscrpljenim, On je u Betaniji mogao okrepe, koju Mu oskudna nazaretska novčana sredstva ne bi mogla pribaviti.

Oh, rajskih li momenata, što ih je moralo uživati ovo troje braće, čija jedina žalost

bila je otsutnost njihova ljubljenog prijatelja. O Isuse, umnoži svoje Betanije!

Što da kažem sada o NJEGOVOJ SAMILOSTI? Nije li ona duboko ljudska? Nikada čovjek nije bio više čovjek, nego taj Bog - Isus. Na Njega imaju pravo svi koji trpe: siromasi, bolesnici, navlastito grešnici, djeca Njegovog velikog milosrđa.

"Sin čovječji je došao radi grešnika.... Ne trebaju zdravi liječnika nego bolesni"(Mt. 9,12).

Izvor Isusove slabosti je milosrđe, a to milosrđe je Njegova jakost. Pred bijedom nije izdržao. Zato su sva naša zla odjeknula u Njegovom Srcu, i sva su čudesa plod toga samilosnog Srca.

Kad je svjetina zanesena ljepotom i milinom Njegova divna osobe i Njegove uzvišene nauke zaboravila na sve da Ga slijedi u pustinju, On neizmjerno dobri Spasitelj misli na to, Srce Mu se gane i Njegove božanske usne izgovaraju riječi neizrecive samilosti: "Misereor super turbam... Žao mi je naroda".

I umnoži u rukama kruh koji će zasititi.

Ide svuda kamo Ga zovu da liječi, uskrsava, tješi. Sjetite se Kananejke. Suze i vjera te poganke pobijedili su Srce Isusovo.

On udešava susret, da nađe priliku za čudo: udovica iz Naima plače; On prolazi, zaustavi se, pomisli na Mariju; Srce se gane, i On vrati dijete njegovoj majci.

S koliko su nježnosti Njegove oči tražile gubavca, paralitičare, slijepe, da ih sa smiješkom i blagoslovom ljubavi ozdravi. Ako nisu oni mogli do Njega, to je On presjekao

svjetinu, pošao cestom na rubu koje su oni le žali... pogledao ih je, pružio im ruku, i oni su postali zdravi... očišćene savjesti.

Sjećate li se riječi paralitičara: "Ni - sam našao čovjeka prijatelja?" (Iv5,7) - Isus mu se približi, pruži mu ruku i Srce i ozdra- vi ga.

Jednog će dana na križu ovako Ga izazi - vati: "Ako si Sin Božji, siđi" (Mt.17,40).Ali On ne će učiniti čudo: za druge da... za sebe ne.

Centurion, Jairova kći, žena Kananejka , čitavo Evanđelje samo je divan spomenik te božanske samilosti.

Bog naš Brat u govoru ljudi - Njegove suze

Riječ Božja, Bog kao i Otac, kad se jed- nom utjelovila nazva se Isus. I taj poklona dostojni Isus, koji osjeća, koji trpi, koji ljubi kao i mi, govori i plače apsolutno kao i mi, On govori jezikom stvorova te ukoliko nam je Brat, izražava se jezikom suza.

Možete li sebi zamisliti nebesku radost Bl. Djevice, kad je držala na koljenima svoga Stvoritelja, koji je postao malenim i ...uči- la Ga govoriti, ispravljala Mu naglasak, dik- tirala Mu riječi, Njemu koji je riječ! I u tom jeziku što ga je naučio kao i druga naza- retska djeca, jednostavnom i pučkom jeziku,On govori svojima, svojim susjedima i prijatelji- ma. I kod Njega je pravi galilejski naglasak, jer je sluškinja velikog svećenika rekla Pet- ru: "Tvoj te govor izdaje" (Mt.27,73), hoteći

reći: "U tebi je naglasak Tvoga Učitelja".

I u čitavom svome stilu i u načinu svo- ga izražavanja, On je potpuno Brat. Čovjek ka o i mi, doduše svojevoljno, ali podvrgnut na- šim pravilima, našem jezičnom načinu izgova - ranja - izražavanja. Kao Bog On zna sve, On pozna sve. Međutim, On će pitati kao i mi: "Što govore o Meni?" (Mt.14,13). "Koliko hlje bova imate?" (Mk.6,38). "Tko me se dotakao?" (Mk.5,31).

Meni je tako lijepo, tako čudesno dirlji vo, što se Riječ priklonila našim siromašnim izrekama i izražavala svoju božansku misao o- bičnim glasovima naših riječi! Ali ne samo za to da Ga ljudi shvate nego jer je ON SAM BIO ČOVJEK i kao takav htio se poslužiti našim je zikom, pa bio taj ne znam kako siromašan.

Ah, u tom slatkom i božanskom bratstvu nijedna nota nije divnija, simpatičnija, mož- da ni nježnija od Isusovih suza!

Jest, Evanđelje izričito tvrdi i po vi še puta: Isus - Bog - Čovjek je plakao. Eto pravog ljudskog jezika, najopćenitijeg najrje čitijeg, onoga kojim govorimo u kolijevci i s kojim se opraštamo silazeći u grob.

Čini mi se jasno, da je poklona dostojni mališ plakao u jaslicama od studeni i gladi kao i sva mala djeca. I Marija je u svoje po- ljupce skupljala prve suze Boga - Djeteta.Is- to je tako nesumljivo iako Evanđelje o tome ništa ne kazuje, da je Isus iz osjećaja veli ke plemenitosti morao plakati kad Mu je umro poočim, ostavivši u žalosti nazaretsko ognji- šte. I kad je Spasitelj na svome putu naišao na velike nesreće, na trgove suza, možemo vje

rovati da je plakao s onima, koji su plakali, jer je imao vrlo nježno srce.

Naprotiv u tekstu Evanđelja nalazimo vrlo jasnu napomenu o uzbuđenju, što ga je osjetio Spasitelj, kad je ugledao bogoubilački Jeruzalem i teški oblak pun nevolje i groma, koji će opustošiti sveti grad i Njegovu domovinu. Nije mogao zadržati val gorčine, koji se dizao iz Njegova Srca, pa se taj val prelio iz Njegovih očiju - "Flevit super illam" (Lk. 19,4). Plač beskrajne tuge, koji će jednoga dana uroditi plodom.

Ali što da kažemo o drugom prizoru, koji je također opisan u Evanđelju, a lijep je kao i tankoćutan, da se ne može ni izraziti: o Njegovoj žalosti pred Lazarovom lješinom.

Naoko je došao prekasno: prijatelj je umro i već je tri dana u grobu. Tada Mu Marta prigovori, što je za mene tisuću puta divno, jer otkriva koliko su oni s Isusom postupali intimno kao s prijateljem: "Da si Ti bio ovdje, ne bi bio umro" (Iv.11,2). Kao da je rekla: "Znao si da je Lazar bolestan, a nisi htio doći, Ti naš veliki Prijatelj... Dakle, Ti si kriv, što je on umro."

"Gdje ste ga metnuli?" (Iv.11,34). Eno Ga kod groba. Tada veli sveti tekst: "I bi potresen u duši" (Iv.11,33). Osjetio je kako Mu se čitavo biće potreslo i nije mogao zadržati suza: one provališe, ispadoše na prijateljevu lješinu.

On će ga uskrisiti, a ipak Njegovo Srce jeca. Na taj su način Isusove suze pripravile uskrsnuće, što će ga Bog-Čovjek izvesti.

Javnost, koja je izbliza uhodila Učitelja, koja Ga je držala većim od Proroka, mogla je prema tome misliti da je malo pristupačan našim slabostima, i malo osjetljiv za našu bijedu. Pa kad je vidjela kako Isus jeca i plače, nije se mogla uzdržati da ne rekne: "Gledajte kako ga je ljubio". Taj je plač bio znak bezdana nježnosti, koja se krila u Srcu Boga - Čovjeka.

U svom kratkom i snažnom načinu izražavanja Evanđelje ne zalazi u tisuću pojedinosti iz Spasiteljeva života, što bi nas inače vrlo zanimalo; Bog to nije htio. Ipak nam je dopušteno da tu i tamo nešto predpostavimo, a da ne povrijedimo zakon šutnje što su ga sebi nametnuli Evanđelisti, a da ne budemo presmioni i nerazboriti.

Među ostalim, ovo, što je vrlo logično poslije svega, o čemu smo razmatrali s obzirom na Isusove osjećaje. Više je nego vjerojatno, da je na Veliki Četvrtak povjerio svoju Majku prijateljima iz Betanije, da se je intimno oprostio s Marijom, Kraljicom svoga Srca, da joj je posljednji put govorio ovdje na zemlji kao u Nazaretu. Kad je blagoslivljao svoja tri prijatelja govoreći im: "Do viđenja sutra na bolnom putu na Kalvariji", po svoj prilici je govorio glasom prigušenim od jecaja i očiju pomućenih od potoka suza. Ne zamišljamo si kako Isus stoički i hladno ostavlja svoju Majku i Betaniju, oh, ne! U tome uzvišenom času, u svojoj boli i sinovskim suzama, u gorčini svog već razderanog Srca, On je doista bio naš stariji Brat. Marija je jecala stišćući rukama divnog Sina i oboje su plakali nad nama. Evanđelje to ne spominje, možda s

toga što je to jasno i iz poštovanja prema prizoru, koji je morao potresti jedine svjedoke - anđele. Oh, božanske suze,vi ste rječitije i vi mi bolje otkrivate Srce mojega Spasitelja nego Njegova čudesa... I vi povezujete moju dušu s Njegovom jačim lancima nego što su oni, koje je skovao strah.

Božansko bratstvo i slatko bratstvo između Kralja Stvoritelja i roba, zemaljskog crva, što smo mi!

Videći gdje plače moj Bog, padam na koljena pobijeđen tolikom ljubavlju, koja je suzama napunila Njegove oči i ja Mu se klanjam, kako se nadam da ću Mu se klanjati tamo gore, kao Bogu - Čovjeku, mome Stvoritelju,mome Spasitelju, ali također i mome Bratu.

A što je bilo vrelo tih suza? Ah! To nam je Longin otkrio! On je jednim ubodom koplja razderao zastor, koji ga je skrivao. O divoto! On je otkrio, DA SE ISUS RODIO, da je BIO SMRTNO RANJEN... ranjen iz ljubavi!

Koplje je samo odredilo ili obilježilo točno određeno mjesto rane: Srce!... Iz tog već otvorenog Srca, probodenog već u Betlehemu, izviru te dragocjene suze, te suze vode i krvi, nježnosti i ljubavi, koje ćemo u nebu piti, koje će na vječnoj gozbi biti nektar izabranih, plemenito vino sačuvano samo za Isusovu braću i prijatelje, koji su Ga plačući ljubili i ljubeći Mu se klanjali.

Isus uvijek isti u Euharistiji

"Christus hodie....
ipse et in saecula"
(Hebr.13,8).

Isus znajući da je došao Njegov čas da prijeđe s ovoga svijeta k Ocu, kako je ljubio svoje koji bijahu u svijetu, do smrti ih je ljubio (Iv.13,1).

Eto kako je izbila uzvišena i božanska ludost ljubavi Isusa Krista. On će nas ostaviti. On mora biti kršten krstom krvi, što ga je toliko želio. Ali prema redu naravi, smrt nužno mora raskinuti lanac, koji Ga je držao kao sužnja među njegovim "filioli", Njegovom dječicom i prijateljima. Eto s čime se Njegova ljubav nije mogla primiriti. Do ovoga časa prešao je sve ograde da potraži svoju buntovnu djecu. Jednim skokom iz Očeva krila prešao je u Majčino krilo i evo Ga na pragu groba. Hoće li Ga ovaj pobijediti otevši Ga zemlji ? Hoće li On barem ostaviti tragove svojih nogu na pijesku, u Evanđelju, jeku svoga glasa?Hoće li to biti sve? Eh! Njegovo Srce protestira, ne može se s time pomiriti. On je žalostan, žalostan sve do smrti. Ne samo i isključivo radi djece koju će ostaviti kao siročad ovdje na zemlji, nego radi jednog drugog,mnogo višeg i mnogo ljepšeg razloga. Evo ga:

Nakon trideset i tri godine Njegovo se je Srce duboko ukorjenilo u tu zemlju progonstva, koja je Njegova i Njegove Majke domovina. Poslije Njegova Oca, odmah poslije,Njegovo su Srce osvojili prognanici, ovozemna stvo

renja, koja su povezana s Njegovim Srcem jačim vezom nego što je narav, jakim i plemenitim po vjernosti Boga-Čovjeka. Sve Ga te velike ljubavi povezuju uz to progonstvo: Ljubio je svoju Majku, svoj dom, svoje apostole, svoje prijatelje, nesretne i zalutale ovce, kojih nema tamo gore, svu svoju braću...

Krv što će je morati proliti jest sok, koji Mu je zemlja dala; ovdje u širokoj pustinji, među trnjem i gorućim pijeskom naučio je plakati i trpjeti. I, ako je istina, da je On Bog i da tamo Gore ima vječni prijesto, ako je istina da je On Sin Božji, Kralj nebesa, nije manje istina da Ga je ono drugo prijestolje, ono Davidovo, ono zemaljsko, mnogo stajalo. On je ovdje započeo veliki boj. On će ovdje steći veliku pobjedu, pa zar će ostaviti tu zemlju, koju će Janjetova krv osvojiti i otkupiti?

Ne, ne bi li se moglo reći, da Mu je teže ostaviti zemaljsku domovinu nego Nebo? Iako je istina da je On Bog, ne treba nikoga, ipak bi se moglo držati, da je tome Bogu-Čovjeku neophodno potrebno naše srce i naše društvo. Čovjek bi se skoro usudio pomisliti, da ne može više bez nas živjeti, On koji nam daje dvostruki život: naravi i život milosti.

I u tim uzvišenim, najvišim borbama On se utječe svojoj svemogućnosti. Njegovo Srce odlučuje, zapovijeda. I jer nas je već prije Euharistije ljubio, neizrecivo ljubio, sad je mahnitost Njegove ljubavi doprla do vrhunca. I evo Ga, kako je poslije zadnje večere isti živi votni Putnik, nerazdruživi Drug i Prijatelj svoje braće i svojih prijatelja. Evo Ga nazočnog do svršetka svijeta, stvarno nazočnog, tijelom, dušom, krvlju, svojim božanstvom... Njegovo Ga je Srce svladalo i svezalo!

Vi ste vidjeli u stranicama Evanđelja kako prolazi Učitelj, Isus "blaga i ponizna Srca" (Mt.11,29), pun dobrote. Nemojte dopustiti da vam iščezne ta božanska vizija. Budite Veronike, čuvajte Ga uistinu utisnutu, urezanu u svojim dušama...

Isus, Kralj, Brat, Prijatelj

To je Krist iz Evanđelja, isti u Euharistiji, isti u objavama svoga Srca Margareti Mariji.

To je Krist vječnosti... Onaj, kome moramo dati da zavlada. Nisu dva, nego jedan nepromjenljivi Isus.

Ako je ono preobraženje u Betlehemu i na Kalvariji bilo bliže našim dušama nego ono na Taboru, postoji jedno neprekidno, parmanentno i još veće u Euharistiji: Isus uvijek isti, Isus, koji se kupa u svojoj krvi, plače od ljubavi, uzeo tijelo od našega tijela, dušu od naših duša,... uvijek sve manji... uvijek nama bliži...

"C h r i s t u s h o d i e" (Hebr.13,8). Još isti kao U JASLICAMA.

Još Ga i sada pelenice Hostije umataju, zadržavaju, zarobljuju. On je slab, nemoćan, nijem u svom Tabernakulu. On vam govori jezikom pelenica... Kad je gladan i žedan ljubavi, pruža vam ruke kako je pružao svojoj Majci. "POMOZI, KĆERI, MOJOJ SVEMOGUĆNOSTI!"

Divne li slabosti Isusa - Hostije i nečuvene li sniženosti!

Mi smo u neku ruku još sretniji nego Pastiri i Kraljevi i susjedi, koji su mogli samo nekoliko časaka klanjati i smiješiti Mu se. Iza kako su Ga vidjeli i zagrlili morali su Ga vratiti Mariji i otići, dok mi, prema vrlo ispravnom izrazu Bossuet-a: "Možemo Ga tisuću puta blagovati i dati se od Njega progutati".

Govorili smo o Nazaretu o Djetetu, o mladom Radniku Isusu. Ali ta kućica, čarobnija od svih palača, Njegova radionica, Njegovo svetište molitve u zajednici s Marijom, promijenila je samo dimenzija i ime, ona postaje mnogo manja pod imenom Tabernakula. Ali to je isti stan, samo mnogo skromniji, stan Kralja ljubavi. I evo Ga već dvadeset stoljeća: "a d i n t e r p e l l a n d u m p r o n o b i s" (Hebr.7,25).

A ta Betanija, o kojoj smo tako često i tako oduševljeno govorili, evo je uspostavljene po čitavom svijetu u Tabernakulu, u kući Božanskog Prijatelja i onih koji ga ljube. Tu se pred Njegovim nogama odmaramo, tu prelijevamo svoja srca u Njegovo. A tu se odmara i On, Isus, izmjenjujući s nama, koji smo Njegovi prijatelji, svoje povjerljive tajne što su ih nekada slušali: Lazar, Marija i Marta. Koliko je suza proteklo, koliko je pjesama zahvalnica odjeknulo u toj intimnoj Betaniji, na području Tabernakula. Nebrojene su Magdalene, nebrojeni su Lazari uskrsnuli tajnom, čudesnom krepošću, koja izvire iz zatvora ljubavi Srca moga Kralja!

Sjedi na rubu Jakobova zdenca, isti Isus, uvijek žedan duša, Božanski Ribar mnogih Samaritanka. On je tamo te ponavlja prolaznicima zapovijedajućim i molećim glasom: "Žedan sam, daj mi piti!" (Iv.4,7). I kako je velika karavana onih, koji su prispjeli do zdenca s groznicom na usnama, sa žudnjom u srcu sa užitanjem, a našli su u Euharistiji žive vode, koje teku u život vječni, stišavajući svaku zemaljsku žeđ! Ali za uzvrat Isus - Žrtva -znao je probuditi u njima drugu žeđ, neugasivu, onu kojom Ga čovjek do mahnitosti ljubi... Ništa se nije promjenilo, vidite, ni zdenac, ni Samaritanka, a najmanje Isus!

Jao! Tabernakul nije samo reprodukcija božanska onih sunčanih i pobjedonosnih časova, časova i prijateljstva i utjehe Isusa iz Nazareta, za Isusa Žrtvu. On također vjerno oponaša mračno razdoblje časova borbe, uvreda, agonija, uvijek pred neprijateljima, koji ne miruju. Isus, On je uvijek ondje. On odanle ne će otići usprkos strašne bure, licem u lice s Judama i njihovom pratnjom, koja također ne će otići... Dvoboj mržnje i ljubavi.

Na taj način Euharistijski Tabernakul vrlo često postaje pravi zatvor, gdje je na Veliki Četvrtak uveče bio Isus predan raspuštenim vojnicima, pijanim od vina i mržnje.

Jest, slušajte me, ali i apostoli Srca Isusova: sva bujica uvreda, hulenja, sramote, one noći kad je našega Kralja zapljuvala razularena moć tame, nije ništa prema drugoj bujici, koja već dvadeset stoljeća zahvaća sveti stan Isusov - Euharistije. Izdajstva, svetogrđa, zapuštenost, mržnja kaljaju Njegovo

poklona dostojno Lice, probadaju Njegovo Srce. A moderna kohorta ima tu žalosnu prednost, jao, da zna što čini, da pozna Onoga koga udara! Za to je svako djelo besramnog sektaštva, svako svetogrđe skovano u masonskim ložama drugačije kažnjivi zločin, nego onaj raspuštene soldatske, koju su podplatili jeruzalemski farizeji. I vjerujte mi, prestupci modernih sinedrija su svakidašnji, njihova zloba i njihova mržnja nadilaze sve što naši pobožni čitatelji mogu samo zamisliti.

Još jednom, zatvor se nije promjenio, krvnici se nijesu izmijenili, ako ne samo da pojačaju obešćašćenja. Ni Isus se nije promijenio. To je isti Kralj Utamničenik, uvijek vezan svojom ljubavlju.

Jest, između ovih časova agonije i tmine možda ni jedan nije bio tako grozan kao onaj u Getsemaniju... Tamo u dnu vrta među maslinama, i ovdje blizu nas, u dnu naših Tabernakula. U jednom i drugom Getsemaniju ista vizija grijeha, isti smrtonosni kalež nezahvalnosti i nevjere. Ista užurbanost i izdaja i izdajica, ista drskost krvnika.

Upravo je ovdje mjesto da vas sjetim, dragi apostoli, svete Ure, koju je sam umirući Učitelj tražio na čast i na uspomenu smrtne muke Velikog Četvrtka, a u duhu zadovoljštine za uvrede, koje obnavljaju ovu agoniju u Njegovoj božanskoj Euharistiji. Svojom revnošću da samo obavljate sv. Uru i svojim nastojanjem da je proširite oko sebe i daleko od sebe, oh, lijepo i uzvišeno opovrgnite Njegovu tužbu: "Zar nijeste mogli jedan sat sa mnom probdjeti? (Mt.26,40). I onu drugu: "Tražio sam utješitelja i nijesam ih našao" (Ps.68,21).

Slijedite uvijek tu veliku ideju i trsite se revno i odano da umnožite broj dnevnih i noćnih klanjalaca, i to na posve osobiti način, da se utvrdi i raširi Njegovo socijalno kraljevstvo. "Kad budem uzdignut od zemlje sve ću k sebi privući" (Iv.12,32), rekao je Isus. Evo Ga vječno uzdignuta na vrhu oltara, mističnih Kalvarija. Neka dakle što prije ostvari svoje obećanje, da će u Hostiji sve privući k sebi. Molimo, da svijet stane što prije težiti k Njegovom Euharistijskom Srcu. Taj svijet otkupljen Njegovom krvi, što je prolivena na Golgoti i što se primjenjuje na našim oltarima, taj svijet kojega je pobijedila milosrdna ljubav Spasiteljeva. I jer je pobijedio na drvetu Križa, molimo da ista oltarska Žrtva, da isti Raspeti Isus - Hostija, dovrši svoju vlastitu pobjedu - triumfom svoje beskrajne ljubavi u našim siromašnim srcima...

Njegovo je Srce isto jučer, danas i uvijek, nepromjenljivo u darivanju samoga sebe, u izljevima svoga milosrđa i nježnosti. Koje je ljubio jučer, ljubi ih i danas i zove neizrecivim uzidsajima. Blag, nježan i nestrpljiv da ih što prije pritisne na svoje Srce, čeka žalosne, grešne, uvijek iste svoje razmažence. Iz dubine svoga Tabernakula pruža ruke prema svima, koji žeđaju za ljubavlju i pravdom, smiješi se mališima, priprostima, čistima, prijateljima! Oh! Njegovo se Srce nije promijenilo. A mi oko Njegova Tabernakula, mi zamjenjujemo prijatelje, koje je On imao po svim gradićima i selima svoje domovine. Evo nas, razmaženih, kao što su bili oni, i više nas Apo-

stola Njegova Srca! Jer ako je umro apsolutno za sve, nije manje istina da je imao svojih osobitih ljubavi. On daje svoje srce kome hoće i kako hoće. Osobito velikom ljubavlju je ljubio Lazara, Mariju i Martu i davao im je mnogo više nego drugim prijateljima. Kako je i među apostolima više volio Petra i Jakova, a još više svoga ljubimca Ivana, tako želi i vas ljubiti, vas koji me slušate. To je bratska ljubav i ne manje stvarna. Stalo Mu je da vam dade mnogo obilniji dio nego mnogim drugima... jer želi i jer očekuje da ćete od toga preobilja dati i drugima.

Posramljeni, ali mirni s osjećajem radosti i poniznosti primite taj dio što vam ga nudi Njegovo Srce, znajući tko ste. Ali za uzvrat dajte Mu dušu poslušnu, spremnu da ostvari Njegove namjere. Jer ako želi da Mu budete prisniji prijatelji nego drugi, ako vas obogaćuje u tim duhovnim vježbama najboljim darom, to je navlastito s toga, da naučivši u Njegovoj školi "znanost i ljubav Isusa Krista" (Fil.3,8), koja je i znanost svetaca, budete puno više apostoli. Po primjeru Margarete Marije, primite podpuno i bez riječi dar Njegova Srca za sebe i za duše.

Dao Isus, da u času svoje smrtne borbe, kao i u ovim duhovnim vježbama mognete ponoviti onu lijepu rečenicu sv. Bonaventure: "U Tvom Srcu, preblagi Isuse, tražio sam Srce Kralja, Brata i Prijatelja!"

\+ \+ \+

P o g l a v l j e X

ISUS - SUŽANJ LJUBAVI

Do Kraljevih nogu!

Jeste li razmišljali o (kraljevoj) nedokučivoj tajni božanske ljubavi, koja je sklonila Isusa da postane zarobljenik, sužanj u našim Tabernakulima?

Pogledajte Ga kroz to velo, koje Ga skriva našim očima iza tih vratiju... On je tamo vezan svojim vlastitim Srcem.

Dvadeset stoljeća!... Slomljena Srca, glave orošene suzama svoje Majke, Isus se uspinje gorom Sion i prispjeva sa svojim učenicima u dvoranu gdje će proslaviti posljednju Večeru.

Ljubav Ga je ranila... I On, koji nas je uvijek ljubio neograničenom ljubavlju, u tom uzvišenom času ljubi nas preko mjere..... (Iv.13,1). Postaje našim kruhom... bez prividnog života, kao poništen... daje nam se u sv. Hostiji do svršetka svijeta.

O Isuse, pobijedila Te je ljubav. Neka uvijek živi Tvoje Euharistijsko Srce!

Koliko čudo poniznosti!... Bog neba, najviši Gospodar zemlje, postaje rob ljudi. Onaj koji nam daje život poništuje se, Onaj koji je razbio naše lance sam se njima vezao... i poslije Zadnje Večere ostaje još uvijek sužanj.

Veliki Četvrtak je samo zora toga dugog niza vjekova ljubavi i agonije, u kojima Isus - Euharistija, ostaje Gost naših srdaca... I taj će se sakramenat vjere i ljubavi održati, dok i posljednja Hostija ne bude potrošena u srcu posljednjeg pričesnika.

Jest, Ti si naš, Sužnju Svetohraništa!.. Ti si u našoj vlasti!... Dopusti dakle, da se približimo tome zatvoru... dozvoli da poljubimo Tvoje okove, da blagoslovimo zidove, koji Te zadržavaju među nama... Dopusti da plačemo od ljubavi, razmišljajući o uzvišenom i nerazumljivom ropstvu Sina Živoga Boga.

Ovdje Te ne predaje izdajnik nego Tvoje vlastito Srce, tako lijepo, tako ljubezno. Ono je krivac što je sebi otvorio tu tamnicu ljubavi.

A ipak si Ti ovdje, u Hostiji veliki Neznanac, veliki Zarobljenik i od svojih.

Eto, toliko vjekova stanuješ među nama, željan da prodreš u naš život, a ipak jao!... Ti si uvijek Gost, kojega drže u smjernoj udaljenosti... Ti si skoro stranac među svojom djecom. Rekao si to Margareti Mariji, da je najveća Tvoja žalost, što Te Tvoji u Tvojoj vlastitoj kući ne poznaju.

Ljubiti a ne biti ljubljen! Blagoslivati a biti proklinjan, sipati dobročinstva, a za uzvrat primati uvrede... Kakvo nepravedno i okrutno uzvraćanje, kako odvratna nezahvalnost! Eto veoma gorkog hljeba Tvoga slavljenog sužanjstva među nama, o slatki Spasitelju! Tako se kroz stoljeća nastavlja Tvoja smrtna borba u Getsemaniju.

Dar svjetlosti

Govori Gospodine, Tvoj sluga sluša! (Kr. 3,10).

Gospodine i Prijatelju, poklonstva dostojni Isuse, to Tvoji prijatelji i braća kucaju ovaj čas na vrata Tvoga Tabernakula, žele Ti govoriti daleko od svjetine, žele Ti odati jednu povjerljivu tajnu, dolaze da razgovaraju s Tobom samim, srcem uz srce, kao Ivan, predano kao Lazar, Marta i Marija, iskreno kao Nikodem... Otvori Isuse, otvori širom vrata Tabernakula, svog Srca, jer nas žeđa da Te ljubimo i da učinimo da Te i drugi uzljube, ove večeri tjera k Tebi nekom blagom i sretnom žastinom... Nismo došli moliti da nam se pokažeš u sjaju, koji je na Tebi zablještio oči triju povlaštenih apostola, oh ne, Gospodine!... Ali sretniji i od ove trojice prijatelja, došli smo da od Tvoga milosrđa zatražimo drugo objavljenje, ljepše plodonosnije, objavljenje Tvoga milosrdnog Srca Žrtvom u Jaslicama, na Križu i u božanskoj Euharistiji.. Ovdje u sjaju Tvoje bolne ljubavi, želimo, o Isuse, da Te upoznamo, da Te zatim uzljubimo ljubavlju jačom i od same smrti.

Otvori, otvori dakle svojim prijateljima tu neiskazanu ranu... Evo Tvoje braće, Tvojih intimnih, koji žele govoriti jezikom što si ih sam naučio u Betlehemu, na Kalvariji i u Paray-le-Monial-u...

Isuse, dobri Isuse otvori, ne oklijevaj, jer je već kasno i sjene mogu pasti na nas i stvorenja nas mogu rastresti, bolovi srušiti i pakao smesti. Osobito za vrijeme Svete Ure,

molitve, koju si Ti sam iznašao, Kralju ljubavi. Želiš da primiš svoje ljubimce, i da im uzvratiš onim ljubavnim povjerljivostima, što su predigra vječne intimnosti, koju ćeš jednoga dana uspostaviti među Tvojim i našim srcima... Na oba koljena, dršćući od ljubavi i sreće, mi Ti se klanjamo kao Pastiri i Kraljevi, kako Ti se klanjala Bezgrješna Kraljica.. žarom Magdalene na dan Tvoga oproštenja, vjerom Tvojih učenika na dan Tvoga Uzašašća, ljubavlju Tvojih apostola u času Duhova, mi Ti se uzbuđeni i puni pouzdanja klanjamo u Svetištu nad Svetištima Tvoga tabernakula, Kralju, stariji Brate, poklonstva dostojni Prijatelju, Isuse, Spasitelju...

Neka Ti Marija rekne što naše usne mogu samo tepati, što naša prosjačka srca ne bi mogla ni osjetiti ni izraziti... Naša Te nemoć pouzdano i ponizno zaklinje, da Ti govoriš sam za vrijeme Svete Ure našim dušama. O Božja Riječi, zatitraj još jednom, odjekni na zemlji, reci nam riječi, koje opajaju blažene... one iste riječi koje su Tvoja Majka i apostoli čuvali u srcu za spasavanje svijeta, reci nam ih, te riječi najviše istine, vječnoga života... Govori! Oh, govori Isuse - Ljubavi, Tvoji Te prijatelji slušaju.

Dar milosrđa

Gospodin prihvaća sve, koji padaju, podiže klonule. (Ps.144,14).

Primjenimo parabolu o dobrom milosrdnom Samaritancu (Lk.10,33), vladanju Srca Isusova prema dušama... Ona je povijest svih nas.

Na drumu netko leži opljačkan, izranjen, ... ljudi prolaze ravnodušno kraj Njega: drže da nisu odgovorni za nesreću toga čovjeka pa se zadovolje s time da bace pogled na njega i to je sve... nastavljaju svoj put... Krivac je svojom krivnjom na zemlji... neka dakle na taj način ispašta svoj grijeh. Tako svijet namjerava krojiti svoju pravdu.

Ali evo, kako se netko potaknut blagim svijetlom, napokon zaustavio kraj ranjenika... Obavijen je tihim i osvajalačkim veličanstvom ... U oku mu je samilost, a sve crte neke nebeske ljepote odišu neizmjernom dobrotom...

Moglo bi se reći da je to čovjek koji će sad briznuti u plač... i da je Bog beskrajne nježnosti.

Jest, On je... Isus je!... Bog - Čovjek, svih bolova, svega milosrđa!... Bog veličanstva na putu Anđela... Bog samilosti na putu ljudi, svoje braće... Promatrajmo Ga s ljubavlju: Pristupa k ranjeniku, naginje se... ne, klekne kraj njega... Još samo čas... Daje mu da pije Njegove suze... zamata ga u svoju vlastitu tuniku... Oh, kako je čudesno dobar: uzima ga nježno s ljubavlju na svoje ruke, i tada trči, leti sa svojim blagom, koje počinje oživljavati, liječiti toplinom Svoga Srca! Hoće li ga odvesti u gostionicu? Ne, u svoju vlastitu kuću, k sebi! I tu ga ne povjerava plačeničkim rukama, pa niti anđelima...Oh,ne! Što dakle radi? Stavlja ga u ruke svoje Majke, moleći je da učini za toga jadnog ranjenika ono što je učinila za Njega u Jaslicama i na Kalvariji... Ali On ostaje kraj Kraljice ljubavi... Ne miruje ni danju ni noću u svom

Spasiteljskom pozivu. Pomažući svojoj Majci, sam povija rane, stavlja na njih ulja i vina svoje krvi... balzam svojih poljubaca... Pere i čisti ranjenika u Bazenu Svoga Srca. Kad je prizdravio, oblači ga kao kneza... Kad je ozdravio čuva ga kod Sebe, postavlja ga svojim nasljednikom, postupa s njim kao s intimnim prijateljem, kao s razmaženim djetetom...Nije li to povijest svih nas? Ah samo je jedan Isus, jedan samo, ali i On sam nam je dosta!

Dar ljubavi

Evo Srce, koje je toliko ljubilo ljude!

I napokon kao da darovi svijetla i milosrđa nisu dovoljni Gospodinovoj darežljivosti, pa ih sve sažimlje u daru svoga poklona dostojnog Srca.

Utecimo se Evanđelju, jer ta sasvim Božanska ljepota, kao plodonosna pouka, nadilazi sve ono što bi nam mudrost ili rječitost ljudska mogla dati.

Ivan na Zadnjoj Večeri! Evo slike da očara anđele...

Isus je upravo ustanovio božansku Euharistiju... neka sjena tjeskobe, skoro agonije, prošla je Njegovim crtama: Juda je tamo, kod sebe imao novac koji je primio da izda svoga Boga...

Čovjek bi rekao da je Ivan sve odgonetnuo u očima svoga Spasitelja, svoga božanskog prijatelja i da Ga odšteti privine se k Njemu ... prostodušnošću i pouzdanjem koje zadivlju je anđele, on nasloni glavu na Isusovo Srce.

I Isus u tom svečanom času, odmara svoje

srce na srcu Ivana, svoga ljubljenog apostola. I u toj gesti predanja obojica se vežu vezom koja je jača od smrti i preko groba...

Da li je Ivan imao pravo na tu povlasticu?

Bio je čist, djevica dušom i srcem,to je istina, ali on je tek počeo ljubiti...

Još nije imao prilike ni vremena da ljubi Isusa do krvi...

Ah, ali Isus ljubeći ga na taj način,pretekao je svoga ljubimca...

Treba biti Isus, da tako ljubiš i da pri kažeš takav dar, uvijek nezaslužen...

Ali vi ćete malodušno reći, malo je onih koji su kao Ivan ostali uvijek čisti, plemeniti i poslušni... Istina je, a ipak se ne bojte... jer u Evanđelju ima još jedna vrlo ganutljiva slika, vrlo utješna slika, koja upotpunjuje pouku prve...

Na Kalvariji... pokraj, vrlo blizu,posve blizu, još bliže Bezgrješne, bez ljage... Marija Magdalena.

Oboje: Ivan i Magdalena - Ivan sačuvana čistoća, Magdalena stečena čistoća - dobivaju u nazočnosti Bezgrješne Djevice cjelokupni dar Srca Isusova.

Koji je od njih dvoje primio bolji intimniji dio?...

Nitko ti to ne zna osim Isusa!... I ta je šutnja samo duboki i silni poziv dvjema kategorijama, koje s razlikama obuhvataju svu neizmjernu vojsku duša, poziv da idu putem Kalvarije, prema vječnom Taboru.

Ego sum vita - JA SAM ŽIVOT! (Iv.11,25).

ISUS. - Moja je najveća želja dječice, da uživate moj život!

Ja sam vam ga dao svojom krvlju. Ja želim da ga proživljavate... Ja vam ga dajem pružajući vam svoje Srce kao izvor novoga života. Želim živjeti u vama, jer me vi trebate, da umirim vašu smetenu savjest, da poduprem vašu slabost, da utvrdim vaše odluke.

Dođite vi preodabranici moje Euharistije!

JA SAM JAKOST!

Uživajte moj život... Ja vam ga dajući vam svoje Srce. Dajem vam ga za onaj čas kad budete morali izdržati žestoki udarac napasti... Ne budite malodušni, ne popustite prišaptavanjima neprijatelja svoga spasenja, budite jaki, ostanite u mojoj milosti... Ne ostavite me, jer biste bili sami u borbi. Ostanite sjedinjeni samnom, da sačuvate mir svoje duše... Dođite vi, preodređeni moje Euharistije... JA SAM SAMO POBJEDA!

Uživajte moj život!... Ja vam ga dajem, dajući vam svoje Srce. Dajem vam ga za onaj čas, kad se budete svijali pod teretom grijeha i kad vas bude optuživala vaša moralna bijeda, za onaj čas kad će vas strah od moje pravednosti pritisnuti kao gora osvetnica. Dignite se, ne plačite bez nade radi kažnjivog pada. Siromašni, nemoćni, griješni, dođite... budite uvijek moji, djeca mog velikog smilovanja! Dođite, budite preodređenici moje Euharistije... JA SAM BOŽJE OPROŠTENJE... JA SAM LJUBAV!

Uživajte moj život... Ja vam ga dajem dajući vam svoje srce! Dajem vam ga za onaj čas kada ćete osjetiti kako se na vaš život spušta crni oblak žalosti i gorčine boli. Život je pun nesigurnosti, tako žalostan! Ipak, nemojte ga proklinjati, ne prosipajte dragocjeno blago svojih suza... ne uzdišite na opasnoj i tamnoj stazi osamljenosti... Dođite, Oh, dođite... ne oklijevajte... budite preodređenici moje Euharistije! Ja sam balzam koji liječi svaku ranu... JA SAM VELIKI UTJEŠITELJ... ZOVEM SE ISUS!...

"Uzeo je na sebe naše slabosti... Bio je uništen, radi naših prestupaka."
(Iz. 13,4).

GLAS ISUSOV -

Ljubljena dušo, gledaj moje čelo: osuda koju je izreklo jedno moje stvorenje, obilježila ga je za smrt... Moja je ljubav beskrajna... tvoja je vrlo mlaka... Nisi li i ti iznijela tu presudu protiv mene?...

Pogledaj moje ruke, koje su svezali ljubitelji neobuzdane slobode... Nemaš li i ti kadkada časova razuzdanosti i grijeha?...Nisi li mi i ti također skovao te lance, ti također?

Pogledaj me, kako sam zaogrnut bijelim plaštem luđaka. Toliko sam ljubio svijet, da me optužio s ludosti... Na Kalvariji sam doista bio lud od ljubavi. To sam također u Hostiji na oltaru... Nisi li nikada pocrvenio od Isusove otkupiteljske ludosti? Nisi li me i ti ranio ljudskim obzirom, ti također?.....

Gledaj kako su me uvrijedili jer sam svijetu htio donijeti mir... Pogledaj, kakva li je moja zapuštenost!... Ja sam sramota za mudrace, sablazan za mogućnike, ruglo za puk, optuženik za upravljače... Ali za sve sam, samo ako plaču: Isus!... Reci mi, nijesi li mi i ti bio nevjeran?... Nisi li me nikada ranio? ... Nisi li me nikada ostavio?... Jesi li me uvijek slijedio u mojoj muci?... Odgovori mi!

"Sjeti me se, Gospodine!"

Kad će Te Anđeli svetišta blagoslivljati u Hostiji i kad ja budem u agoniji... njihovi će hvalospjevi biti moji... Spomeni se siromašnog sluge svoga Božanskoga Srca!

Kad Ti budu pravedne duše ove zemlje klicale raspaljene ljubavlju... i kad ja budem u agoniji... njihova će samilost i njihove će suze biti moje... Spomeni se rasipnog sina, koga je pobijedilo Tvoje Božansko Srce...

Kada ćete svećenici, hramske djevice i Tvoji apostoli proglasiti svojim Vladarom, propovijedati Te dušama i ustoličiti Te u svijetu... i kad ja budem u agoniji... njihova će gorljivost i njihov žar biti moji... Spomeni se apostola svoga Božanskoga Srca!...

Kad ti Tvoja Crkva, moleći i uzdišući pred oltarom bude pomagala spasavati svijet, i kad ja budem u agoniji... njezina će žrtva, i njezina molitva biti moje... spomeni se vjernoga prijatelja Božanskoga Srca!...

Kada za vrijeme Svete Ure, Tvoji najvjerniji prijatelji, ljubeći, trpeći i naknađujući učine da zaboraviš nevjernosti i izdajstva... i kad ja budem u agoniji... njihovi

razgovori s Tobom i njihove riječi utjehe bit će moje... spomeni se toga oltara i te žrtve Božanskoga Srca!...

Kad Ti se Tvoja božanska Majka bude klanjala u svetoj Euharistiji, naknađujući na taj način za bezbrojne zločine ove zemlje...i kad ja budem u agoniji... njezino klanjanje bit će moje... spomeni se djeteta svoga Božanskoga Srca!...

Ili, radije ne, Gospodine, zaboravi me, ako hoćeš, samo da me u času smrti zaboraviš u divnoj rani svoga Srca!...

"Gospodar svemira traži ljubav od svoga malog stvorenja, On žeđa za ljubavlju"

(Sv.Mala Terezija)

S i t i o!

Djeco moja, vjerni prijatelji moga Srca, Ja sam žedan, izgaram od žeđe, koju vi SVOJOM REVNOŠĆU možete utažiti!... Sve sam vam dao i vi ste sve primili od moje darežljivosti...Koja je korist od toga neizmjernog kapitala?... Moja slava?... Hoćete li biti pravedni i zahvalni, te vjerno isplatiti svoj dug ljubavi? ... Oh! Tada mi dajte duša, mnogo duša... S i t i o!...

Hoćete li naknaditi za zločine grešnika, kao i za svoje mnogobrojne slabosti?... Raširite moje kraljevstvo ljubavi!...

Hoćete li, još više, osvojiti moje Srce, stegnuti veze prijateljstva, koje vas sjedinjuje s Njime, prisiliti Ga da na vas obilno

izlije svoje milosrđe?... BUDITE VATRENI APOSTOLI!... S i t i o!... Duša, dajte mi duša u zamjenu za sve, što sam ja učinio za vaše duše... Kad biste znali kako neizmjerno želim da moji prijatelji razdijele blago moga Srca! ... Oh, ako me iskreno ljubite, budite sve; budite poslušno sredstvo, koje će mome presv. Srcu privući duše, obitelji, društvo!...

Pozivate se na svoju nemoć obzirom na to poslanje, koje je tako slavno i po vas i po Mene? Ah, zli tako ne govore!... Šta,oni mi mogu bez prestanka spremati Kalvariju, a vi, vi ne biste li mogli pripravljati Tabor... Koliki Ocean, koliko nebo čuvam za prave apostole svoga Srca!... Vama pripada neiscrpivo blago njegove nježnosti i njegove svemogućnosti. Dođite, uzmite ga i podijelite među tolikim siromašnima, nemoćnima, bijednima, gladnima, neukima, sakatima i slijepima, koji nisu nikada, nikada primili što sam vam dao, koji nisu nikada saznali što vi znate o mojoj dobroti.. ... Oni su moja djeca, a vaša braća... Smilujte se Meni i duši ove braće, koja mi pripadaju... Što, trebalo bi da drugima, revnijima od vas razdijelim svoje tajne i koristi svojih tajna?... Stvar je hitna, prispio je čas milosrđa, čas kraljevanja mojega nad svijetom po moći mojega Srca... Ja sam to obećao i ja ću održati riječ, jer će svijet, njegove tvrdnje i njegovo ludovanje proći... Moja riječ i moja obećanja ne će nikada proći a da se ne ostvare: Ja sam vjerni Bog, Ja sam Kralj Ljubavi!...

S i t i o!... Žeđam za ljubavi... Uzmite dakle iskricu u vatri moga Srca i osvajajte

svijet, sijte moj plamen, tu nauku moje ljubavi, što je tako malo shvaćena... S i t i o! ... Ljubite Me strastveno i učinite da budem ljubljen neizmjernom ljubavlju... Predajem Vam svoje Srce, njegovo blago i svoju slavu za vrijeme i u vječnosti. Hoću da vladam ljubavlju!

Mač će probosti tvoju dušu!

(Lk. 2,25).

Nutarnja muka Marijina bila je gorča i dublja nego sve vode oceana. Kad bi se suze što ih je prolila njezina duša, Djevice i Majke i Mučenice, mogle pretvoriti u svijetlo, sastavile bi zviježđe sunaca. Neka nam ona to sama rekne. Kraljice mučenika, božanska Majko, govori!

"Moje su boli neizrecive, jer nisu nastale u mojem vlastitom srcu... Srce Isusovo prelijeva u moje majčinsko Srce ocean boli, koji se diže i bijesni u Njegovom... Što je uzrok mojih neizmjernih patnja, nego beskrajna bol jedinog Boga, koji je u isto vrijeme i moj Sin?...

Zar bi moglo biti drugačije, kad sam Ga vidjela okupana u vlastitoj krvi, zasićena sramotom, satrvena prokletstvom, zgažena nogama oholica, zaprljana nečistim blatom cesta? Njega, koji je u isto vrijeme bio i moj Sin, i moj Gospodin, moj Bog i moje sve!...

Ah, nisam Ga samo na Veliki Petak u času Kalvarije vidjela na tom blatnom putu, uvijek satrta, uvijek žalosna i neutješiva u svojoj duši... Jao! Ne! Rasvijetljena svijetlom odoz

go, vidjela sam drugi bolni put, koji će se održati kroz stoljeća, i na njemu svoga Sina Isusa, kako se svija pod teretom živoga križa, svih ljudskih izdajstava.

Jest, vidjela sam Ga u daljini vjekova, dugo iza smrti Njegove i poslije Njegove muke. Vidjela sam ga gdje Ga na Veliki Petak vuče gnusna svjetina, kako Njegovo Kraljevsko dostojanstvo ne priznavaju, kako je ovjenčan dijademom od trnja, kako se rugaju Njegovom veličanstvu, kako rulja, ono poklona dostojno Srce, čija ljepota začarava čitavo nebo, svetogrdno oskvrnjuje nečistom pljuvačkom...

Još više, djeco: vidjela sam Njega, vidjela sam Njega, svoga Isusa u smrtnoj kosini što vodi na vječnu Golgotu, vidjela sam kako slijedi i okružuje mnogobrojna vojska hipokrita i bludnika, izdajica i psovača... I svi su Ga sa srdžbom u duši i gorčinom na usnama vrijeđali, dok je On susprezao svoje jecaje da blagoslivlje, zaboravljao na svoju agoniju da prašta...

Iscrpite djeco, kalež moje muke: Vidjela sam Ga, o boli, u tisućama napuštenih Tabernakula... Vidjela sam kako, iz dubine toga zatvora ljubavi, gdje tako često ostaje sam, traži, pogledom svojim traži oči prijatelja, brata, vjernog tješitelja, odane žene, požrtvovnog apostola... A koliko su puta Njegove oči i Njegovo Srce, jao, našli samo šutnju i zaborav srdaca, susreli samo zapuštenost i hladnoću duša!...

Oh, široka se rana Njegova Srca tada ponovno otvorila, duboka i krvava. Ali da barem Njegova Kalvarija koristi!... Ah, vidjela sam

Ga gdje umire i beskorisno umire za veliki broj nesretnika, grešnika, za djecu, koja su se odmetnula od križa, oltara i njegova Zakona....

Barem vi Njegovi vjerni prijatelji, koji ste večeras donijeli, kao vjerna i hrabra Veronika, rubac čistoće i ljubavi, vi koji ste Ga iz bliza poznavali, dođite, da se zajedno približimo Njemu. Uzdignite se nošeni rukama Njegove Majke, do Njegova otvorenog Boka, stavite u Nj uz gorući poljubac svoju nesretnu dušu... Dođite, oplakujmo zajedno toliku nezahvalnost; dođite, djeco, sjedinimo svoja srca da Ga ljubimo mjesto opakog svijeta, koji Ga je ubio i otrgnuo se od Njega crnom nezahvalnošću... Ne zaboravimo nikada: Strašna se povijest Velikog Četvrtka i bolnog puta jednako krvavo i neprestano obnavlja u naše dane bogoubilačkim zločinom naših vlastitih grijeha. Bez sumnje, naši su nas pređi pretekli na Kalvariji, Jeruzalemski su krvnici mnogo krivi, bez sumnje, ali mi smo dovršili njihovo zločinačko djelo.

Na nama je dakle, da operemo i popravimo ako treba i u krvi, osobnu uvredu, što ju je nanio naš vlastiti grijeh.

Došao je među svoje i
Njegovi Ga ne primiše.
(Iv.1,1

ISUSOV GLAS -

Ne udaljite se od moga tabernakula, prijatelji moga Presv. Srca, jer želim da ponovim tužbu, koja je uvijek živa; kao krvava rana, groznija od svih, suze što mi ih izmamlju

ju, jao, oni dobri koji vele da su mi prijatelji... Ta rana optužuje mlakost mojih prijatelja, pravednika mojih... Oh, kako me ranjavaju u Srce, kad mi tako odmjeruju svoju ljubav!

Ako biste poznavali suze tjeskobe,što ih prolijevam, kad djeca moje vlastite kuće postupaju sa Mnom kao s uglednim strancem, ravnodušno i smjernom hladnošću... Usuđuju se tako postupati s Bogom ljubavi, sa Spasiteljem milosrđa, oni koje pozivam svaki dan na gozbu svih svojih darežljivosti i milosti... oni,koji se već dugi niz godina griju na suncu moje darežljivosti i dobročinstava... I to je vojska, to su tisuće duša, koje bi već bile svete da su velikodušno zaronile u ponor moga Srca, gdje su se rodile, da rodile za svrhunaravski život, gdje su posebnom sklonosti moje ljubavi, koju nisu zaslužile, uzrasle pod mojim pogledima ljubavi. Jao! Kako moju ljubav slabo shvaćaju i zlo uzvraćaju!...

Ah, sve mi te duše pripadaju pravo, najsvetijim pravom, ali ih mlakost zaustavlja i koči polet njihovih srdaca... To su lijepe duše, ali se one ne brinu za interese moje slave, u njih nema revnosti, jer u njihovoj ljubavi nema velikodušnosti. Gledaju Me gdje plačem na Križu, ali nemaju izvora suza da plaču sa mnom, jer ne razmišljaju i ne mole... Gledaju me svezanoga i samoga u Euharistijskom zatvoru, ali moja im samoća ne govori srcu, ona ih naprotiv umara. Ne nalaze riječi ljubavi za skrivenog oltarskog Boga!... Oh, kako su nesretne te siromašne duše!... Ledena hladnoća ih ubija a mene u isto vrijeme umara.... ranjava... I kad ne znaju što da reknu Sužnju

ljubavi... odu nemarno i ostavljaju Me kao apostoli, s mojim tjeskobama i u društvu mojih anđela.....

Ljubi me barem ti!

(sv.Margareti)

Ali vi plemenite duše, koje ste slične Veroniki i koje žeđate za mojim gorkim suzama, zadovoljite večeras za moju groznu ranu, što su mi je grijesi otvorili u srcu svojim nedostatkom tankoćutnosti, velikodušnosti i gorljivosti...

Da, raspršite žalost, koju su mi oni prouzročili, pjevajte mi pjesmu žarke ljubavi, ljubavi koja naknađuje... Pjevajte, oh pjevajte moju slavu u triumfu moga Srca. Radi vas želim zaboraviti uvrede, koje su mi nanijela moja razmažena djeca... Pogledajte još jednom moju široku i duboku ranu, ranili su me moji ukućani...

Vi, koji gorite nebeskim plamenom ljubavi, smilujte mi se, svom Isusu, koji posvuda traži vjerne duše i apostole, da im se povjerim. Ali ih ne nalazim. A znate li zašto?.... Jer propovijedam, da otkupljujem i posvećujem duše po križu, a većina se mojih prijatelja boji križa... Vi, koji me iskreno ljubite, utješite me svojom gorljivošću, svojim duhom požrtvovnosti, ljubavi i svojom željom za svetošću...

A najviše me boli, što tako rade duše koje su Meni posvećene!

(sv.Margareti).

ISUSOV GLAS -

Danas ste svi čisti, ali jao, niste to uvijek. Među onima, koji sjedaju za moj stol, koji jedu iz moje zdjele, koji piju iz moga kaleža, koji su prema tome moja djeca, moji prijatelji, moja braća, moji ljubljeni učenici, imade ih koji mi razdiru Srce i okrutno probadaju. I dok slušate tu tužbu nemojte gledati na priproste, neuke iz predgrađa i gradova, koji ne znaju što čine kad psuju moje Ime. Nisu oni najviše krivi i najbjedniji kad vrijeđaju! Oh ne! Najviše su krivi oni nesretnici, koji vele da su kršćani, ali Me mrsko vrijeđaju u manifestacijama svog duševnog života... Oh, kako su bolni udarci što ih primam od tih modernih katolika, udarci, koji ponovno otvaraju na mojim ramenima rane mog božanskog mesa i otkrivaju moje kosti.

Zar me ne bičuju krvavom uvredom one duše kršćana, kadkada pobožne, koje se usuđuju navečer Me povlačiti po blatnim ulicama i groznim putevima, a ujutro Mi kod svetog Stola prisižu vjernost?... Zar dakle zaboravljaju, da sam ja svetost?... Jest, varate se dječice, kad izjavljujete protivno načelima kršćanske savjesti, da je nemoralnost dopuštena stvar, da umjetnost opravdava i odobrava sve besramnosti i sve skandale vašeg modernog kazališta... da se zlo može odsada svuda i nekažnjeno isticati... Zgazio sam Veneru i poganstvo, prokleo sam svaku nečistoću, osudio sam svaku razuzdanost, svako izazivanje besramne nečednosti...

Pomislite, koliko mora moje Srce pucati od bola, kad imade kršćanskih duša,za koje su

osuđivanje mode, romana, kazališta samo pretjeranosti djetinjastih skrupula... kad imade duša, koje prestupaju moj Zakon i gaze sve njegove točke u onome, što je u njemu najvažnije i najbolje! Koje li ljute boli za moje Srce, kad vidim djecu, prijatelje, kako svojim novcem uzdržavaju tu besramnu modu, taj izazivalački blud, poticanje strasti,sve pod izlikom veselja, društvenih obaveza, modernih zahtjeva...

Molim vas, ne govorite mi o krvnicima koji su u grobu, pogledajte oko sebe, tu kršćansku javnost, što juri ulicama, puni kazališta prima, trpi,i odobrava na pozornicama radnju, koju bi u vlastitoj savjesti osudili kao grijeh, a u svom domu kao zločin.

Kako Me muče te duše dvostruke savjesti, koje Me na podnožju oltara energično uvjeravaju o svome vjernom prijateljstvu, a u svom socijalnom životu kukavički izdavaju moju stvar, moju čast i moj Zakon, te na taj način pomažu mojim krvnicima... Radi njihove kažnjive finoće ja sam neprestano bičevan! Sav taj novac što ga ostavljaju na ulazu u kazalište, jest kao trideset Judinih srebrnjaka, crvenih od moje krvi... Drhćite i plačite sa mnom,jer je pisano: Jao onima koji izazivaju i podržavaju sablazan! (Mt.8,7).

Smilujte Mi se vi, koji živite u raskošju i gospodstvu, vi moćni, utjecajni, vi koji primate kao opravdanu svaku novotariju, svaku društvenu zabavu, svaki novi oblik sjetilnog podražaja i veselja; vi koji odobravate svojim imenom, svojim položajem u društvu, kao pečatom dobrog ponašanja i elegancije, prona-

laske prepredene sjetilnosti, pokvarene instinkte, sumnjiva i opasna veselja, svjetske sastanke i užitke, sve te žestoke podražaje, koji izazivaju strasti i vode u bezdan... Pazite da vas vaša odgovornost jednog dana ne smrvi. Okupan u krvi oplakujući ove zločine, Isus koga socijalna razvratnost bičuje, taj Isus vas moli, zaklinje da Mu se smilujete!.....

Smilujte Mi se vi, veliki plemeniti, kojih saloni ne bi nikada, nikada smjeli trpjeti to drzovito ponašanje, to držanje, te plesove i sve te zabave, što ih moje Evanđelje zabacuje i što sam ih Ja javno osudio, kad sam razbio poganske idole. Jao! I među onima, koji se pričešćuju kod mog stola imade ih, koji nastoje da obnove te idole, jer vele, vremena su se izmjenila... Jest, vremena su se izmjenila, ali Ja, koji sam Zakon i Sudac, Ja se nikada ne mijenjam...

Okupan u svojoj krvi oplakujući opačine, Isus koga socijalna razvratnost bičuje, taj Isus vas zaklinje da Mu se smilujete...

Smilujte mi se vi, majke i žene, koje sam ja oplemenio... majke i žene kojih je moć još uvijek velika, a kadkada i odlučna, koja može djelovati na duše vaših ili u prilog Meni ili protiv Mene... navlastito vi majke i žene, koje sam postavio na visoki pijedestal, da budete za svoju okolinu uzor u ispunjavanju cjelokupne svoje dužnosti i u socijalnom vršenju kreposti. Oh, ne bojte se, da ćete pretjerati u božanskom Zakonu stidljivosti, koja je izraz čistoće... Budno pazite u svom domu, da na čelu vašega doma uvijek sja blistava čistoća kršćanske čednosti, osobito na če-

lu vaših kćeri. Neka vašom brigom a na moju slavu bude ta krepost slavni ures njihove mladosti... Oh, gurnite srdito, daleko od kućnoga praga taj opaki, pokvareni svijet. U toj borbi ne zaboravite da sam Ja jedini gospodar vaše kuće... Doći će dan, kada ću Ja suditi, ali tada će svjetski zakoni ustupiti mjesto mome vječnom Zakonu. Majke i žene, sjetite se, da sam Ja jedini zakonodavac i gospodar u Crkvi, kao i u salonu, u privatnom kao i u javnom životu, u životu kao i u smrti!... Okupan u svojoj krvi, oplakujući ove zločine, Isus, koga socijalna razvratnost vrijeđa, taj Isus vas zaklinje da Mu se smilujete!...

I vi, koji idete samo za uživanjem u životu, vi slabe duše, koje se tako lako date zavesti od sirena naslada, od prevrtljive, varave božice taštine, žedne senzacija, zahvaćene socijalnom vrtoglavicom, dobra srca, ali koje slab karakter i nesolidna krepost čine tako često uslužnima... prečagama savjesti, koje se mijenjaju prema svakom vjetru mišljenja, mode i doktrine... zaustavite se na svom putu prema ponoru pokvarenoga svijeta, predvorju pakla. Zaustavite se, moje vas Evanđelje ne vara. Vaš je spas moj Zakon, vaša mudrost, mudrost Crkve... Oh, zaustavite se, ne gazite svojim svjetskim životom moj krvavi Križ!.... Nitko vas osim mene ne ljubi istinskom ljubavi... Ja vam pružam ruke, zaboravljam ranu svoga Boka, koja je već i onako širom otvorena... Uđite!... uđite!... po njoj si prisvojite srce jednoga Boga, koji se zaljubio u vaše... Odnesite Ga i nemojte Ga vratiti, neka bude vaše za vrijeme i za vječnost...Smilujte

mi se!... Okupan u svojoj krvi, oplakujući ove zločine, Isus, koga socijalna razvratnost bičuje, taj vas Isus zaklinje da Mu se smilujete...

Sine, evo ti Majke!
(Iv.19,27).

Htio si nam, o Isuse, povjeriti Bezgrešno Srce Djevice, da zadovoljimo boli, što ih nanose toj božanskoj Majci i Tebi, t.zv. kršćani, koji Te tako nedostojno vrijeđaju, kad odbacuju Tvoju posljednju riječ Ivanu na Kalvariji: Sine, evo ti Majke!

Gospodine, posramljeni radi Tvoje dobrote, primamo tu Majku. A u zahvalu za taj nebeski dar, kao i u zadovoljštinu za grijehe svih kršćanskih majki, koje Ti se klanjaju na zemlji i radosno priznaju Mariju za svoju ljubljenu Kraljicu...

Ti znaš dobri Učitelju, kakav ponor vjerne ljubavi skriva u sebi junačka majčina duša... Ti znaš što majke vrijede... kako one mole... kolikom snagom ljube... kako one trpe.

Radi uspomene na Bezgrješnu Djevicu,radi suza što si ih Ti prolio, kad si vidio da ona oplakuje Tvoju odsutnost i sramotu Tvoje bolne Majke... molimo Te, o Isuse, da saslušaš molbe majki, koje Ti pomažu spasavati duše,trpeći za njih pred Tvojim krvavim nogama...Gledaj kako žarko mole za spasenje svojih obitelji... Slušaj kako Te priznavaju svojim ljubljenim Kraljem nad koljevkom svoje djece i nad grobovima svojih muževa... Tim suzama i tim molitvama mole Tebe za konačnu pobjedu Tvoga presv. Srca... Tom božanskom kovčegu po-

vjeravaju sve blago srca i svoje ljubavi.

Jao, premnogo ih je koje se boje za kršćansku budućnost svoje djece... koje već trpe radi žalosnih posljedica svojih prvih zabluda... Premnogo ih ima također koje sa suzama u očima opažaju, da svjetske zabave, opasno prijateljstvo, frivolna štiva kvare savjest njihove djeci i izvrgavaju pogibli njihovo vječno spasenje...

Ti si im, o Isuse, povjerio duše njihovih muževa i djece, one su ih u povjerljivoj ljubavi stavile na oltar Tvoga presv.Srca.... Kralju milosrđa, sjeti se svoje božanske Majke, kako si na nju mislio u Getsemanskom vrtu... i u zahvalu za njenu ljubav, da nagradiš njezine uzvišene kreposti, u zadovoljštinu za njezine boli, spasi ognjište, oh, spasi kršćansku obitelj!...

Dođite k meni svi koji trpite!
(Mt.11,28)

GLAS DUŠA. -

Tvoja osmaljenost, o Isuse, ledena šutnja i samoća, koja obavija Tvoj napušteni Tabernakul, optužuje savjest s grijeha, koji je najosjetljiviji za Tvoje Srce, s grijeha nezahvalnosti.

Ljubiti, o Isuse, kako samo Ti ljubiš, a uzvrat ne biti ljubljen... blagoslivljati, a biti proklinjan... sipati dobročinstva a zato biti naplaćen zaboravom ili uvredama... eto cijene toga uzvišenog ropstva u tabernakulu . Tako se Tvoj Getsemani produljuje kroz stoljeća. Ah, ali u naknadu i mi tu želimo imati svoj dio.

O Isuse, Ti si rekao: "Nije učenik nad učiteljem, ni sluga nad svojim gospodarom"(Mt. 10,24). Eto zašto smo i mi kadkada pozvani da okvasimo svoje usne u kaležu nezahvalnosti... Primamo to Gospodine iz ljubavi prema Tebi, samo prema Tebi, jer je to piće gorko do smrti.

Imaj sućuti, Gospodine, s onima koji u tom času iznemažu pod teretom takve patnje... Smiluj se duboko ožalošćenim domovima, gdje su djeca bila nekada nada i radost, a danas su samo križ i vijenac od trnja svojim roditeljima...

Smiluj se nesretnim ženama, koje su već umorne od uzdisaja nad nevjernošću, koja ih pogađa u srce...

Smiluj se tolikim muževima poštene duše, koji su požrtvovni i odani, ali koje su izdali njihovi prijatelji, izdali i prevarili njihovi ukućani, ranili oni, koji su od njih tražili ljubav i dobročinstva... Svijet plaća najprije riječima i smiješkom... a zatim, nepoštenjem, nevjerom...

Jer Te ljubimo, Euharistijski Isuse, jedino jer Te ljubimo, zahvaljujemo Ti za taj gorki kalež, i molimo milost za one, koji otvaraju u Tvome Srcu onu istu ranu, što smo je mi sami otvorili, tako široku i tako duboku svojom vlastitom nezahvalnošću.

GLAS UČITELJEV. -

Djeco moje ljubavi, kako je slatka i utješna bila ta molitva, u kojoj ste mi otkrili rane svoje duše, dok sam i Ja vama dopustio da zavirite u krvavu ranu mojega Presvetoga Srca... Ah, koje li sretne sličnosti i boli!

Kako smo mi slični kad plačemo s gorkih zemaljskih razočaranja!... Eto kako Getsemani postaje za vas kao i za mene svetište molitve i neprestane zadovoljštine... Oh! Ljubimo se kao braća u trpljenju, ljubimo se kao prijatelji. Neka se naša srca sretnu na bolnom putu. Ljubimo se u Križu.....

Dođite k meni svi, koji ste siromašni i bolesni... požurite se... odložite do mojih nogu breme svojih žalosti i Ja ću vam olakšati teret u svetištu svoga Srca, koje vas ljubi!

Dođite k meni... koji plačete nad nezahvalnošću svojih prijatelja, kadkada dapače članova svoje obitelji... oh, ne oklijevajte, ... jer ta strašna muka koči i satire vašu dušu... Dođite i ja ću vas ogrijati na plamenu svoga Srca, koje vas ljubi!

Dođite k Meni... koji provodite nesnosni prazni život... vi koji živite u nezadovoljstvu i osamljenosti... vi koji ste zaboravljeni... Dođite k Meni.. vi koji ste jedva ugledali zoru života, a već osjećate umornost progonstva... bacite se na moje ruke i Ja ću vas svojom ljubavlju ojačati, u vrtu svojega Srca, koje vas ljubi!

Dođite k Meni... vi koje preziru, omalovažavaju, ne shvaćaju, dapače i dobri i kreposni ljudi... vi, čiji se napori da proširite moju slavu kude... dođite, prijatelji i ja ću vas utješiti, ugasivši vašu žeđu u kaležu svoga Srca, koje vas ljubi!

Dođite k Meni... koji se mučno provlačite, vi koji ste u koroti,... dođite, koji oplakujete gubitak sina, majke muža, brata....

ne oklijevajte, nego dođite mome Tabernakulu, vi svi, kojih je dom obilježen smrću, križem, suzama... Dođite, Ja ću vam olakšati breme u neizrecivom miru svoga Srca, koje vas ljubi!

Dođite, gore srca! Jer je vrijeme samo sjena koja prolazi, a nebo je vječno!... Dođite, koji žeđate za ljubavlju i pravdom, dođite, Ja sam vaš Bog i za vas sam trpio strahote najužasnije agonije.....

Hajde, hrabro ustanite, i da mognete nastaviti borbu, približite se, uzmite živoga Kruha, moju Euharistiju. Dođite, Ja ću vas nagraditi u raju svojega Srca, koje vas ljubi!"

Presveto Srce Isusovo, neka dođe kraljevstvo Tvoje po ljubavi prema Euharistiji!

DOĐITE, UZMITE, JEDITE!

Evo tri riječi, koje su za vas najviša zapovijed! One uspostavljaju nerazriješive veze među našim moralnim životom, našim vječnim životom i Isusovim Srcem, koje se žrtvuje u Euharistiji.

Sve manifestacije štovanja presv. Srca Isusova predstavljaju polaznu točku, da budu ugodne Gospodinu, moraju sve smjerati na ovaj ili na onaj način prema presv. Srcu Isusovu u Sakramentu ljubavi.

Da se uvjerite o tom, prolistajte Evanđelje, što ga je napisala Margareta Marija. Jer ondje se govori samo o poklona dostojnoj Isusovoj Osobi, o njegovom Zakonu ljubavi, o Njegovim pravima da bude ljubljen i da po svome Srcu zavlada. Nema ni jedne pojedinosti, koja

ne bi sve ganutljivije isticala Isusovu Osobu. To je uvijek isti put, koji je određen da Ga čovjek sretne, PUT, KOJI VODI K TABERNAKULU.

Tu Gospodin najprije očekuje naše duboko štovanje Njegova presv. Srca, koje je toliko ljubilo ljude... Tu želi primiti najgorljiviju i najsvečaniju zadovoljštinu, jer tu, u Sakramentu oltara Njegovu ljubav i Njegovo Srce najviše zaboravljaju.

Tu, r[illegible]vlastito tu, On mora biti, On jest u svoj jačini izraza Kralj i središte svih srdaca, svih ognjišta, svih naroda... Ljubav, koja Ga ne bi tu zabrinuto tražila, tu gdje Njegovo božansko Srce živo kuca, bila bi samo prolazna željica i ne bi zaslužila ime ljubavi.

Oh, koliko imamo razloga, koji su sve jedan od drugoga moćniji i hitniji, da molimo, neka Gospodin učini, da što prije dođe intimno kraljevstvo Njegova presv. Srca po presvetoj Euharistiji. Ono nam je toliko potrebno u naše doba moralne anemije, kolebanja, bojažljivosti i poslovanja... sve su to grijesi ljudske nerazboritosti.

Čini mi se, da se bura ne će stišati, naprotiv, postaje sve bjesnija i prijeti da opustoši kršćanski tabor. Crkvu danas napadaju više nego ikada. Ali opet će ta borba okrenuti na njezinu slavu, samo ako mi to hoćemo. Hoću reći, ako smo mi žile i članovi aktivne Crkve, ako smo mi velikom intenzivnošću euharistijskog života prepuni krvi i duha, onda ćemo također biti prepuni snage za boj i pjevat ćemo pjesmu pobjede s Njime i po Njemu.

Crkva se ne mora najviše bojati svojih

neprijatelja, nego svoje vlastite djece koja su otpala. Ono čega se ona boji, to je neizmjerna karavana onih, koji nezahvalnošću odgovaraju na Gospodinova dobročinstva, kad nam se daje sam u Euharistijskoj Mani, da nas ojača na prolazu kroz pustinju.

Ah! Kad bismo razumjeli kao što su to sveci shvatili, da je jedna sama sv. Pričest velika izvojevana bitka za sv. Crkvu!

Čas u kojem živimo jest svečan, a možda i odlučan. Ne osjećate li, kako vam se zemlja pod nogama trese? Još je vrijeme da odvratimo strašnu katastrofu. Znadete li što u tom času krize traži građansko društvo, što velikim krikovima zahtijeva sv. Crkva? APOSTOLE LJUBAVI, SIJAČE PLAMENA, KAKO MEĐU SVEĆENICIMA, TAKO I MEĐU LAICIMA.

Ne sumnjajte u to! Ako je dovoljno sto nevjernika da pokvare čitav narod, onda je dosta jedan pravi apostol, SAMO JEDAN, da spasi od propasti stotinu pučanstva.

Međutim, to predpostavlja jačinu duha, što nažalost nije glavna krepost našega vremena, koje je siromašno božanskom krvi...To predpostavlja jačinu koja je bliza svemogućnosti, a koje čovjek nema.

Dakle, taj apostol, taj sin sv. Crkve, koji se mora boriti, pobijediti, mora biti svemoćan, pobožanstvenjen čovjek, drugi Isus.

Ali kako će to biti? PO EUHARISTIJSKOJ LJUBAVI! Doista, tim su se oružjem borili u areni, u cirkusu, prvi heroji kršćanstva. Samo se euharistijski Isus posjeduje tajnu, kako je proizvode legije mučenika među onima, koje je pobijedila ljudska slabost.

A te su nam legije danas neophodno potrebne. Hitno je da pojačaju naše bojne redove. Jer iz dana u dan sve su rijeđi vojnici koji se bore u prvom redu, otvorenih prsiju za Gospodina...

Okupajte se dakle u Krvi Janjeta i naučit ćete tešku znanost, kako ćete se žrtvovati, ako to Gospodin od vas traži do mučeništva.

Obucite se po Isusu u Hostiji u božanstvo i bit ćete dionici Njegove Otkupiteljske svemoći.

Ne bojte se Njega, ne plašite se tereta takve slave. Približite se Njegovom oltaru, pijte iz Njegova kaleža, udomite se u Njegovu Srcu. Zatim srčano stavite ruku na djelo, koje preporađa. Svojim primjerom i apostolskom revnošću privucite mnogo duša k izvoru života, k otvorenom Boku Spasitelja.

Ako je samo sjena sv. Petra čudesnom krepošću ozdravila, ako su patnje iščezavale samo na dodir Spasiteljeve tunike, koliko će čudo milosti i milosrđa proizvesti živi Isus, koji iz svoga svetišta izlijeva bujicu božanskog života...

On je Sunce, koje se blistavo diže nad svijetom u ruševinama, on donosi plodnost, da izgradi oko tabernakula novo društvo, koje je oblikovala Njegova božanska Krv... To će društvo biti navlastito društvo Njegova Presvetoga Srca.

\+ + +

Poglavlje XI

APOSTOLAT

"Idite i vi u moj vinograd i što bude pravo, dat ću vam" (Mt 20,4).

ON TREBA DA ZAVLADA!

Razumijete li to divno obećanje? ŠTO BUDE PRAVO, dakle, vašu plaću. Govoreći tako,obraćao se,istina, svećenicima, koje su predstavljali apostoli. Ali je sigurno u pameti i u srcu, mislio također i na svete žene, koje su radosno i odano sudjelovale kao i Marta u apostolskom djelovanju.

Pisano je: "Tko primi apostola, ima dijela u apostolskoj nagradi!" - Ah! ne sumnjajte, obećana plaća bit će za sve lijepe duše, koje budu htjele dijeliti tegobe i žrtve apostola. Ako budete združeni u borbi i na križnom Putu, bit ćete i na gozbi ljubavi i slave.

Znam, mnoge duše, koje su se posvetile apostolatu, ne traže druge nagrade do li slave, da služe Isusu, da rade kako bi Ga ljudi sve više uzljubili i da dijele Njegov Križ.

Što se mene tiče, dragi apostoli, siguran kako jesam za vjernost divnog Učitelja, priznajem da me ništa toliko ne privlači u

mom zvanju, koliko želja i sigurnost, da ću Ga vidjeti na Njegovom prijestolju, okrunjena živim dijademom duša i srdaca punih ljubavi , koje sam Mu priveo.

Eto plaće, koja će obilno naknaditi muke i žrtve, što ih bude zahtijevala naša križarska vojna, pa makar trebalo i život dati.....

Imat ćete istinsku, vrlo lijepu misiju, dragi apostoli, da budete posrednici između svećenika i izvjesne društvene klase, koja se opire da primi išta, što dolazi iz svećenikove ruke.

Mi smo daleko od vremena, kad su svećenici morali sve raditi, i kad su gorljivi katolici bili samo sretni gledaoci ili zahvalni dionici njihovog djelovanja.

Vrlo je žalosno, što je utjecaj svećenika oslabljen... što on ne može izravno da dosegne sve duše. Ali Kralj ljubavi zna iz toga zla izvući veliko dobro pomoću elite, koja je još do jučer bila pasivna. Danas se falanga svjetovnih apostola, muževa i žena,nalazi često na predstraži borbe, i, priznajemo, s mnogo uspjeha... prodire, pripravlja put svećenicima, čuva rezultate, što ih je svećenik polučio, kad je jednom mogao zauzeti mjesto,koje mu po božanskom pravu pripada.

Žena je imala naročito u tom božanskom djelovanju lijep i herojski dio. Ona je svagdje, u svim poslovima i najrazličitijim i najhitnijim i najopasnijim, spremna na sve žrtve s onom okretnošću, s onom gipkošću i otpornošću, koja je isključivo svojstvena ženi, što su je sasvim osvojili Duhovi Srca Isusova.

U dobra stara vremena one su dobro molile

i mnogo jadikovale, a da same nisu mogle za priječiti mnoga zla. Dok u naše dane one možda bolje mole, što je glavna dužnost, a osim toga postale su u svakoj dobi i u svakom staležu, pravi vojnici, neophodno potrebni svećeniku, "đakonise", mnogo korisnije nego negdašnje. - Jao! Današnje je pogane u toliko teže osvojiti, što su to većinom "bjegunci" iz katoličkog tabora.

Ima, moram priznati, izvjestan broj osobito majki, koje su odgojene u dobroj školi, koje ne shvaćaju ni ljepote, ni potrebe divne ženske službe, i koje prosvjeduju protiv novotarija, što ih one drže nekorisnima, a možda i opasnima.

"Što rade", govorila mi je neka 70-godišnja dama, "što rade sve te lude članice Udruženja, te gospojice tako vatrene za ono, što ih se ne tiče... Ne mogu zadržati svojih dviju kćeri, zgrabilo ih pretjerano oduševljenje da poučavaju Katekizam i da pohađaju župske siromahe... Kamo idemo tim putem? U moje vrijeme nije bilo tako, a bile smo ipak vrlo dobre, možda i bolje bez svih tih apostolskih novotarija."

- Što rade, pitate - "Dozvolite gospođo, da vam reknem, što rade", odgovorio sam. Prvo, mole za one, koji ih kritiziraju, drugo, rade za tolike, oh tolike druge, koji troše badava: mladost, vrijeme, novac, zdravlje i tisuću svijetskih ludorija. Treće slušaju Papu, koji ih je sam pokrenuo i plješće im objema rukama. A čujte još i ovo, gospođo. U vaše doba, veli te, sve je bilo savršeno, ili skoro savršeno, premda nije bilo tih vatrenih apostola, koji

vas umaraju... Eh! Ne gospođo, sve nije bilo zlato... Dok ste vi ostajali mirni u varavom zadovoljstvu, raskolnici, lože, neprijatelji Boga i Crkve radili su potajno, grčevito da raspnu Isusa, da Ga odasvud protjeraju. Pripravljali su Križni Put i po njem sijali trnje... Vaše kćeri, gospođo, zabavljene su time, da vade to trnje i da bacaju cvijeće pod noge Isusa. One Kalvariju pretvaraju u Tabor. ... Budite ponosni svojom djecom, hrabrite ih, bit će vam ures, mjesto da budu odviše svjetske i tašte..."

Čini se da i vama Gospodin govori: "Pogledajte polje, koje treba obraditi... posla je mnogo, a radnika nedostaje" (Mt 9,37).

Čujete li? Veliki Sijač traži radnika za svoje polje ljubavi... Svemogući veli, da vas treba. Sam je stvorio svijet prirode, ali da dovrši djelo svoje milosti, traži vašu pomoć. Poslije Marije koja je bila izabrana da bude prvi i veliki kanal ljubavi, vi ste dekretom milosrđa određeni da budete suradnica u spasavanju svijeta. Isus će vas u nebu učiniti dionicima slave, što ste s Njim otkupljivali duše. Oko DJEVICE - SVEĆENIKA, Kraljice Apostola, bit ćete vojska, koja će blistati od ljepote pobjedonosne ljubavi.

Gledajte, koliko je Isusu potreban njegov sluga: On bi ostao u Tabernakulu, da vam Ga u času, kad se približavate sv. Stolu svećenik ne donese. I On i vi biste bili lišeni pričesti. Isto tako, ako vi ne odnesete njegovo Srce u domove, koji su spremni da Ga prime ili se na to pripravljaju, lišavate Učitelja i duše, koje On ljubi, susreta u sv. pričesti,

što je život jednog posvećenog doma.

Kako je lijepo i slavno zanimanje vaš apostolat!

Idite i dijelite kruh jetlosti: katekizam. Idite i kucajte na vrata predgrađa, učinite da Isusa upoznaju i uzljube. Ako ne odete oh, tisuće će duša poginuti od studeni i gladi.

Isus se stavlja u vaše ruke, da Ga dadnete drugima: "Idite", govori vam, "spasite svijet, pokazujući moje ranjeno Srce. Vama će uz manjkati pomoći, kad u mene ne bude moći".

Primite dakle poslanje, što vam ga povjerava taj ljubljeni Kralj, nemojte Ga lišiti te radosti, nemojte Ga lišiti slave. Čekaju vas djeca, bolesnici, neznalice, a naročito vas Isus čeka na toj postaji.

Prihvatite se posla s vrlo velikim pouzdanjem, s ovim uvjerenjem: On će zavladati jer je rekao.

Moje je pouzdanje veliko kao nebo, a kad bi nešto veće bilo od neba, onda bi takovo bilo moje pouzdanje.

Ovdje se postavlja pitanje: da li je za vas koji me slušate, koji me čitate, apostolat dužnost ili djelo, što se čini povrh dužnosti, ili da kažem duhovni luksuz...? Da li je "neobvezatan" kao bičevanje ili Sveta Ura, što je čovjek obavlja o ponoći prostrt po zemlji i što je vrlo lijepo ali ne obvezuje.

Ne, apostolat, navlastito naših dana, budući da proživljavamo teške časove, JEST DUŽNOST, silna dužnost.

Apostoli velikoga Kralja sa srcem me poslušajte. Može li se ljubiti Isusa velikom, ozbiljnom ljubavlju i ostati ravnodušan u isto vrijeme? Mogu li reći da Ga ljubim, dok stojim prekriženih ruku pred tom množinom djece, koja će sutra biti prijatelji ili bogohulci, koja će poslije dvadeset godina glasovati protiv Boga u javnom i nacionalnom životu, koja će u svojim domovima odgajati djecu, kako su sami bili odgojeni? Vidite li posljedice svoje nemarnosti... kako se ponavljaju od koljena do koljena? Smijem li ostati ravnodušan, smijem li pustiti da ta ognjišta postanu brlozi pakosnih ili neutralnih srdaca, dok bih ja mogao pripraviti Isusovu Srcu Betanije ljubavi?... Hoćete li reći kao Kain: "Tko mi je naredio da se brinem za dušu svoga brata"?(Gen. 4,9).

Jao, oni s lijeve strane, neprijatelji Kalvarije, ne umiju tako! Gledajte ih kako su uvijek na oprezu, uvijek gorljivi apostoli, uvijek u službi kakove proklete insedrije, spremni da se posluže svojim talentima, svojim utjecajem, svojim novcem, te da prokunu i da prognaju Isusa. Oni su uvijek okretni i odvažni, često i do same žrtve. A mi, djeca, opsipani dobročinstvima, izliječeni, kojima je sve oprošteno, mi, svjedoci i predmet Njegovih čudesa ljubavi, zar ćemo Ga pustiti da bude predan neprijateljima zbog našeg nehaja i naše nemarnosti? Nikada, dok smo živi! APOSTOLAT JE PRIJEKA POTREBA SRCU, KOJE ISTINSKI LJUBI. TO JE SAVRŠENSTVO ZAKONA LJUBAVI. Na nesreću, vrlo mnogo dobrih, koji nisu tako shvatili tu dužnost ljubavi. A to sigurno s toga, što među dobrima ne fali "pobožnih" ali se oni naprotiv, koji pripadaju božanskoj bra

tovštini pravih prijatelja, ubrajaju među žarke Gospodinove ljubitelje.

Međutim, moram vam reći, da falange apostola, koji se bore, raste svaki dan. Mladići, gospođe, djevojke stupaju u otvorenu borbu, paleći svetu vatru među radnicima, siromasima, djecom. Žrtvuju se gorljivošću, koja odoljeva svakoj kušnji, samo da svijet upozna i uzljubi Isusa. Ovi bi mogli ponoviti riječi, što ih je Margareta Marija čula od Gospodina: "Ne mogu zadržati u grudima plamen,koji me ništi i ja ga moram predati!" Oh! Kad će sačinjavati veliku vojsku oni, koji znadu ovako ljubiti!

Očekujući to, odgajajmo svoje apostole u toj vatrenoj školi, dajmo im solidne hrane,nauku Isusa Krista. Jer, baciti dušu u apostolsko djelovanje, a da je nismo prije zapalili u toj božanskoj peći, to bi značilo baciti pijeska u zahvatanje jednog zupčastog kotača, gdje bi prije trebalo ulja. Budimo čvrsto uvjereni: Katoličko djelovanje ne oskudjeva toliko na osoblju, koliko na ljubavi,velikoj ljubavi, koja ga mora raspaliti.

Dozvolite da zaronim još dublje u tu temu, što je vodimo vi i ja. Vi morate biti apostoli, morate to biti iz razloga božanske plemenitosti, iz ZAHVALNOSTI. Tko samo za se čuva dobra, što ih je primio taj je egoist i nezahvalnik.

Eto zašto nas je Isus ljubio izabranom ljubavi. Izlio je svoje Srce na sve nas.On je besplatno potrošio na nas sve svoje blago. A kako ćemo platiti tu božansku darežljivost? Pravo govoreći ja vidim samo jedan način:

slaviti Ga, dati Mu duše, obitelji, koje Ga poznaju i ljube. Ne znam vrijednijeg novca od ovoga. Oh! kojeg li plemenitog i lijepog i svetog zadovoljstva moći Mu istinski reći: "Divni Kralju, ne znajući kako da isplatim svoj dug zahvalnosti prema Tebi, a znajući da je moje siromašno, nesposobno srce nemoćno da Te slavi, da Te blagosiva i da Ti samo zahvali , odlučio sam, dobri Učitelju, da se podesetero stručim i više, da se pomnožim s tisućama srdaca, koje će Ti pjevati i zahvaljivati Ti za mene, u moje ime, u vremenu i vječnosti.Pogledaj ljubljeni tu obitelj, i onu drugu, i desetu i pedesetu, to su Betanije, koje Te ljube, koje Ti se klanjaju mjesto mene. Ja sam ih potražio, a zatim osvojio samo za Tebe. Ja ti ih dajem, moje ih srce poklanja Tvojem Srcu , divni Isuse! Neka Ti ti roditelji i ta djeca reknu u svojim radostima i svojim žalostima , da si doista njihov Kralj i njihov Centar.Oh! Isuse, to sam ja, Tvoj mali apostol, koji Ti po tim lijepim dušama neprestano isplaćuje svoj dug nezahvalnosti.

Na taj način apostol preko tisuće srdaca može ljubiti, na taj način on moli i hvali i pjeva preko tisuće vatrenih jezika!...

APOSTOLAT JE JOŠ VELIKA DUŽNOST (PRAVEDNIKA) PRAVEDNOSTI.

Budući da ste sve badava primili, badava morate i dati. (Mt 10,8). Ako ne dadnete, Gospodin bi se mogao povući i odnijeti svoje blago. Imade ih, koji žive u nekoj sebičnoj ljubavi. Oni vjeruju, ostali su dobri kršćani i primili mnogo milosti, ali nisu svijesni svoga bogatstva. Zadovoljavaju se time, da

čuvaju to blago u svom tabernakulu... veoma mirni. Oni ne će ni vidjeti ni prihvatiti dužnosti apostolata. Nije li to, međutim kapital koji bi morali dijeliti sa svojom braćom? Sutra, na sudnjem danu, videći ih Učitelj same sa njihovim malim zaslugama, mogao bi im reći: "Gdje su oni, koji su te morali slijediti?" Ljubav nije nikada sebična!

Oh! neka blago što smo ga primili, ne padne na nas kao teret koji satire! To se odnosi na materijalne stvari, ali još više na moralne i duhovne.

Ne, Isus vam nije povjerio talenat, da ga zakopate. Treba djelovati svojom ličnošću ovako ili onako... Oh! ne silite Isusa, da bude Sudac, neumoljivi inkvizitor: "Što ste učinili od kapitala, koji sam vam predao za vas i za vašu braću?"

"Blaženi milosrdni" (Mt.5,7), a navlasti to u tom milosrdni. Množina njihovih grijeha bit će prekrita tim purpurom božanske ljubavi, njihovim apostolatom.

I apostoli su imali svojih slabosti, oh, da. Ali u času pravde našli su milosrđe, jer su dali Isusu, koji je trpio od studeni, od gladi, od žeđe, ne materijalno odijelo, ne kruha, ni čašu vode, nego duše za vječnost. Oh, to su oni, koji će čuti riječ: "Dođite blagoslovljeni Oca mojega!" (Mt.25,34).

A tko može djelovati svojom ličnošću? Svi, da, i sama najpovučenija Karmelićanka.

Kada propovijedam kontemplativnim dušama, tada navlastito govorim o apostolatu i nalazim pravih apostola.

"Što", govorim im, "zatvorile ste se iz

ljubavi prema Isusu, i zar da vas ta žrtva liši zasluga, da Ga po vama ljudi upoznaju i uzljube? Ne, vi možete biti apostoli, to je vaša velika dužnost i veliki cilj vašeg života!"

Idimo svi, borimo se za Njegovu slavu i umrimo za Njega. (Iv.11,16).

APOSTOL NE SMIJE BITI SAMO KANAL, VEĆ REZERVOAR.

Naslonite sada glavu na Isusovo Srce, jer ono što vam moram reći jest od prevažnog značenja: tisuće kraljevih poslanika nisu uvijek pravo shvaćali nauku apostolata.

Apostol ne smije biti samo glas, koji vapije u pustinji, nego preteča kao Ivan, koji moli, čini pokoru, ljubi, daje prije svega sebe sama Bogu i pripravlja na taj način svoju vanjsku djelatnost. Apostol ne mora nužno posjedovati sjajni talenat, uvjerljivu riječ, naročiti organizatorski duh, koji pomaže i dijeli moralne energije, ne. Apostol mora prije svega imati skrivenu dušu, vrelo vrhunaravne energije, zaposlujući često i siromašnu slamu i zrno pijeska.

Koliko zabluda u našem duhu bez ideala! Vjerujemo svemu što se čini veliko, lijepo zvučno, sjajno, i tu procjenu primjenjujemo apostolskim metodama.

Što je dakle apostol? KALEŽ, BOGAT ILI SIROMAŠAN, ALI DO VRHA PUN ISUSA, SUVIŠAK IZLIJEVA NA DUŠE, - a da ni sam ne vidi, a da često ni sam to ne zna. Osim te definicije, ne vjerujem ni u jednu drugu, jer obratiti ili posvetiti duše, jest svrhunaravsko, božansko djelo. No taj se rezultat milosti ne postizava gestama i raspravljanjem, ni glazbom, bila

ona još tako lijepa, ni mudrošću niti zemaljskim govorništvom, oh, ne!

Pogledajte oko sebe: koliko ima učenjaka, književnika, govornika... A kamenje, ostaje kamenje, hoću reći, ravnodušni ne postaju gorljivi, grešnici se ne obraćaju, ništa se nije promjenilo usprkos njihovih napora i brige. Ali kad pravi Isusov apostol progovori i poradi, tada kamen postaje stijena... a Savao Pavao.

Dakle, prije svega, DUBOKI UNUTARNJI ŽIVOT. A ako kažete da nemate vremena napuniti tako dušu molitvom i preobiljem božanskog života, oh, tada vam bez okolišanja savjetujem, da radije zalijete svoje drveće i svoje cvijeće. Čineći to, ne izvrgavate se nikakvoj pogibli i ne gubite vrijeme.

Tko je ikada vidio da se rasipni sinovi predobivaju i obraćaju drugačije nego poniznošću i žrtvom? Koliko ima nijemih apostola, velikih apostola, koji u tajnosti obraćaju iz kakvog samostana, koji rade, a da ih se ne vidi, i mnogo više nego toliko... slavuja bez ikakvog odjeka milosti.

Tako čvrsto vjerujem, da je Mala Terezija bila jedna strašna apostolska sila protiv pakla, mnogo više nego veliki broj misionara. Pun kalež, koji se prelijevao na Crkvu. Ona je pripravljala u tajnosti svoje žarke duše jednu od najvećih svrhunaravskih reakcija što ih je vidio svijet. A sve to ona sama, mala, nepoznata, tiha.

Sjetimo se da jedna kapljica božanske krvi, jedna samo, teži više na božanskoj vagi, nego svi napori svih ljudi u svim stoljećima.

Što se mene tiče, moram iskreno reći: što više napredujem na tom putu djelatnosti i vrtoglavice, to manje vjerujem u tu djelatnost, a više, tisuću puta više, u to nešto tajno, duboko, nutarnje, što je zapravo Isus, koji moli i radi u nama.

Odatle moje uvjerenje, da svaki veliki duhovni pokret proizlazi i usredotočuje se u samostanima, tim svetištima žrtve i molitve. Sotona to zna iz dugog iskustva, jer se uvijek grčevito bori protiv tih tvrđavica, koje su uzrok njegovim neuspjesima. Doista "redovnička kuća, u kojoj se shvaća unutarnji život i dužnost težiti za svetošću", govoraše sv. Terezija, "ima kristalne zidove, obasjava čitav svijet i čini možda više dobra nego tisuću sjajnih propovjednika." Nekom božanskom telepatijom te potpuno požrtvovne duše grade s vatrom i odlučuje o vječnom životu tisućama griješnika i umirućih.

Sve ovo ipak ne umanjuje ništa ni ljepote ni potrebe aktivnih samostana. Što tvrdimo jednostavno je ovo: bez duše, koja moli, koja je u nutrinji sjedinjena s Bogom, bez plamena ljubavi i velike želje za žrtvovanjem, djelatnost radnika svodi se na grozničavost, koja je po njega opasna, a po druge neplodna. Čovjek može precjenjivati vrtoglavicu posla, revnost za djela, bila ona još tako lijepa, no ne može nikada precjenjivati dušu svoga apostolata, koja je neophodno potrebna, pod kaznu neplodnosti, isto tako Biskupu kao i siromašnom seoskom kateheti.

Oh, kako bi brojna bila čudesa obraćenja kad bi naročito posvećene duše bile "čestice

Hostije", nešto poput Male Terezije!...Da, sva ki samostan Ciborij, blagovaonica Zadnje Večere za spasenje svijeta!... Propovjednik koji nema barem jedne žilice trapista, redovnica u bolnici ili u internatu, učiteljica u katoličkim školama, gorljiva djevojka, koja radi u dobrotvornom društvu ili poučava u katekizmu - ako nemaju duše odane molitvi, malo karmelićanske duše - izvrgavaju se opasnosti, da budu prema sv. Pavlu, samo praporac koji zveči, a ne apostoli božanskog života. (Pav. 13,1).

Za nas koji želimo iskreno apostolski djelovati za kraljevstvo Srca Isusova, nije li najrječitiji i ujedno najodlučniji razlog to, što se naš Učitelj i Kralj sakrio, molio i trpio u tišini trideset godina... da bude Spasitelj svijeta?...

Gledajte Ga u Nazaretu. On je tu Učitelj i Uzor propovjednicima i apostolima mnogo više nego u propovijedi na Gori. I to iz dva razloga, jasno vrhunaravska. Prvo, Isus nas uči da svaka propovijed mora biti glasna molitva, plamen unutrašnjeg ognjišta, koji bukti i prodire van. Drugo, svi apostoli nisu propovijednici, svi nisu pozvani na vanjsku djelatnost, na rad, dok sve duše dobre volje, sve mogu i MORAJU biti APOSTOLI u Nazaretskoj školi, u stilu sv. Terezije, Margarete Marije i Male Terezije. Kolike su tisuće drugih, koji nisu nikada mogli izvanjski djelovati, a ipak će tamo gore naći prijestolje u apostolskom zboru.

Raspravljamo o tako važnom predmetu, dragi apostoli, da ne ću propustiti prilike da

vam po sto puta ponovim riječ, koja sadrži čitave moje duhovne vježbe: ljubite, oh ljubite neizmjernom ljubavi, ako morate postati apostolima. JER LJUBITI JE PUT, LJUBITI JE SREDSTVO, LJUBITI JE TAJNA SVAKOG PLODONOSNOG APOSTOLATA. Tko je dobro shvatio tu nauku i tko zna po njoj živjeti, taj je pravi apostol, bilo da propovijeda ili trpi, bilo da je invalid ili nijem, bilo da je bolestan. Oh! kako je utješno znati, da je skriveni, na oko jednolični život koristan drugima samo ako je sav prožet gorućom ljubavi, koja postaje djelotvorna i plodonosna. Ljubav pretvara sve u život, sve, a navlastito žrtvu i smrt.

Uzmimo kao primjer siromašnu ženu, koja je zabavljena isključivo običnim i dnevnim brigama svoga kućanstva, uzdržavanjem svoje kuće, ali koja gori velikim plamenom. Ona žarkim srcem ljubi svoga Isusa, prikazuje Mu s ljubavlju ovaj dan i svoj život, silno želi da vidi kako Ga u njenoj kući poznaju i slave... Dakle, velim, da će siromašna žena jednoga dana naći na prijestolju slave svoga muža... I ako začuđena upita "kako", u čemu je tajna toga spasenja, odgovorit će joj: "Slavi milosrđe Srca Isusova, ti, koje je ljubav, koje je neizmjerna ljubav stekla Njemu za vječnost jednu dragocjenu dušu, dušu tvoga muža... Ti si ga spasila, ti žena, jer si mnogo ljubila. Tvoja čista, goruća, odana, jednostavna ljubav, platila je dvostruki dug, svoj i onaj teški dug svoga muža... Slavite dvoje u vječnosti plodnost božanske ljubavi!"

Koliko divnih iznenađenja tamo Gore, u onom stanu, gdje Magdalena i Mala Terezija i

svi prijatelji i apostoli Srca Isusova pjevaju i pjevat će pjesmu pobjedonosne ljubavi! Nema druge pobjedonosne moći do savršene ljubavi. Trebalo bi to reći tolikim odličnim osobama, koje dosta dobro mole ustima ili od navike, ali još ne ljube, velikom, odanom ljubavi, koja jedina čini od molitve pravi i prekrasni apostolat. Da, mnogo molite, ali neka vaša molitva bude prije svega polet srca, koje se predaje, jer se samo tako osvaja nebo, tako spasavaju duše. Da, molite mnogo, ali se molite navlastito gorljivom ljubavlju.

Velika opasnost, velika onih, koji izvanjski djeluju, jest u tom, da u grozničavoj djelatnosti rasipavaju. Često zanemaruju svoj unutarnji život. Na taj način škode samima sebi, a škode i svom vlastitom djelu, premda to neće. Ne zaboravite to nikada, dragi apostoli, to je teška, vrlo teška zabluda. Često bi bilo bolje izostaviti jedan od takvih poslova, koji previše zaokupljaju siromašnog radnika i čine da mu molitva i nutarnji život postanu anemični, nego nastaviti s radom, a bez koristi, a često i s pravom opasnošću.

Kao što plodnost drveta dolazi od soka, a ovaj crpi svoju snagu iz dobro hranjene i natopljene zemlje, tako i duše misionara moraju prije svega pustiti duboko korijenje u Srce Isusovo i ondje po intimnom životu s Kristom crpsti krv, sok i samo tako će drvo uroditi cvijećem i izvrsnim voćem za vječni život. Nijedno drugo drvo, činilo se ne znam kako lijepo, nije zasadio nebeski Otac, i za svako je drugo opasnost da bude posječeno i

bačeno u vatru, jer je neplodno.

Moram vam ovdje, dragi apostoli, reći jednu vrlo utješnu misao. Bit će vam na radost i na utjehu duhovnu u vašem poslanju.

Čuli ste me gdje zahtijevam uporno i uvjerljivo govorim: molite, molite s velikom ljubavi, posvetite sami sebe, da uspijete u svom apostolatu. Sada dodajem: uzdajte se u taj prvi važni posao svoga posvećenja, jer prvi koji se zanima za vašu svetost, jest Isus, i On je izričito mislio na vaš slučaj.

Čujte šta veli o tom govoreći Margareti Mariji: "Božansko Srce mi obećaje, da će sve one, koji Mu se budu posvetili, ljubezno primiti, osigurati im spasenje, POBRINUTI SE DA IH POSVETI I UČINITI IH VELIKIMA PRED NAŠIM VJEČNIM OCEM, ukoliko se budu trudili da prošire kraljevstvo njegove ljubavi u srcima".

Ne daje li to poleta i hrabrosti i najmlitavijima? Da nas učini plodonosnima, obvezuje se, On će staviti svoju božansku ruku na djelo našega posvećenja, no ne na općeniti bilo kakav način, kao što čini svima onima, koji su dobre volje, nego na povlašteni način , dostojan njegovog apostolata.

Jasno, to nas obećanje ne oslobađa osobnog naprezanja, nego naprotiv ono ga naglašava. Ali uvijek je utješno i dirljivo znati, da će Isus staviti svoje dvije ruke na posao, koji nam toliko leži na srcu. Da, On nam obećaje u svom beskrajnom milosrđu posebnu, sasvim osobitu milost posvećenja, u onoj mjeri, u kojoj ćemo se mi znati žrtvovati za stvari Njegova poklona dostojnog Srca.

On želi dakle, da ostvari po nama, s nama

ono, što je pisano: "Tražite najprije kraljevstvo Božje i njegovu pravdu, a drugo će vam se sve dodati" (Mt.6,33).

Čini se, da to obećanje obnavlja ono, što ga je Isus dao sv.Katarini Sijenskoj: "Misli na me, a ja ću misliti na te". I ono drugo, po uzdanici iz Paray-a: "Brini se ti za Me, a ja ću se brinuti za te". A naravno, prva je božanska briga da mi, njegovo oruđe, postanemo sveti, da Mu služimo savršenom poslušnosti i čudesnom plodnosti.

Skupimo u dvije riječi glavnu misao toga obećanja: ja Ga počnem ljubiti svim srcem, svim silama, a jer Ga ljubim, odlučim naravno da ću poraditi, kako bi Ga i drugi uzljubili, - da ću postati apostol.- Da naplati moju žarku ljubav i da nagradi moju vatrenu želju,koja ide za tim da Ga ljudi uzljube, Isus se obvezuje, On, da će rasplamsati plamen božanske ljubavi u mom srcu, da će ga pretvoriti u ražarenu peć, koja baca zrake na sve strane.

Tada nastaje između božanskog Srca i duše tako predane pravi poj ljubavi:

"Kćeri moja, ja te ljubim, želim te opsipati svojim dobročinstvima! Sve je tvoje ljubljena, traži... što hoćeš?...

- Da ti zapovijedaš, Gospodine!

- Da, kćeri moja, ali zar za sebe ne želiš ništa? Traži, traži, spreman sam ti sve dati.

- Gospodine, da ti zavladaš!... Sve što si mi dao ja to vraćam. Sve što mi želiš još dati, ja Ti vraćam unaprijed... Tvoje samo kraljevstvo, o moj Bože!... Ne, ne ću ništa, nego da Ti vladaš!

- A ja kćeri moja, Ja ću se oplijeniti, ako treba da ti dadem više, jer ne ću da ostane nenagrađena tvoja čista i nesebična ljubav. Traži dakle, kćeri, traži!

- Da zavladaš Gospodine!...

Ah mi koji smo po milosti tako moćni i tako veliki, mi umanjujemo svoje duše. Budući da smo stvorenja od vječnosti, svijet nas stišće, jao, osvaja, i naše molitve nose trag našega ljudskoga gledanja na život...

Na pučinu! Zaplovite na otvoreno more velikih želja, uzvišenih stvarnosti. Naučite moliti da sasvim dođe kraljevstvo Srca Isusova, da se sve Njegove želje ostvare, da slava Božja zasja na zemlji kao i na nebu.

Takovim apostolima, moliteljima te vrste obećao je Gospodin, kad je govorio sv. Margareti Mariji, tako veliko obilje blagoslova,da ih ona nije htjela ni opisivati:

"Oh! da mogu", govoraše, "da mi je dozvoljeno iznijeti sve, što mi je dano da doznam o nagradama, koje će primiti od toga ljubljenoga Srca!"

Da možeš reći, što si vidjela, nazrela iz daleka... Ali ona može samo mucati kao sv. Pavao. Blago apostola presv. Srca, njegova plaća tamo gore jest tako čudesno lijepa, da čovjek mora samo da ušuti i da se klanja velikoj darežljivosti Kralja, koji nas je pozvao u boj za svoje kraljevstvo.

Mnogo se govorilo o molitvi kao o elementu prve vrijednosti u apostolatu, kao o pokretnoj moći, koja je neophodno potrebna u apostolskom djelovanju. Imaju pravo, kad na tom insistiraju, jer ne će nikada dosta uzvisivati

uloge, što je ona vrši u apostolskom djelovanju.

Naprotiv da nisu dosta insistirali, barem ne u jednoj mjeri, na žrtvovanju i žrtvi, UKOLIKO KRIŽEVI I BOL SAČINJAVAJU NAJJAČU I NAJPLODONOSNIJU MOLITVU ZA SLAVU I KRALJEVSTVO Srca Isusova - govorilo se i ponavljalo, oh, da je trpljenje elemenat čišćenja, da je žrtva neke vrsti sakramenat, koji nas čini vrlo ugodnim Bogu, dobro pripravljenima na molitvu i koji divno obavlja posao našega osobnoga posvećenja.

Ali nisu dosta insistirali na čudesnoj moći križa KAO NA ZBILJSKOM I DJELATNOM APOSTOLATU. Jer se, doista, ne radi da ga promatramo samo kao slavu i ličnu zaslugu za onoga, koji trpi, nego kao plodnost i spasenje za one, koje treba obratiti, u riječ, kao najčudesniju propovijed, kao misiju koja najbolje osvaja. Takav je često slučaj žene ili bolesne, razapete majke.

Nisu dosta uvjeravali, da će takva žrtva, ako znade svojom velikom ljubavi, tim križem, a da ni ne ostavi kreveta, učiniti svoju bolest lijepom, božanskom, "apostolskom", da će obratiti muža ili rasipnog sina obitelji.

Kako vidite stanovište je posve drukčije i uzvišenije, ne radi se više o nekom privatnom, običnom dobru, uostalom dragocjenom u zakonitom. Treba uvjeriti veliku vojsku patnika, raspetih, o tom, da im njihova fizička ili moralna agonija pribavlja moć osvajanja, obraćenja, što je ni Bossuet ni Lacordaire možda nisu nikada imali, samo "ako prihvate svoje stanje i htjednu da iz ljubavi postanu dobrovolj

ne "hostije".

Moglo bi se, doista, reći da je Kalvarijski Kralj uz žrtvovanje iz ljubavi privezao sigurnu i konačnu tajnu pobjede milosti. Zato veliki grešnik može odoljeti svim jurišajima: dobrome primjeru, nježnosti ljubljene osobe, savjetima pravog prijatelja. Ali Gospodin često dopušta da samo bol ima moć, njoj pridržanu, da baci na zemlju toga diva nevjere ili tog buntovnog razvratnika. Žena, sestra, kćerka, netko iz Betanije je plakao, ali s ljubavlju, da natrag dovede tu dušu i eto nakon možda dugih godina, kad se sve činilo izgubljenim, rasipni je sin pobijeđen - sada on plače, ali suzama kajanja i ljubavi. Sveti i blaženi križu, veliko nepogrešivo ufanje.

Ja sam sto i više puta vidio takvog poraženog grešnika, koga je obratila, jedna raspeta duša, jedna čestica obiteljske hostije. Da, križ nosi milost, to nije ništa novo, to datira od Kalvarije. Gledajte, što više napredujemo na tom putu, to vidite, postaje sve ljepši i sve sjajniji. Nije svima dano da propovijedaju kao Lacordaire, da pišu kao Montalembert, da se bore za Boga kao sv. Ivana Arška, da se žrtvuju za utamničene i napuštenu djecu kao sv. Vinko Paulski, ali svi, starci i djeca, bogati i siromašni, svećenici i laici, svi možemo dnevnim križem potresati duše, liječiti slijepe savjesti, propovijedati iz daleka, uskrisivati lješine na svrhunaravski život, samo uvijek uz neophodno potrebni uvjet, da naša ljubav bude također velika, veća od samog križa.

Nije li znanost bila kadra da u industri

ji upotrebi vodopade i da iz njih izvuče snagu i svjetlost? Zašto ne bismo mi, apostoli, iskoristili vodopade svojih suza, svojih gorčina, da ih pretvorimo u božansko svijetlo, u snagu, kojom ćemo obratiti tolike zalutale?

To za vas nije novost, dragi apostoli, jer vi ne poznajete savez trpljenja koji se kao pomoćnik križarske vojne ustoličuje. I tako računamo na vojsku ovih plemenitih duša, kojih su muke, fizičke ili moralne, blago, kojim nećemo nikada preskupo platiti pobjede Kralja ljubavi.

Zapamtite ovo: te lijepe duše imaju dvostruku utjehu, prvo da blaže svoju gorčinu nebeskim elementom žarke ljubavi, drugo, da znadu, kao što treba, da nijedna njihova suza nije izgubljena, da su sve sačuvane da ovdje kupe duše, a tamo gore da budu umetnute u dijadem velikoga Kralja.

"Mala moja", govoraše Gospodin jednoj djevojčici od sedam godina, "hoćeš li biti misionarkom?"

– Ja, ovako malena, reče, ja, misionarka, Isuse!

– Da, ti, baš zato što si tako malena, hoćeš li?

– Ali ja ne razumijem kako, Gospodine...

– Slušaj me, drago dijete, reče sada Isus. Daj mi zlatni dinar svojih molitava, zlatni dinar svojih pričesti, oh! daj mi navlastito zlatni dinar svojih malih i velikih žrtvica, sve što ti dosađuje i što te razdražuje kroz čitav dan, sve što ti je teško i mučno. A sve to s velikom ljubavi i sve to samo za me, da obratim grešnike. Na taj način, a da ne činiš ništa više, ti tako malena, bit ćeš velika misionarka."

Jeste li shvatili lijepu i božansku nauku? Dajte mu svoje zlatne dinare, stavite ih svaki dan u štedionicu Njegovoga Srca i s Njim za Njega postat ćete svi veliki misionari Njegove ljubavi. Zatim rišite tu ideju, sijte je oko sebe, budite Isusovi prosjaci ovih ZLATNIH DINARA, umnažajte blago osvajanja i otkupljenja umnažajući misionare trpljenja.

I nije li osobito dirljivo i utješno, da su u toj vanredno evanđeoskoj križarskoj vojni: PROPOVIJEDANJE ISUSA TRPLJENJEM, svi sposobni da ispune to uzvišeno poslanje, i najnemoćniji i ostaci života, ovi još sposobniji nego drugi?... Nije li utješljivo da su u toj pričesti boli i apostolskog života po križu maleni i neznalice, sakati i bolesni, najjači elemenat, da oni upravo oni, posjeduju tajnu konačne Isusove pobjede? Oh! kako je lijepo, vidjeti dijete, gdje također propovijeda, dobro i bolje negoli veliki govornik, slijepca, ili prosjakinju, kako pokreću mase i nijedno, ni dijete, ni slijepac, ne znaju za svoju moć i slavu t.j. čine čudesa a da ne vode o tom računa!

Kolika li je zabluda jadikovati i govoriti: "Ja ne mogu ništa, ja sam bolestan!" Vi možete više nego drugi. Vaše trpljenje može više učiniti za obraćenje, više nego rad, više dapače nego molitva. Posvećen prihvaćanjem volje Božje, produhovljen ljubavlju, on postaje moćno sredstvo za proširenje slave Božje i spasenje duša, jer nas sjedinjuje s otkupiteljskim djelovanjem Isusa, koji nas je po

križu spasio! Bez sumnje, Isus je bio Otkupitelj od prvoga časa utjelovljenja. Sve je Njegovo djelovanje smjeralo k toj svrsi, ali je On to osobito bio po prolijevanju svoje krvi i po svojoj smrti.

Živjeti na križu! To je pravi život misionara iz ljubavi. Nema pravih apostola do onih, koji su mučenici srca. Bit ćete apostoli naročito onda, kada budete trpjeli.

Jednoga dana sv. župnik neke župe, gdje sam propovijedao o Djelu, potražio me i reče:

"Oče, ako tražite dušu, koja bi vam mogla pomoći, ja poznam jednu. To je djevojka koja trpi u čitavome tijelu. Ona ima samo volju da se daruje Isusu i srce da Ga ljubi. Budući da je uzeta ne može doći u crkvu, a ipak bi vas htjela čuti."

Ja sam otišao k tome djetetu i govorio sam joj o apostolatu.

"Od Gospodinove strane, " rekoh joj, "tražim od vas vašu bolest i vaše patnje. Hoćete li se prikazati s vašim patnjama Božanskom Srcu da budete Njegov apostol?"

Njezini znakovi i njezini pogledi svjedočili su da je shvatila i da prihvaća. Tada se preobražena od neke božanske sreće prikaže kao žrtva za proširenje kraljevstva ljubavi.

Eto pravih apostola, onih, koji stvaraju čudesa: to su one male duše hostije, vrlo jednostavne i navlastito vrlo zaboravne na same sebe, duše, što ih posvuda susrećem, u dvorovima kao i u potleušicama i među prosjacima crkvenih predvorja. To su one, koje se žrtvuju i rade da Isus zavlada. Božansko djelo, djelo ljubavi, koje preobražava svijet, je djelomično njihovo djelo, djelo djece, nemoćnih, siromašnih.

U jednom velikom gradu, gdje sam čitav tjedan propovijedao u krasnim crkvama, pred sjajnim društvom, nisam još našao ni jedne od onih malih duša, koje su poluga našem djelovanju. Prije odlaska rekao sam dakle u sebi Gospodinu:

"Kao dokaz da si zadovoljan s tom križarskom vojnom ljubavi molim Te, da mi pošalješ još danas, odmah, dušu, koja će se žrtvovati kao Mala sestra Terezija za proširenje kraljevstva Tvoga Srca".

- Kad sam se povukao u sakristiju ponavljao sam u molitvi to isto. U to me pozovu:

"Neka vas osoba uporno želi vidjeti",reče mi sakristanka. "Ne znam kako bih je otpravila".

Rekao sam, neka uđe. Bila je to posve mlada radnica. "Oče", reče mi, "čula sam kako propovijedate Ustoličenje. Osjećam da za to djelo Gospodin treba duša, koje se po primjeru Male sestre Terezije posvećuju Njegovom Srcu, da će ljubiti, moliti i trpjeti na nakanu Kraljevstva ljubavi.

Došla sam da se i ja prikažem i posvetim!"

I kako ja nisam odgovarao, jer sam bio uzbuđen, čuvši iz ustiju toga djeteta iste riječi svoje molitve, ona je navaljivala:

"Odmah, ako hoćete ići pričesnom Stolu , vi ćete pristupiti k oltari i kraj Tabernakula, prikazat ćete me Isusu, kao malog apostola Njegovoga Srca."

Mi smo to učinili... i s koliko sreće!

A nakon nekoliko časova, ja sam odputovao

zadovoljan svojim apostolskim izletom i siguran za uspjeh radi male žrtve koja je ostala u velikom gradu. S njome prvom radnicom Djela, Kralj ljubavi je osigurao sebi pobjedu.

Pripazite i vi na to, što Učitelj može željeti od vaših duša. Ne bojte se, navlastito žrtve. Pitajte Učitelja, ali se ne bojte, kad vam bude govorio.

Margareta Marija je uzor i dokaz tog velikog principa. Njezino žrtvovanje je početak čudesnog pokreta, što ga nazivamo "Kraljevstvo Srca Isusova".

A Providnost, uvijek mudra i oportuna, dala je u naše doba drugi savršeni uzor, jednostavan kao i divan u osobi svete Male Terezije. Crkva, uvijek umjerena u svojim riječima i svojim sudovima, podijelila je tom djetetu, toj maloj karmeličanki, službeno pokroviteljstvo nad Djelom sv. Petra za novačenje urođeničkog svećenstva! Ona ju je dapače službeno proglasila ZAŠTITNICOM SVIH MISIONARA, istim pravom kao velikog sv. Franju Ksaverskog!

Što je dakle učinila u svojem tako kratkom i tako jednostavnom životu da je zaslužila toliku čast, koja je morala, čini se, prije pasti u dio jednom svecu ukrašenom slavom svećeništva?

Ona je žrtvovala svoj život, kao mučenik, na maloj vatri za Crkvu, za svećenike, za misionare, koje je toliko ljubila. To je sve!

To bi bilo apsurdno, da nije božanski... Oh! nije apsurdno nego uzvišeno, jer je božanski, što je Crkva stavila to dijete kao zvijezdu i zaštitnicu urođenih svećenika i misionara.

Blagoslovljeno bilo tisuću puta nebo, koje nam je poslalo tu Zvijezdu, da objavi novo Bogojavljenje! A osobito bio tisuću i tisuću puta hvaljen i blagoslovljen Raspeti Isus, koji nam je po njoj ponovio veliko načelo: DA JE SKRIVENO MUČENIŠTVO GORUĆEG SRCA NAJMOĆNIJI APOSTOLAT.

\+ + +

Poglavlje XII

APOSTOLSKO DJELOVANJE

PRAVI DUH APOSTOLATA

KARAKTERISTIKA APOSTOLATA SRCA ISUSOVA

Savršeni uzor apostolata je Marija. Ona je sada i ostat će za sva vremena savršeni ideal. Ona je pralik djelitelja božanskog života i milosti, svećenika u širem smislu apostolata. Nitko, pa ni Petar, ni Pavao, ni Ivan, nisu bili TAKO SAVRŠENO ORUĐE BOŽJIH OSNOVA I NJEGOVA MILOSRĐA KAO MARIJA.

Razlog je jednostavan i lako razumljiv : apostolat se sastoji u tome, da dušama dajemo Isusa i da Isusu dajemo duše. Tko je ikada posjedovao ovu dvostruku moć u tolikoj mjeri, u kolikoj ju je posjedovala Marija, Spasiteljeva Majka i Majka sviju ljudi? Nitko, jer je Marija u svemu jedinstvena.

O ovoj Kraljici apostola moramo uvijek znati: Marija je to veća gospodarica svega blaga, što ga više dijeli. Ona je više Majka o Božiću nego 25 ožujka. Prema ovoj progresiji Njezino je Materinstvo uzvišenije na Kalvariji nego na dan Navještenja i Božića. Isus to više pripada svojoj Majci, što On više po Njoj djeluje.

Primjenimo ovaj zakon milosti za svoj apostolat. On mora i za nas vrijediti, moji dragi apostoli. Isus će to više biti vaš, što ga više poput Marije darujete ljudima.

Uz ovu predpostavku upoznat ćemo ukratko sebe s najvažnijim osebinama pravoga apostolata, osobito s onima, koje su svojstvene apostolatu Srca Isusova.

Ovo je razmatranje svakako zanimivo, jer iako Isus čita iz vaših duša i nagrađuje vašu dobru volju, to vas ipak ne će priječiti, da se u svom radu držite nekih pravila, po kojima će rasti snaga i plodnost vaših nastojanja.

Razmatranje potpuno svrhunaravsko

Revnost nije uvijek dobra, jer nije uvijek sveta i svrhunaravska. I kod najboljih nastojanja nađe se uz pravo zlato i patvoreno, uz lijepu kršćansku ideju vodilju nađe se po koje sasvim svijetsko shvaćanje i po koje sasvim ljudsko sredstvo.

O razlikujmo dobro što je zemlja, a što je nebo! Veza sunca i magle nužno kvari djelo Božje.

Ne govorimo li i mi, kako se govorilo već za apostolskih vremena: "Tko će među nama biti prvi" (Mk.9,33), ili "Tko je Pavlov, a tko Petrov" (I.Kor.1,2). Budimo veći, dignimo se nad te sitnice na krilima žive vjere i mislimo samo na jedan cilj: Isusu pripadati i Njemu služiti.

Uvjerimo Gospodina o svojoj nesebičnosti, prije svega zaboravimo sebe i svoje male probitke, čast svoju i svojih. Često moramo

biti pripravni drugome ustupiti prvo mjesto, pa i u katoličkim pothvatima, i to ne samo uz puste udvornosti, nego u duhu vjere i poniznost. Ne kažimo nikada: "Ja sam prvi stigao, tu sam i tu ostajem", kao da se radi o utakmici.

Ne nastoj oko konkretnog uspjeha, kao oko cilja svoga apostolata. To je zabluda. Uspjeh posve prepustimo Spasitelju. On će ga postići onakovog, kakovog ga On hoće. Uspjeh naime ne ovisi ni od naše revnosti, ni o suradnji drugih, istinski uspjeh je tajna, božanska lutrija. On daje kome hoće i kada hoće. Kako često na pr. kad smo vrlo dobro radili, uspjeh, barem VIDLJIVI uspjeh, jedini što je pristupačan našoj procjeni, daleko zaostaje za uloženim trudom.

Još jedno važno upozorenje: vidljivi uspjeh nije uvijek pravi uspjeh. Činjenica, da iza vrlo požrtvovnog rada ne vidimo uspjeha, nikako ne dokazuje, da Gospodin nije taj rad obilato blagoslovio. U tom slučaju treba nam veliko svrhunaravsko razumijevanje, da znademo puteve Providnosti gledati u tom svijetlu, te se niti ne zbunemo niti ne klonemo.

Tako se ni krasna obećanja Srca Isusova u Paray-u nemaju razumjeti ni tumačiti sasvim ljudski, sebično, daleko od pravog i svrhunaravskog gledanja, kako to često biva.

Tako na pr. obiteljima Srca Isusova obećani mir nikako ne znači, da te Betanije neće biti kušane i pohađane križevima, jer se duša i u najvećim trpljenjima može radovati blaženom miru.

Uspjeh se sastoji u stvarnom dobitku,

KOJI SE UBERE. Vlasnik polja će žeti, nama ne će uvijek biti dana žetvena radost. Nama mora biti dosta, da se Gospodar raduje i da On bude proslavljen. Nama neka je prividni uspjeh, nepotpuno zadovoljstvo, a Njemu pobjeda po Njegovu planu.

Vrlo je gorko gledati kako propast prijeti pothvatu, za koji smo uložili mnogo truda i koji nas je stajao neugodnosti. Izgleda kao da će se sve srušiti. Ovakve ure straha i brige neka su za srce i za dušu apostola ure pobjede, mira i pouzdanja. Pustimo Gospodinu slobodne ruke i govorimo: "A d v e n i a t"!

Nedajmo se smesti, ne dopustimo da narav nadvlada. Kako su se često ovakovi prividni neuspjesi pretvorili u sjajne uspjehe! Ohrabrimo svoje srce, ako smo neznam kako potišteni, i napastovani da izgubimo srčanost, da mrmljamo i da sve napustimo. Ustrajmo i govorimo u miru i ljubavi: "A d v e n i a t!"

Pođimo k Tabernakulu, žrtvujmo bez mudrovanja svoje brige i svoja razočarenja Kralju Getsemanija, blagosivajmo Ga usred bure i oluje: Budi volja Tvoja, a ne naša! -

Ne zaboravimo nikada da neprilike i razočarenja znače božanski biljeg i znak svakome apostolatu. Osim toga uvijek budimo svijesni, da nam sve to ne dolazi po hirima zlonamjernih ljudi, ne, Isus je Onaj, koji nam to šalje, sve to dolazi u čas u koji On hoće i traje tako dugo, kako je On odredio.

Svaki je križ apostolu dobročinstvo, po kojem se On čisti, ponizuje, u kojem nalazi hrabrosti, po kojem oživljuje vatra u njegovom srcu.

Od Boga određeno djelo još nikada nije bura uništila, nikada, jer On sam sebi ne protuslovi. Nasuprot križevi učvršćuju dobra djela i posvećuju Božje oruđe.

Na koncu ovog važnog odsjeka, htio bih još nešto preporučiti: ne težimo za zvučnim imenom, ni za velikim uplivom, i ne gledajmo u novcu važni faktor apostolata. Sve ove stvari: znamenitost, upliv, ugled, jadni novac, sve to spada u posljednji red. Isus je isto tako sudio, a i sveci - ne mijenjajmo mi njihove metode: "Sve će vam se to dodati" (Mt.6,33), u čas u koji bude Bog htio ako mi samo tražimo Njega i Njegovu proslavu.

Ne miješajmo mi ove ispraznosti svijeta i novac sa svetim stvarima i s interesima Spasiteljevim, koji je u štali rođen i na križu umro! Borimo se poput svetaca kao pravi apostoli i mi ćemo pobijediti kao i oni.

Duh vjere

I ne vidješe nikoga
nego Isusa sama.

Spasitelj je uvjeravao, da će On vladati usprkos sotoni i njegovim pristašama. O tome nema sumnje, ali Spasitelj nije nikada rekao, da će On vladati usprkos svojim prijateljima.

Ostalo možemo zaključiti da svaki puta, kada djelo Srca Isusova ne dadne uspjeh, koji bi se očekivao, sigurno to nije zato, što bi On možda zaboravio svoja obećanja ili što bi oslabila moć Njegove ljubavi.

Žalosni uzrok toj pojavi treba uvijek

tražiti kod Njegova apostola, koji se kao čovjek male vjere boji uzburkanih valova, strašnoga groma, koji uspjeh svojih nastojanja, kao pesimist ne može odmah vidjeti niti rukama opipati, koji bi kao čovjek slabe vjere htio već navečer žeti što je jutrom posijao.

Na početku svoga apostolata zamijetio sam u svojoj duši riječi što ih je Spasitelj upravio Margareti Mariji:

"AKO VJERUJEŠ... AKO VJERUJEŠ... VIDJET ĆEŠ MOĆ MOJEGA SRCA".

Uspjet ćemo uvijek kadgod povjerujemo u Njegovu ljubav.

Ni apostoli, ni krepost ne trebaju se bojati neuspjeha. Oni mogu doživjeti formalnih neuspjeha, neprilika, poniženja, oštrih kritika, sve su to samo udarci biča, ali nikada znak potpunoga neuspjeha.

Spasitelj je predvidio sve protivnosti, sve poteškoće i rekao je: "JA ĆU VLADATI! (Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi ne će proći - sv.Margareta Marija. Život i djela, I.162).

Moramo biti posve proniknuti uvjerenjem u svoju vjeru. Imali bismo tisuću puta više uspjeha, kad bismo imali vjeru svetaca.

Ne podižimo u svojoj pameti premalene skele, male ljudske teorije. Postupajmo kao apostoli, kao arški župnik. Oni su išli uvijek ravnim putem IN NOMINE DOMINI! Kažimo jednostavno: On će vladati, a ja ću služiti kao oruđe. Ali gle, tu se pred nama diže brdo!... Ono će se ukloniti! Ocean puca pred nama! Uzmaknut će! Jest, dogodit će se čudo, ali vjerujemo u Isusa. Poteškoće će postati priklad-

nim sredstvima, a zapreke će nam biti pomoć. ("Ja ću svoje osnove okruniti uspjehom i po prividnim zaprekama." Ž.Dj.II).

Ne zaboravimo nikada, da iz zapreka crpemo snagu za djela.

Ne budimo kao one duše, - često vrlo lijepe duše, koje sam susreo i koje su mi na pitanje: Šta ste radili i šta ste postigli? odgovorile: "Da,mi smo radili. A što se tiče uspjeha, to ćemo tek vidjeti... tko zna, možda će ga biti!"

Ovakova je vjera samo slabo svjetlo, ali nije sunce. Uz svetačku vjeru može božansko sjeme da padne i na kamen i da opet donese ploda.

Prisvojimo ovu vjeru, koja je ljubav,plamen kršćanske ljubavi, koji OGRIJEVA I RASVJETLJUJE I DAJMO JE HLADNOM SVIJETU.

Ostanimo čvrsti, budimo ustrajni, ne gubimo srčanosti, kad nam se trud čini neplodan, a niti pred prividnim porazima nemojmo klonuti.

Nitko se ne može boriti a da ne bude ranjen, a pobjede nema bez borbe. Ponavljam: Poteškoće su potrebne i kad ih ne bi bilo,rekao bih vam: pronađite ih. Barem ne gubite srčanosti.

Ako prođe jedna borba bez spomena vrijednog uspjeha, budimo pripravni na nove borbe i recimo s apostolima: "UČITELJU, CIJELU SMO SE NOĆ MUČILI, A NIŠTA NISMO UHVATILI, ALI NA TVOJU RIJEČ, BACIT ĆEMO MREŽU PONOVNO!"(Lk.5, 5).

Vjerujmo u pobjedu, a ne vjerujmo u neuspjeh, jer njega nema u Božjim djelima,pobje-

da je sigurna - velika pobjeda Srca Isusova.

"Ja sam pobijedio svijet!"

Mi ćemo s njim pobijediti po Njegovoj ljubavi.

Dok su kroz tri stoljeća mučenici ginuli u četama, svatko bi tko ljudski misli, očekivao propast. A ko su bili oni, koji su ginuli? To su bili Crkvi toliko potrebni apostoli, biskupi, svećenici, mladež, hrabra mladež, u kojoj su prvi kršćani pozdravljali budućnost Crkve i nadu novoga svijeta!

Oni su pali, a životna snaga Crkve je ojačala. Oni su pali, a njihova je smrt u slavlju pobijedila stari poganski svijet.

Iz njihovoga prividnoga pada proizašla je pobjeda, najdivnija pobjeda kakve svijet još nije vidio: "CHRISTUS VINCIT, CHRISTUS REGNAT, CHRISTUS IMPERAT!" Isus Krist ne će nikada biti pobijeđen.

VJERUJEM! To je temelj našega apostolata.

Vjerujem u Njegovu ljubav. Vjerujem da će On doista svijet otkupiti i po svome milosrđu nadvladati. Vjerujem - više nego mogu vidjeti, jer me oči mogu prevariti - vjerujem, da me Njegovo Srce ne može razočarati.

Isus hoće da ustrajemo u nastojanju i u borbi. On ima časova milosti, koji kadkada i prije dođu radi snage naše vjere. Približimo se Njegovu Srcu osobito u sv.Pričesti, da On utvrdi naše pouzdanje i odstrani neodlučnost, koja bi ga mogla umanjiti, kako bi se to zbilo u duši sv.Tome apostola, koji je htio biti prepametan.

Blaženi, koji nevide, a vjeruju.

Ponavljajmo tisuću puta pred Tabernakulom

molbu iz Evanđelja: ISUSE, VJERUJEM, ALI UMNO ŽI NAM VJERU! (Lk 17,5).

Daj da sve bolje vidimo, da postanemo sve bolje oruđe snage Tvoje ljubavi.

Goruća ljubav

"Gospodine, Ti znaš sve, Ti znaš da Te ljubim" (Iv 21,17). On zna i to, da mi ništa drugo ne želimo, nego da On bude ljubljen.

Doista naša križarska vojna je prije svega pothvat, kome je zadaća da proširi ljubav prema Isusu unoseći duh Srca Isusova u obitelji. Jedini ideal svih naših nastojanja je cilj, koji se mora pod svaku cijenu postići, jer Isus nije ništa drugo nego beskonačna ljubav. Utjelovljenje, Otkupljenje i Crkva, sve je to zajedno samo jedan dokaz i jedno otkrivenje ove ljubavi. Što se nas tiče mi moramo skupiti svu svoju religioznost u savršeno izvršivanje prve zapovijedi u kojoj je sve rečeno: "Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom i svom snagom svojom!" (Mt 12,37).

Ova ljubav ne smije biti jednostavna pobožnost, a pogotovo ne mekušna pobožnost. Ljubimo zaista kao apostoli. Privedimo i druge, da nauče ljubiti božanskoga Prijatelja, koga tako malo razumiju i tako malo ljube. Ovo toliko puta ponovno naglasujem, jer je to predmet nadnaravne prirode i nije uvijek ispravno shvaćen. Strogo lučim katekizam, koji se naučava pri punom sunčanom svijetlu. Moram to još bolje rastumačiti: mi razjašnjujemo velike

principe: zapovijedi Božje, sakramente, milost, Utjelovljenje. Mi govorimo o svim tim divnim naukama onako, kako bi profesor govorio o principima kemije ili fizike bez duše, bez topline. Slušatelji razumiju, pamte, razum im steče prilično uvjerenje, ali odlaze kućama hladni, kako su i došli. Danas znademo nešto više nego prije, ali smo ostali neuki u najvažnijoj znanosti, koja nas uči Boga ljubiti i živjeti iz ljubavi prema Njemu i od Njega.. Za ovaj hladni teološki način pouke, kažem ja da se zbiva kod električne rasvjete.

Vrlo je različan način kad se govori i propovijeda kod punog sunčanog sjaja SA SUNCEM U SRCU! Govore se iste stvari, utvrđuju se ista načela, predočuje se isto Evanđelje , ali se to ne čini načinom arškog župnika i srcem Male Terezije. I odmah je sve drugačije: predodžba predmeta i spoznaja temeljnih istina, a najviše postignuti praktični uspjeh. Jer ako vi budete govorili sa suncem u srcu , davat ćete svojim slušateljima dragog Boga, pokazat ćete im Isusa, kao onaj, tko Ga pozna i ljubi, naučit ćete ih, kako će Ga ljubiti u Njegovoj Osobi i u Njegovim zapovijedima. Vaša kateheza bit će posve jednostavna, ali vi ćete prodrijeti u duše, potrest ćete ih i rasvijetliti toplim i životvornim svijetlom. Samo naprijed na tom putu, govorite tako, i vi ćete prirediti divnu žetvu za božanskog Sijača.

Ovdje je prilika da na vas, revni apostoli, stavim jedno vrlo jednostavno, ali za proslavu našega Spasitelja vrlo važno pitanje: "Ljubite li Ga zaista? Želite li iz svega srca

da ga ljube svi i svagdje, gdje radite? Tada vas zaklinjem govorite uvijek s veoma ljubavi o vrijednom Isusu, a ne o tvrdom i neljubeznom Isusu. Predočite Ga onakovim, kakav jest i kako Ga poznajemo iz Evanđelja, tj. uvijek pripravna oprostiti uvredu, uvijek željna da imade zgodu pokazati nam se kao Otkupitelj, a ne kao Sudac. Prikažite Ga, kakva Ga je prikazao Otac, blaga, dobrostiva, milosrdna, spora za kažnjavanje, brza za opraštanje, strpljiva jer je vječan. Ne izobličujte Njegove božanske slike, to bi nam zamjerila Presveta Djevica. Ponavljajmo neprestano, da je On Bog ljubavi i da sve naše riječi o tom Njegovom svojstvu ne mogu dati dobar pojam o Njegovoj samilosti prema ljudima. Sjetimo ljude, da je On bio onaj, koji je stvorio milo i dobrostivo srce Marijino, Srce Njegove i naše Majke, da nam je nju dao kao more materinskog milosrđa za nas bijednike. Po njezinu uzoru stvorio je srce naših majki i dodajmo odmah: kakav mora da je tek On, izvor svake dobrote, vrelo samilosti, kad je Marija samo odraz Kristove ljubavi, kad su već naše majke tako divne u svojoj dobroti i ljubeznoj zaštiti, prem da su one samo kapljica u Božjem moru.

Kad govorimo o ljubavi Božjoj, ne smijemo mimoići Njegove pravednosti, nego je prikažimo jakom i ljubavi dostojnom, kakva je u Spasitelju.

On mora biti dobar i blag, jer je neizmjerno pravedan. Ograničite pravednost Boga, Spasitelja čovječanstva samo na pakao i cijeli svijet onamo poslati laka srca kako se Neron zabavljao gledajući žive kršćane kako gore - ne, to ne bi bilo božanski, jer to niti je pravedno niti ispravno.

Uistinu, zle ljude možemo izbrojiti, neznalica imade veoma mnogo, a slabića - ah, to smo mi svi!

Ima vrlo lijepih duša često tamo, gdje ne bismo očekivali. Posudimo im krila pouzdanja, a mi moramo biti strpljivi, blagi, samilosni apostoli po primjeru dragoga Spasitelja. Budimo dobri, vrlo dobri, svima ljudima, bili oni ma tko. Mislimo na to, da o našoj samilosti može ovisiti spasenje mnogoga nesretnika. Učimo ljude Isusa ljubiti, a mi samo budimo dobrostivi i ponizni. Neka u nama vide uvijek pravi makar i slabi odraz svoga Spasitelja.

Iza ovog dijela našeg razlaganja možemo bez straha prijeći na temu o žrtvovanju i potpunoj samozataji u apostolatu. Bez ovoga potrebnoga uvoda o zakonu i pravu ljubavi riječi "žrtva" i "savršeno predanje" možda biste zapamtili i možda bi si utvarali, da ih i shvaćamo. Ali ne bi razumjeli njihove važnosti. Što je zapravo "samozataja" u najužem smislu te riječi? Šta bi riječ "žrtvovati se bez pridržaja" za apostola drugo mogla značiti, nego ljubav pokazati na djelu? To nije drugo, nego dar samoga sebe Isusu, ali po dušama.

Mogao bi navesti mnogo lijepih, uzvišenih primjera za žrtvovanje iz ljubavi, ali se moram ograničiti samo na koji, koji će sigurno mnogo uvjerljivije djelovati nego sva moja razlaganja.

Evo jednoga, kojega sam često pripovijedao u penzionatima.

Mala djevojčica od osam ili devet godina

veoma se revno ponudila za moju sekretaricu. U tu je svrhu izmolila od majke dopuštenje da tri puta sedmično smije kasno u večer ostati, da mi prepisuje pisma.

"To je lijepo od tebe, da želiš Patru pomoći, ali zašto ne bi taj posao obavljala u druge dana kad nemaš škole? Noćno bdijenje škodit će ti zdravlju!"

Tada se mala baci majki oko vrata i reče sa suzama: o majko, ti me nisi dobro razumjela. Ja bih htjela biti apostol, a biti apostol znači svladavati se, žrtvovati se. Zato ja moram žrtvovati svoj san, pa i samo svoje zdravlje... da obratim tatu. Molim te, majčice, reci: da, ja bih svakako htjela spasiti tatu i postati apostol Srca Isusova i žrtvovati se za Njega".

A majka, ta prava kršćanska žena, vesela i ganuta dade dopuštenje. Mala postavi na to sliku Kralja ljubavi na svoj stol, a na pod metne jednu ciglu. Na njoj je pisala tri puta sedmično od 9 do 12 u noći, a od koljena ostali su kadkada krvavi tragovi. To je bio novac, koji je žrtvovala, da otplati Bogu veliki dug za svoga oca.

Ne postiđuje li nas i ne zadivljuje li nas primjer ovoga djeteta? Ako kod Božjega oruđa često nema požrtvovnosti, tada je tome uzrok pomanjkanje ljubavi, koja jedina može samozataju uzdići do junaštva.

Poznam slabašnu djevojku plemkinju, koja se nije bojala napora da pođe do biskupa i zamoli dopuštenje da smije u obiteljima revnovati u djelu Ustoličenja. I od onda putuje ona kod svakog vremena i nevremena od mjesta

do mjesta i nastoji predobiti obitelji za presveto Srce Isusovo, a to joj uspijeva u vrlo mnogo slučajeva.

Neki mladi vojnik (taj je primjer osobito dirljiv) vratio se s fronte teško ranjen. Imao je samo još jednu ruku, i to lijevu, jednu nogu, a jezikom je mogao samo tepati. On je sada jedan od mojih najboljih apostola. Lijevom rukom piše kako najbolje može, a na svojoj protezi trči od jedne obitelji do druge dijeli letke i propovijeda svojim načinom o ljubavi. Ne trebam ni reči, da on ljude predobiva vrlo lagano i da je u malo mjeseci predobio stotinu obitelji.

A mala siromašna sedamdeset i pet godišnja prosijakinja! Imam naime među svojim apostolima i grofica i prosjakinja.

Samo pomisao na nju raspali moju revnost, ako mi hoće da klone kadkada od umora ili tjelesne boli. Ona je preuzela brigu za radničke obitelji i postizava čudesa, ali uz cijenu potpune samozataje. Vidio sam je jedne večeri po pljusku gdje dolazi i zapitam je: "Kakva ste to?" - "O, Velečasni, malo sam mokra, ali šta je za to?" - "No da, ali gdje ćete se posušiti?" - "Poći ću susjedi. Pa napokon što za to, ako bi od toga i umrla? Samo neka On vlada!"

Da, Spasitelj vrši velike stvari po malim dušama, samo ako su te male duše pripravne učiniti što On želi- a osobito ako znadu sebe zaboraviti!

Sebe posve zaboraviti nama je nemoguće, osim u slučaju da u svojim grudima mjesto našega malenog i uskog srca nosimo Srce Isusovo.

Srcu Isusovu se ništa ne može oprijeti, a ko je Ono osvojilo koju velikodušnu dušu. Radimo dakle na tome, da svagdje ustoličimo Srce Isusovo, u obiteljima, u školama u patronažama i govorimo uvijek jezikom rasplamčenim od ljubavi Božje.

Mnogo manje rječitosti, a više ljubavi, manje simbola i slika, a više stvarnosti, a to je Isus i Njegovo ljubavi prepuno Srce!

Zadovoljština

"Uvrijeđen sam u kući onih, koji su me ljubili".

Pojam zadovoljštine stvar je kao i kršćanstvo i Evanđelje. Ali od velike objave u Paray-le-Monial-u, dobio je novo, osobito značenje. U pobožnosti presv. Srcu dobila je nauka o zadovoljštini za duhovni život značenje i važnost, koju nije do tada imala. Od Margarete Marije ta je nauka dobila duboke i nježne crte, kakvih nije prije imala, barem ne u tolikoj mjeri. Mi danas možemo kazati, da je zadovoljština bitni elemenat u nauci o Srcu Isusovu. Još više, iza kako je utvrđeno, da duše po grijehu gube ravnotežu, zadovoljština postaje bitni elemenat savršene ljubavi prema bližnjemu. Doista, mi na zemlji ne možemo Boga ljubiti, a da Mu ne zadovoljavamo za uvrede, koje Mu se grijehom nanose, a da ne tješimo Njegovo do smrti ražalošćeno Srce, a da barem donekle ne nadoknadimo grijehom umanjenu vanjsku proslavu Božju. Tako je zapravo zadovoljština čin ljubavi sačuvstva, otprošnje

i naknade.

Zadovoljština u duhu objave Paray-le-Monial-a jest tješiti Spasitelja za zločine zlikovaca, za nezahvalnost njegovih prijatelja, osobito za mlakost i ravnodušnost dobrih, onih kojima je mnogo dano - Njemu posvećenih duša. "Gledaj ovo Srce", govorio je sv. Margareti Mariji, "koje je ljude toliko ljubilo, da mu ništa nije bilo odviše, da se je iscrpilo i istrošilo u dokazima svoje ljubavi. U zahvalu primao sam najčešće samo nezahvalnost. To osjećam bolnije nego sve, što sam u svojoj muci pretrpio to više, što bi ja, kad bi mi samo nešto za moju ljubav uzvratili, malo cijenio sve što sam za njih učinio i kad bi bilo moguće, učinio bih još mnogo više. Ali ja nalazim kod njih samo hladnoću i ravnodušnost za sve moje nastojanje, da im iskažem dobročinstva. Barem me ti razveseli i daj mi zadovoljštinu za nezahvalnost, koliko najviše možeš.

Zločini se zlih umnožavaju, kako smo vidjeli. Oni ga pogrđuju najstrašnijim načinom, oni ne samo da ljubav ne ljube, nego je pogrđuju, preziru i hule.

"Zar se ne će nitko naći, tko bi me sažaljevao, tko bi sa mnom trpio, tko bi moju bol dijelio sa mnom radi žalosnog stanja, u koje me stavljaju grešnici - osobito sada". (Isus, sv. Margareti Mariji).

Apostoli presv. Srca, šta kažete na ove pogrde, na ove tužbe? Vi ćete ljubiti! Vi ćete Isusa ljubiti bez mjere i bez granica. Najveća zadovoljština je ljubav.

On nas poziva, da Ga tješimo.

"Kćeri moja, hoćeš li mi pokloniti svoje

srce, da u njemu moja bolna ljubav prezrena od cijeloga svijeta nađe svoj pokoj" (Spasitelj Margareti Mariji).

On osjeća potrebu da nam otkrije svoju dušu, jer je ona puna žalosti, koja je anđelima nepoznata, puna suza, koje se u nebu ne prolijevaju. I ako ne možemo dokučiti svu dubinu boli Njegova Srca, što zato... nemamo li i mi srce, koje poput Njegova satrtog Srca tjeskobno drhće pod pritiskom boli i borbe?

U vrtu Getsemaniju došli su anđela da Ga tješe u Njegovoj smrtnoj tjeskobi, ali mi, mi smo bliži Njegovoj teškoj boli nego anđeli,mi možemo Njegove suze sabirati, Njegovom se bolnom putu pridružiti i Njegove boli ublažiti.

Zahvalimo Mu iz svega srca za tu milost, za tu čast, za tu slavu. Klanjajmo Mu se u Njegovoj mističnoj smrtnoj tjeskobi, u toj teškoj bezutješnosti Njegova Srca.

"Tu sam", reče On svojoj povjerenici,"više trpio nego u svom cijelom ostalom jakom trpljenju" (Ž. i Dj.II).

Pođimo k Njemu i poput Marije Margarete, ponudimo Mu svoje srce za utjehu. Danas se On obraća na nas, On traži prikladno mjesto gdje će moliti i plakati i gdje će nam povjeriti tajne svoje neizmjerne ljubavi i svoje neizmjerne žalosti. Poslušajmo Ga opet ponovno , zar nam može dosaditi slušati Njegove tužbe, koje ne prestaju, kao što ne zacjeljuje rana Njegova Srca.

"Moja je duša puna straha i žalosti. Svijet je pun srdaca, kojima Ja ništa ne značim, puno je ravnodušnih! Danas leže kraj mojih nogu, jer me trabaju, a sutra me više ne poznaju.

Mojih prijatelja pravih i velikodušnih ima mali broj među onima, koji se nazivaju mojim prijateljima. Nalazim redovno samo obične prijatelje i osrednju krepost: oni u isto vrijeme sklapaju veze s Bogom i sa svijetom. Svagdje susrećem malo pouzdanja. Mnogo je onih, koji za radosnih dana sjedaju za moj stol, ali ih nažalost straši Kalvarija. Oni odlaze i ostavljaju me u satovima moje muke. Gdje su oni, koje sam otkupio svojom krvlju , koje sam utješio i od smrti otkupio? Gdje su ostale one slijepe duše, ona gubava srca,koje sam izliječio u čudesnom vrelu svoga probodenog Srca? Do smrti sam ožalošćen nad tim razočaranjem, koje sam doživio od svojih prijatelja".

Pređimo preko žalosnih razmišljanja o strahovitim zločinima modernih Kristovih krvnika kamo spadaju ekstremni političari i zakonodavci, mržnjom ispunjeni bezbožnici u slobodnozidarskim ložama i mnogi drugi, koji ponavljaju uvrede Herodove i Pilatove. Zadržimo se radije kod jednog drugog grijeha, a taj je manjak prave srdačne ljubavi kod onih, koji se nazivaju vjernim prijateljima Kraljevim, i koji bi to trebali biti po svom pozivu. Ovaj grijeh zadaje Njegovu Srcu veću bol nego drugi grijesi, koji su možda teži, ali nisu tako okrutni. Jer su ti drugi grijesi djela Njegovih neprijatelja, dok uvreda, koju Mu mi nanosimo crnija je i gorča nezahvalnost, te je ubod u srce rukom vlastitog ljubljenog djeteta. Čuli smo Njegove tužaljke sv.Margareti Mariji. Oh, sasvim je opravdano, ako On traži zadovoljštinu osobito za grijehe svojih pri-

jatelja. Htio bi reći, Ninive i Babilona, svi naši oholi, pokvareni i od vraga zauzeti veliki gradovi jesu krvava povreda Njegovih prava, te ne osporavam, ali bi htio i ovo dodati: Mnoga zlodjela Ninive i Babilona ne bi bila počinjena ili bi bila već okajana, da smo mi, milostima obdareni Njega ljubili, kako smo Ga mogli i morali ljubiti.

Ne počinjimo dakle s grijesima drugih, nego počnimo sa svojim vlastitim grijesima, osobito sa glavnim grijesima Isusovih prijatelja. Mi Ga ne ljubimo dosta. Da Ga barem toliko ljubimo, koliko ljubimo stvorenja, na koja rasipamo svoju ljubav!

Priznajmo si, da je uz ovu našu bijedu koja je velika, Bog sakrio pod ruševinama i pod pepelom u svima nama blago plemenitosti i poštovanja velikodušnosti i hrabrosti i veliku moć samoprijegora, snage iz kojih se stvaraju mučenici. Kad kucne svečani čas i kad se radi o časti obitelji i domovine, kad neko zbivanje trese cijelim našim bićem, kad treba to tajno blago ili upotrijebiti ili umrijeti, tada ono dolazi do izražaja, gdjekada na veliko iznenađenje i naših najboljih prijatelja. To smo doživjeli za vrijeme rata, a u obiteljima se to dnevno događa. Iznenada vidimo, da smo plemenitiji, jači, požrtvovniji nego to sami i mislimo. Da, to se dnevno događa u našim odnosima prema ljudima. Prema njima pokazujemo se gdjekad kao pravi do tada nepoznati junaci. A prema Isusu? O, to se događa vrlo, vrlo rijetko! On će tisuću puta biti svjedokom naših junačkih djela, koja potvrđuju našu ljubav prema domovini, prema majci, ženi ili

prijatelju, ali za Isusa to se gotovo nikada ne dogodi.

Za posljednjega rata bio sam svjedokom po bolnicama i u obiteljima, koje su pretrpjele strašne nevolje, tako krasnih i čestih poteza veličine, hrabrosti i pravog heroizma, da će se iza nekoliko godina pitati, je li to zaista bilo, ili su to legende. Dok sam se nad tim herojskim djelima duboko dirnut divio, srce mi je obuzela duboka bol. A znate li zašto? Tu se vidi, govorio sam sam sebi, što mogu i nevjernici učiniti: kad se radi o časti zastave, domovine, tada se žrtvuje sve, a ni ne pomišlja se na priznanje i odlikovanje. -A ja, koga zovu apostolom, jesam li kada tako mnogo učinio, pa makar i samo jedanput za Kralja kraljeva, za koga kažem da je moj Bog, moje sve!? Oni: vojnici, bolničarke, majke, imaju tako veliku ljubav, a ja, svećenik, apostol, što sam ja učinio? Domovina, čast, obitelj, mogu uvijek da u času pogibli u odlučnom času izdignu tajno blago plemenitih svojstava, koje počivaju u dubini srca. Ali Ti, moj Bože i Otkupitelju, koji si stvorio sva ta plemenita čuvstva i stavio ih kao rezerve duševne snage u naše bijedno srce, samo Ti da nas možeš kao najljepši ideal kralja oduševiti i na sve pokrenuti. A Tvoja domovina, koja će sutra biti naše nebo, zar da ima manje privlačivosti od zemaljske domovine, za koju su prolivene rijeke krvi? Kolike bi bitke bile izgubljene, a s njima i čast i sloboda, kad ljudi ne bi ljubili domovinu žarče, nego što mnogi katolici ljube svoga Gospodina i Spasitelja.

Šta je bilo od onih lijepih i snažnih osjećaja velikodušnosti, ponosa i hrabrosti do heroizma, za koje smo rekli, da su sakriveni u dubini mnogih srdaca? Oni su zaspali, ali postoje, zar ih ne bi mogao jedanputa da probudi plamen ljubavi za Isusa i za Božju stvar?

Ovdje se ne obraćam na ravnodušne i mlake kršćane, nego na dobre, revne, Isusove prijatelje, koji iskreno vjeruju. A zašto onda ne rade dosljedno prema svome katoličkom uvjerenju? Jer ne ljube Isusa cijelim srcem, a ljube mnogo što drugo svakako i lijepo i vrijedno, ali zemaljsko!

Drugačije ne bi mogli razjasniti, kako to da u zemljama, u kojima su uplivni slojevi naroda općenito po odgoju i po nazorima kršćani, a slobodni zidari i drugi pomoćnici đavlovi, stvaraju zakone po svojoj volji, upravljaju narodom i uništavaju nam vjeru, a da im se nitko ozbiljno ne opre. Kako je to moguće? Jer ovi narodi nijesu predali svoje srce na službu velikom Kralju, kako su ga predali drugim makar i lijepim ljudskim interesima.

Često ne možemo dosta naglasiti: vjera je uzdrmana, ili propada, jer je rastavljena od ljubavi, koja je duša vjere i njezina milosna nadopuna. Nažalost, mi možemo vjerovati, a da ne ljubimo. Morali bismo katolicima raspiriti vatru ljubavi, da dođu do življe, djelotvornije i požrtvovnije vjere.

Sjetimo se što kaže sv. Augustin: "Mjera za ljubav prema Bogu jest da ljubimo bez mjere!" To dakako nije mjerilo velike većine prijatelja i sluga velikoga Kralja. To je grijeh, za koji moramo u prvom redu zadovoljavati

jer je to temelj i izvor mnogih drugih pogrešaka u savjestima, a i u životu obitelji.

Bog bi htio pomoću svojih prijatelja spasiti nebrojene nesretnike obiljem njihove ljubavi prema bližnjemu, a oni sprečavaju Njegove osnove. Koliko propada milosti, koliko dobra radi premalene ljubavi Njegovih!

Izvedimo odmah zaključke iz toga razmatranja. Bez životnog soka ljubavi, mora usahnuti drvo kršćanske kulture. Ono više ne rađa plodovima, ili su plodovi zli. Sve trpi od toga: i obitelji i društvo. Jasno je, da ono, što ne može izvesti ljubav, ne će izvesti ni jedna druga manje vrijedna energija, nijedna umjetna sila. Manjak ljubavi ne da se ničim nadoknaditi, a ljubav može nadomjestiti sve.

Na svojim misionskim putovima po svijetu čuo sam svagdje tužbe kako od poglavara, tako i od podložnika: tužbe u samostanima, tužbe u kršćanskim obiteljima, tužbe u katoličkim poduzećima. Ja sam ih slušao, promatrao sam, nastojao sam pronaći uzroke, prispodabljao sam razne prilike i zaključivao.

Sve se to dade barem u svrhunaravskom religioznom redu stvari izreći u jednoj jasnoj kategoričnoj tvrdnji: u istoj mjeri u kojoj ohladni ljubav prema Isusu, rastu poteškoće i baš su tako jasne i bivaju sve jasnije kao sunčane pjege.

Što sam više vidio i iskusio, to sam više sklon da kažem sa sv. Pavlom, da sav zakon, i onaj na kojem se osniva najjednostavnije socijalno poštenje kod laika, i onaj na kojem se osniva svetost u samostanima, počiva na ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Manjak požrtvovnosti

Promotrimo pobliže posljedice manjka ljubavi, da u isto vrijeme naglasimo dužnost zadovoljštine, koju nam nalaže grijeh propusta kod apostola Srca Isusova.

Prvi veliki gubitak što ga prouzrokuje manjak ljubavi, jest smanjenje duha požrtvovnosti. Biskupi, propovijednici i dušobrižnici jednoglasno tvrde, da opadanje požrtvovnosti današnje generacije upravo zastrašuje.

Na mjesto požrtvovnosti naći ćemo svagdje, kod velikih i kod malih jednostavno obožavanje svoga "ja". To je nažalost ne samo moguće, nego upravo logično. Jer je samo jedan jedini Učitelj, koji je naučavao samozataju, jedan jedini Isus Krist. Njegov križ i Njegovo Srce bili su talionica, u kojoj su se u svako doba oblikovale herojske duše, koje su postale braća mučenicima. Ako Njega uklonimo, ako u kršćanskom društvu ohladni ljubav prema Njemu, tada će u istoj mjeri porasti samoljublje i zauzet će u srcima bogatih i siromašnih mjesto Isusa Krista.

Kako se može od mene očekivati, da ću zaboraviti sebe, ako ne ljubim Isusa nada sve, Njega, koji jedini može svojom uzvišenom osobom i svojim križem potisnuti naše "ja"? Koliko znam uvijek je postajala samo jedna tajna mučeništva: Nadasve jaka ljubav prema Isusu.

Tko je god bio ispunjen takvom ljubavi, mogao je postati mučenik bilo na gorućem roštilju krvnikovu, bilo na mučnom roštilju dnevnih dužnosti i samozataje. Dok je tijelo trpjelo i sa smrću se borilo, kliktalo je srce, jer je ljubilo.

Jasno je, da u istoj mjeri, u kojoj gasne božanski plamen u duši, mora da presuši i jedno vrelo heroizma naravnog, a još više svrhunaravnog reda.

O divne, lijepe i uzvišene "male duše", koje su iz rane Srca Isusova crple snagu, srčanost, predanje, jednom riječi: heroizam. One na jedan Isusov pogled postaju u tajnosti hostijama, žrtvenim darovima za spasenje svoje braće, a to iz ljubavi, samo iz ljubavi!

Rasplamsajmo ovu svetu vatru i procvast će požrtvovnost sama od sebe. ZADOVOLJAVAJMO ZA POMANJKANJE LJUBAVI.

Manjak revnosti

Četa apostola je velika i dobro organizirana, ali ako se prispodobi njihov broj sa najprečim potrebama društva i katoličkih ustanova i s brojem onih, koji se žrtvuju, koji hoće za ljubav Bogu i bližnjemu mnogo raditi, tada ćemo vidjeti da je broj apostola premalen. Ima mnogo ljudi, koji bi mogli i trebali raditi, ali ne će. Zašto? Jer nemaju ljubavi.

Od nekoliko godina unatrag Srce je Isusovo znatno povećalo broj revnih radnika u svojoj službi postavivši u njihove grudi svoje Srce i jedinstvenu tajnu uspješnog apostolata.

Žalosno je gledati sposobne ljude, koji ponešto mole na svoj način, dapače se od vre-

mena do vremena približe duh. vježbama, ali i-
pak ostaju gluhi na poziv gospodara žetve. Oni
ne razumiju Njegova glasa, oni ne čuju svoju
nesretnu braću, koji na rubu ponora uzdišu. O-
ni mole, a čini se, da ostaju potpuno ravnodu
šni za proslavu Božju i za spas subraće. Zaš-
to ovo protuslovlje? Jer malo ljube! Oni iz-
laze iz duh.vježba jednako raspoloženi kako
su bili kad su ušli sa jednakim bijednim is -
kricama ljubavi prema bližnjemu u srcu. Nema-
ju ništa velika, ozbiljna, energična ni za se
be ni za druge - a to sve od časa kad su pro-
pustili zapaliti u svom srcu vatru velike lju
bavi. Izbrojite ako možete broj inače dobrih
i pobožnih kršćana, koji ništa ne rade, apso-
lutno ništa da djecu pouče, radnike predobiju,
mlade ljude privuku, slabiće pravovremeno po-
dignu, koji su pali više iz slaboće i nezna -
nja nego od zloće. Nije dosta da rade samo
svećenici i redovnici. Šta rade svi oni muže-
vi i žene, koji se pričešćuju svakog prvog pet
ka i još češće? Žalosno je reći. Oni pridrža-
vaju sebično sve svoje blago za sebe. Odakle
ta zabluda? Nema ljubavi prema bližnjemu! Ako
želimo povećati broj apostola podignimo srce
i učimo ih ljubiti Isusa Krista iz svih sila,
nadasve!

Dajmo zadovoljštinu za pomanjkanje ljuba
vi.

"Konačno očekujem od tebe veliku zadovolj
štinu u ime apostolata. Zar ću uvijek ostati
sam? Ne, ti mi pomozi, ja te trebam! Imam pra
vo na te. Hoću da budeš oruđe mojega Srca.

Budi posuda izabrana i prosjat će moja
slava iz tvoje nevrijednosti.

Razmisli spretnost mojih neprijatelja, ra
zmišljaj o žrtvama, koje prinose za uspjeh
svojih pothvata. Nemam li pravo tražiti od te
be trpljenje i žrtvu? Hoćeš li pokazati manje
revnosti za moju slavu, nego moji izdajice, ko
ji su uvijek spremni da mi priprave križ.

O kad bi anđeli mogli sići, oni bi rado
ostavili svoje nebo, da ugrabe blago, koje je
tebi povjereno i radili da me duše spoznaju i
da me ljube.

Ja te obsipavam milostima apostolata. Ako
ostaneš vjerna toj milosti, dulje ćeš prodri-
jeti u moje prijateljstvo."

"Ako mi budeš vjerna i ideš za mnom ja
ću te naučiti mene spoznati i ja ću ti se ob-
javiti" (Dj.ap.II). Ja ću se spustiti do tebe.
Ja ću ti otvoriti nebo svojega Srca i usavrši
ti te u svojoj ljubavi... Gledaj rana krvari
i čeka na te.

Postavljam te za anđela čuvara obitelji.
Čuvaj ih za mene. Ja želim ući u njih, čuvaj
mi ih revno. Neka te troši revnost za moju
čast, to tražim od tebe u ime svoga Srca.

Ljubi me POŽRTVOVNOM LJUBAVI. Kad bi zna
la koliko žeđam da me ljudi ljube, ne bi žali
la nikakva truda da to postigneš.

Obećaješ li, da ćeš sve potrebno učiniti?
Mogu li stalno na te računati? I da moraš trp
jeti, pa i umrijeti za me... kolika čast!"

<u>Pomanjkanje Euharistijske revnosti</u>

Hvaljen bio za uvijek veliki Papa Pio X,
Providencijalni Papa božanske Euharistije!

Mi i budući naraštaji zahvaljujemo njemu obnovu života i euharistijske revnosti. Iza njegovih znamenitih dekreta, moramo priznati, svijet je prevalio veliki put natrag do Tabernakula.

Uza sve to moramo priznati da se nismo dovoljno okoristili divnim naukama Pija X. Ili kažimo drugačije: Ono, što je Njegova Svetost propisala i preporučila obzirom na Euharistiju, nije postiglo potpuni uspjeh, kako se moglo očekivati, a to zato jer nam je uzmanjkao jedan drugi elemenat, koji se nas osobno tiče i koji je neophodno potreban, a to je ljubav.

Nije dosta, da nam Papa kaže: "Idite često k Stolu Gospodnjem, a gdje je moguće svaki dan, ja to želim". - Da ljudi pristupe Euharistijskoj gozbi nije dosta poziv nego se traži prije svega radost i ljubav, glad za Isusom! Kad bi nas htjeli natjerati svi Pape, pa i sam Isus, ako nema gladi ni čežnje, ljudi bi se pričešćivali, ali rijetko i bez koristi za dušu. Stvarno, ono što pričesti daje vrijednost, jest ljubav, koja nas oduševljava prije Pričesti, za Pričesti i poslije Nje.

Imamo li ovaj glad, ovu svetu čežnju za Isusom u Hostiji? Općenito ne! Zato je moramo probuditi i potaknuti privodeći duše putem pouzdanja sve bliže Isusu. Morali bismo se po težnji za Njegovom blizinom, za Njegovim prijateljstvom sve više k Njemu podizati. Trebalo bi nam više govoriti o Njegovu Srcu, tada bi se u nama pojavila glad za Isusom u Euharistiji, ne bismo mogli živjeti bez Njega, dan bez sv.Pričesti bio bi nam duševna bol. Tada bi narastao i broj onih, koji bi se klanjali

Isus i danju i noću i ova bi pobožnost postajala revnija i srdačnija. Čudo ljubavi se zbilo, imamo Hostiju, dodajmo još jedno čudo, čudo naše bezgranične ljubavi prema Isusu. Dajmo zadovoljštinu za pomanjkanje ljubavi!

Slušajmo, kako nam Isus govori: "Gledajte moje probodeno Srce osamljeno u sakramentu Ljubavi: Ja žeđam, gorim od težnje za ljubavlju. Tu je mjesto, gdje možete svoje duše napojiti svjetlošću i životom, a vi ne ćete doći k meni!

Svijet ne traži mene ni moje Euharistije. - Teške li muke, kad moram gledati kako tisuće odbijaju najodličniji dar mojega Srca! Zar to još uvijek ne će razumjeti, iza toliko vremena?

Barem me ti proučavaj, nastoj da me razumiješ u Euharistiji. Dođi mi u Tabernakulu, dođi uvijek opet! Ali dođi pun pouzdanja, ne tepajući i kolebajući s nepovjerenjem, mogao bi se u tom slučaju razočarati. Ako ne znaš riječi, koje da mi kažeš - ja znam sve, vidim u srce, reci samo ovu riječ: "Gospodine ja sam posve Tvoja! (Jednoga dana kad me je morila čežnja da Spasitelja primim, rekla sam Mu: "Uči me, kako mi treba s Tobom govoriti". "Ne govori ništa drugo nego samo ove riječi: Moj Bože, moj jedini i sve moje. Ti si meni sve i ja sam Tvoje vlasništvo". (Ž.i Dj.II).

Nemoj mi se darovati samo u času oduševljenja, daj mi se za uvijek. Ja sam vječan, ja ću te čuvati u svom srcu. Ja tražim od tebe predanje bez pridržaja, potpuno, velikodušno. Zavjet tražim, od kojega te ne će odriješiti ni vrijeme ni kušnja, i n e t e r n u m! To

je ugovor, koji sam potpisao krvlju svoga Srca, a ti ga potpiši krvlju svoje duše.

Sebe sam ti darovao, moj je dar neopoziv.

Pogledaj sakramenat ljubavi, gdje radi tebe boravim. Nisam li uvijek tamo? Jesam li se udaljio radi onesvećenja, svetogrđa, ravnodušnosti, zaboravi i nezahvalnosti ljudske? Gdje bi vi bili, kad bi moja ljubav ohladnjela, kad bi se u žrtvovanju za vas umorio?

O, kad bi me mogla vidjeti pod koprenom Hostije, kad bi slutila tko je Onaj, koji ti govori i koji ti kaže: Budi moja! Tada bi me molila da te primim da primim ovo tvoje predanje odmah ovoga časa. Pojmiš li to? Ja sam Bog, a ti si siromašni crv zemlje.

Jednog ćeš me dana vidjeti. - Vladaj se tako da me već sada možeš gledati. Jedna jedina misao neka te vodi: Želja da meni posve pripadaš i da budeš sretna.

Ja sam kruh obitelji, kruh svoje braće. Ja težim za tim da me primate u mojem Sakramentu. (Kćeri moja, čežnja tvojega srca tako mi je ugodna, da kad ne bih bio već ustanovio ovaj presv.Sakramenat, ustanovio bih ga radi tebe, da se radujem što stanujem u tvojoj duši, i da u ljubavi mirujem u tvojem srcu".... Toliko se radujem kad netko čezne za mnom u ovom Sakramentu, da svaki put, kad koje srce tu čežnju osjeti, ja ga pun ljubavi pogledam, da ga sebi privučem. (Živ.i Dj.II). U Sakramentu je moje srce puno ljubavi!

Nijesi li nikada propustio sv.Pričest bez razloga? Znaš li što znači jedna sv. Pričest? Čitav apostolat! U paklu će biti duša zauvijek izgubljenih, koje bi jedna Pričest bila spasila.

Kad propustiš Pričest, tada sam ja onaj, koji je uzalud pružao ruku za tobom, koji te je čekao i zvao. Meni treba tvoga srca, tvoga zagrljaja, ja sam si sam stvorio tu potrebu ljubavi. Bio sam zavidan zraku i svijetlu kojim si opkoljen. Htio sam da tvoj život bude moj život, a sada hoću da ja budem tvoj život, tvoje tijelo i tvoja krv. Ja sam izumio Euharistiju, jer sam gledao tebe, jer sam htio biti tvojom hranom. Ja svoj plan ljubavi ne mogu bez tebe provesti. Kad me primiš u Pričesti ja zaboravljam hladnoću od mnogo tisuća srdaca, hladnoću onih, koji se nikada ne pričešćuju, hladnoću onih koji kadkad dođu, ali tako, kao da im se čini krivo.

Barem me ti ljubi žarkom vjerničkom ljubavlju, euharistijskom ljubavi, koja popravlja ravnodušnosti od dvadeset stoljeća

Prijatelji, koji su preuzeli ulogu krvnika

Ima izvjesnih istina, o kojima je teško govoriti, ali kao apostol ovo upravljam. Ogriješio bih se kukavičlukom, kad bi govoreći o grijesima Isusovih prijatelja šutnjom prešao preko onih, koji su Papu kraljevstva Isusa Krista Pija XI. stajali gorkih suza i svetog gnjeva.

"Ovdje smjeram na teške grijehe NEPRISTOJNOSTI I BESTIDNOSTI koje počinjaju iskrene, katoličke, dapače pobožne osobe", kaže papa, "ljudi za koje se čini, da su zaboravili na kršćan

ski nježni osjećaj, te se ravnaju po stanovitoj modi, koja je u opreci sa najosnovnijim načelima kršćanske stidljivosti."

Vjerujem, dapače sam siguran, da je briga Zamjenika Kristova u ovoj prilici točni prikaz mišljenja Srca Isusova, koje je teško povrijeđeno društvenim grijesima, koji se protive jednoj od najvažnijih Njegovih zapovijedi, obzirom na čistoću srca i tijela.

Ta je uvreda to okrutnija, što ima malo, da, vrlo malo Evinih kćeri, koje su poslušale Papu i koje su nastojale, da uklone iz svojih obitelji sablazan, koju je Papa tako strogo osudio. Treba osobito istaknuti, da je ta rakrana društvene bestidnosti zahvatila i nagrizla cvijet katoličkih obitelji, koje su bile ne samo vjerničke, nego i zaštićene jakom katoličkom tradicijom. I one su sada odjevene, kao i ostali svijet, ali zapravo razodjevene. Kud ćemo doći ako se to nastavi? Nemojmo se varati, vanjska bestidnost i unutarnja prosto ta dvije su maske istoga karnevala što ga slavi grijeh, htjeli mi to ili ne htjeli. Sotona elegantni, moderni krojač za dame, hoće tako i slušaju ga.

Bojim se da se ne svraća pažnja na suze i molbe sv.Oca Pape i da će prije ili kasnije navući na se prokletstvo, kojega se ne boje poslušne kćeri sv.Crkve, jer ih danomice možemo uhvatiti na djelu, kako slijede posljednje modne novosti.

Jao mladim djevojkama i ženama, koje na sebi nose nesnosan teret od tisuću grijeha, koji se počinjaju njihovom krivnjom, jer se one pokazuju na ulicama i drugdje u tako malo

pristojnim haljinama, u kojima bi vjerojatno, nerado umrle.

Jao majkama, koje to zlo od svojih odraslih kćeri ne samo da trpe nego možda i odobravaju, a što je još gore posve malu djecu puštaju da trče okolo napola golu i tako ih bezbrižno priučavaju na golotinju, koja će im se kasnije pričinjavati sasvim naravna stvar. Takove se majke vrijeđaju, kad ih njihov župnik na to upozori i tvrde da to one bolje razumiju nego i biskupi i ispovjednici i dapače tvrde da im se obzirom na malu djecu podmeće zla nakana, koje oni nikako nemaju. Moj Bože, velike li zasljepljenosti!

Kad bi Crkva tražila možda samo za jednu korizmu da se nose što kraće haljine da se tako što jače osjeti zima, ili kad bi to zatražila zato da se tako dobije tkanine za odjeću siromasima, kolika bi se podigla vika radi smiješnog zahtjeva i nepodnosive zlorabe vlasti. Siromašni Isuse, u Tvoje Ime, u ime Tvoga božanskog Zakona zabranjuje se to, - ali srca ostaju zatvorena. Ali kad je moda, onda je sve dobro, sve je dopušteno pa i udarci na Tvoje lice o Kralju nad kraljevima.

O bezumni, što radite, kad kritizirate svoje duhovne pastire i samoga Papu! Mislite ipak na onoga, koji će vas suditi prema svome Zakonu, a ne po vašim hirima i po ukusu vaše modistice. Danas sliježete ramenima i smješkate se prezirmo i povrijeđeno, a sutra,kad bude kasno, plakat ćete. Bestidnost je plamen iz pakla, jao onima, koji ne samo da ga ne izbjegavaju i u njega se bacaju, nego i druge vuku za sobom, mjesto da se posluže svojim

ugledom da spriječe zlo! Ne govorim ovo za žene, koje su po svojem odgoju sasvim svjetovnog shvaćanja, ni za one, koje uopće nemaju kršćanskog shvaćanja. Obraćam se na kršćanske pobožne obitelji, koje su dale da ih sa sobom povuče blatna poganska rijeka. Ima i takovih koje se često pričešćuju, a daju sablazan nepristojnom odjećom. One dakako ne mogu da se same nad sobom sablažnjuju i da se nad sobom zgražaju, što su odjevene kao poganke, jer ipak žele ostati u blizini oltara. A to se oboje ne da spojiti.

Kako se može protumačiti tolika zabluda i zaslijepljenost, koja nema druge svrhe, nego da tijelo što je moguće manje zaodjene. To je činjenica, da je protiv osnovnih načela ženske tankoćutnosti i kršćanskog ćudoređa, osobito kod osoba, koje bi uz te ludosti htjele ostati kršćanke. Je li to zla volja ili zloća? Ne, u većini tih žalosnih slučajeva ne može biti govora o zloj volji. "Prvi razlog ove neshvatljive zablude, je opasna slaboća", "Slabokrvnost srca". Te duše ne ljube Isusa doista i cijelim srcem! O Isuse, kad bi one Tebe doista ljubile onim žarom, kojim mlada žena ljubi svoga muža, kojim zaručnica ljubi svoga zaručnika, majka dijete, tada ne bi bile sposobne, da više cijene krpu, za koju kažu da je elegantna nego Tvoj Zakon i Tvoje Srce.

Ne manjka pobožnih duša, ali manjka duša, koje Isusa predano i oduševljeno ljube, koje Mu u svom kršćanskom životu daruju cijelo srce. To potvrđuje spor, koji mi doživljavamo, između Venere i švelje s jedne strane, a Pape, biskupa i vlastite savjesti s druge strane.

Što mora osjećati Isus, kad Ga tako pogrđuje bestidnost mnogih žena, koje misle da Ga smiju pohoditi, pa i primiti u odijelu, koje se ne dolikuje ni za kuću, ni za ulicu, a kamoli za crkvu?

O Bezgrješna Djevice, učini čudo u katoličkim obiteljima. Ti, prečista Majko, razderi zavjesu, koja zasjenjuje pogled mnogih žena. Izliječi ih od zaslijepljenosti, koja prezire svetost Evanđelja; zapali u njihovim srcima; ne iskru, nego glasni plamen velike ljubavi. Neka ih taj plamen osposobi, da se pobjedonosno oslobode od ludosti ovoga pokvarenog svijeta. Otvori im oči Ti Prečista Majko, i daj da u našim obiteljima cvatu kao nekad, bijeli ljiljani čistoće i nevinosti.

Dajmo zadovoljštinu za manjak ljubavi!

Sigurno ste opazili, moji dragi apostoli, da ja polažem vrijednost na to, da moramo biti vjerni jedinoj velikoj ideji: ISUS TREBA DA BUDE NEIZMJERNO VIŠE LJUBLJEN, nego što je bio dosada. To je riješenje svih kriza, to je najsigurnija pomoć za svaku nevolju, jer je to božanska pomoć. Ne vjerujem da bi moglo što drugo pomoći, barem ne danas kod većine ljudi, jer je danas čovječanstvu sve dosadilo i ono čezne za pravom ljubavi. Zadovoljujmo dakle za grijehe Isusovih prijatelja i počnimo mi prvi. Ljubimo Isusa svom snagom svoga srca, skrajnje je vrijeme; izliječimo svoje srce od slabokrvnosti, te žalosne bolesti, koja je obuzela skoro sve kršćane. Trpimo vjerojatno od mnogih velikih i malih patnja i poteškoća, ali u korjenu svih tih nevolja je jedno vrlo ozbiljno zlo, naime da nismo dovoljno

razmatrali prvu zapovijed Božju, da nismo po njoj živjeli: "LJUBI GOSPODINA BOGA SVOJEGA SVIM SRCEM SVOJIM, SVOM DUŠOM SVOJOM I SVOM SNAGOM SVOJOM." (Mt 22,37).

Dakle: biti savršen kršćanin znači ljubiti.

Biti iskreni prijatelj božanskog Kralja, znači: ljubiti.

Biti Njegov vijesnik, Njegov apostol, znači: ljubiti.

P a r c e, D o m i n e!

GOSPODINE, IMAJ MILOSRĐA S NAMA!

UMNOŽI NAŠU LJUBAV!

\+ + +

P o g l a v l j e XIII

MARIJA - MAJKA LIJEPE LJUBAVI

Dignare me laudare,
te Virgo sacrata.-
Ad Jesum
per Mariam.

Pouka tih duhovnih vježba o apostolatu bila bi nepotpuna, plod umanjen, ustrajnost izvrgnuta pogibli, a osobito bi me prekorio Kralj ljubavi, kad ne bih govorio apostolima Srca Isusova o Mariji, Majci lijepe ljubavi .

"A b i n i t i o e t a n t e s a e c u l a". Odvijeka prije nego je postojalo vrijeme, Bezgrješna Kraljica bila je intimno sjedinjena s Riječju, u dvostrukom providonosnom planu, što ga je Stvoritelj imao ostvariti za spas pale djece. S Otkupiteljem Suotkupiteljica, sa Sinom Majka, s početnikom Milosti, opća posrednica svih milosti.

Klanjajući se tom divnom planu, poštujmo što je Bog nerazdruživo sjedinio u vremenu za vječnost: Presveta Srca Isusa i Marije. Istom hvalom i u istom hvalospjevu, gorućim zanosom pozdravimo ta presveta Srca dajući im čast i slavu...

Put da bez okolišanja i bez opasnosti stignemo do Sveca nad svecima, do tajnih dubina Srca Isusova svetišta pravde i ljubavi, ja

sam označio pred očima, označio ga ljubavlju, i primjerom svoga Učitelja i Marije.

Kao što nitko ne poznaje Oca do li Sin, i kao što nitko ne dolazi k Ocu nego po Njegovoj Riječi, isto bi se tako samo u drugom redu i razmjerno ovako reći: Nitko ne pozna Kralja do li po Kraljičinu Sinu, nitko ne dopire do Njegova Srca i nitko ga ne posjeduje, do li po Njoj, koja bijaše i ostaje uvijek sretna Isusova rizničarka i Njegova zahvalna djeliteljica Marija.

Velika afirmacija, temelj čitave Marijanske nauke jest ovaj: Riječ ostavivši krilo svoga Oca htjela je slobodno i izričito proći krilom te jedine, neisporedive Majke, a to je htio za sebe i za nju kao slavu, kao primjer i kao dobročinstvo za sve nas. Jer nepotrebno je kazati, da On nikako nije trebao Marije, da dođe kao Spasitelj. Kao Bog imao je tisuću drugih puteva da dođe k ljudima. Mogao je sebi stvoriti savršeno tijelo On, koji je stvorio savršenog Adama. Ako tražite dakle taj zlatni most tog pravednika ufanja, Mariju, to je s toga što nam ju je htio predati kao most koji i mi moramo proći na svome putovanju prema vječnosti, mi, posinjena djeca Marijina, mi koje je Sin Božji otkupio. Otada ostaje utvrđeno u katoličkoj nauci, da je Marija neophodno potrebni put da sigurnije dođemo k Isusu, a po Njemu k Ocu. I Onaj, koji se naziva "Put", On nas lijepo uči: ne bismo se mogli bez kobne drskosti odreći Marijina posredovanja. Ne htjeti proći kroz ruke te Bezgrješne Kraljice, bilo bi isto tako drsko, kao htjeti ispraviti ili promijeniti plan Utjelovljenja, kojega

je prvi kamen poslije Isusa Krista ta blagoslovljena Djevica. Ona je bila nezasluženo izabrana kao drugi zemaljski Raj, koji nam je dao Adama - Spasitelja i otada ostaje ona zauvijek Kovčeg zavjeta među Bogom i nama.

Istaknimo, da Marija nije lijepo i uzvišeno odstupanje od ravnog pravca što mora biti put što vodi duše k Gospodinu, i njihovom najvišem cilju. Velim više: ako uklonimo Mariju, ne samo da ne ćemo ispraviti pravca niti smanjiti udaljenost, nego produljujući put čineći ga složenijim i opasnijim obilazimo Boga i Njegova Sina. Protumačit ću svoju misao jednom poredbom: Marija nije predvorje u palači Kralja Isusa, niti predsoblje, koje zaustavlja audijenciju. Ona je svetište uvijek živo i uvijek intimno, koje nam nudi i daje Srce ljubljenoga svaki čas i u svakoj prilici. Ona pospješuje božanski susret. Ona je ključ Tabernakula i Ona uzima duše na svoje Majčinske ruke, da ih uvede u ovaj stan Svevišnjega. Eto Njezine zadaće od 25 ožujka, koju ona mora vršiti dok bude i jedne duše, koju treba prenijeti iz progonstva u domovinu.

Nije li ganutljivo gledati pastire, kraljeve, što velim i samoga sv. Josipa kako su morali iz Marijinih ruku primiti poklona dostojno Dijete?... Ona je bila dužna da Ga daje i Isus joj je sam to naložio. Uzimala je svoje blago, prisvajajući Ga legalno, iza kako Ga je poljubila i zagrlila, predavala Ga je "posuđivala" ga je pastirima, kraljevima. A kad su mu se poklonili i obasuli Ga slatkim milovanjem, kad su morali otići, vraćali su Ga Njegovoj Majci, a Marija Ga je primala i čuva

la: to je njezin Bog i njezino Dijete.

Čini se očevidno da je u Nazaretu taj poklona dostojni Sin otišao vrlo daleko u poslušnosti, što ju je htio vršiti prema Majci. Ne samo kao malo Dijete, nego još dugo poslije toga, kad je Isus postao punoljetan, kako mi danas velimo, ostao je sigurno u svemu i za sve poslušni i pokorni Sin, da nas najuzvišenije pouči, o veličini svoje Majke i o našim dužnostima i odnosima prema njoj. Zato ona riječ u Evanđelju "i bijaše im pokoran..." (Lk. 2,51), ističe na ganutljiv način Marijino obiteljsko kraljevstvo, njezinu ulogu vladarice, koja je u Nazaretu zapovijedala i u svemu odlučivala, a dapače i osobito o Srcu svoga Kralja, koji je postao Njezinim podanikom. Marijin je pristanak stavljao pečat na svako Isusovo intimno djelo, kao što je taj pristanak bio združen i sa sjajnim djelom Utjelovljenja.

Jedna divna uspomena: Marija je sveto, čudesno i uzvišeno stvorenje, stvorenje iznad svih stvorova po svome božanskom Materinstvu, dakle jedina. Ali u isto vrijeme ona je po svojoj naravi naša sestra i prema tome apso - lutno naša, po tijelu i po krvi. Nebesa se klanjaju, duboko poštuju, dive se, slave iznad svih stvorenja tu nazarećanku, stvorenje naše rase, ženu istog koljena kao što su naše zemaljske majke.

Odatle dolazi da u tom nebeskom Dvoru, koji je okružen kao što i Ona nebeskim anđeos - kim korovima, mi uživamo, mi njezina braća, ljudi, povlastice i osobitu ljubav, koju nitko nikada ne će osporavati "braći" Bezgrješne Kraljice, usprkos naše pale naravi i slabije

od anđeoske. Zato rado pomišljamo na Mariju, ne bi se ona onda krzmala, kad bi morala birati između anđela i Male Terezije, da joj povjeri svoga Sina Isusa. Mala bi Terezija (jer je Marijina sestra) pobijedila anđela.

Predpostavimo još, kao što neki tvrde da ima drugih bića osim anđela i ljudi i da su nebeske zvijezde nastanjene. Promatrajmo za čas tu neopravdanu hipotezu kao stvarnost: možemo biti sigurni, da je Marija u dostojan - stvu iznad svih tih lica, ma kakva ona bila. Uvijek će biti samo jedna Majka Božja, a i ta se rodila na našem planetu. Ona je obnovljena i savršena Eva, koja po ljudskom koljenu proizlazi od Eve, žene, koja je sagriješila u Raju.

Oh, ljubljena Kraljice, Ti si most što ga je sam Bog prebacio između raja, kojega smo izgubili i onoga kojemu se nadamo... Jest još jednom, Isus nam dolazi po Tvojim čistim rukama. Neka nas one povedu ne do vratiju, nego do dubine ponora Srca Isusova.

Savršeni uzor sinovske ljubavi prema Mariji jest Isus. Prvu i najvišu pobudu da ljubimo svetu Djevicu jakom i nježnom ljubavi dalo mi je Srce Isusovo. Iza nebeskog Oca, Njegova prva i najveća ljubav bijaše Marija.

To smo vidjeli kad smo proučavali Isusa, svoga starijega Brata. Prva riječ što ju je mali Isus radosno protepao bijaše sigurno "mama"... "Marija". Te su riječi proizlazile iz dubine Njegova Srca. On ju je ljubio kako samo Bog može ljubiti najljepše od svih stvorova Remek-Djelo svoje svemogućnosti. Učinio ju je za sebe - Tota pulchra - svu lijepu!

Ljubio ju je kako je samo Bog mogao ljubiti onu, koja će Mu pribaviti neophodno potrebna sredstva, da pretrpi muku i smrt, kao Spasitelj svijeta. Već od Utjelovljenja posvetio je Mariju za izravnu Suradnicu i Suotkupiteljicu ljudskoga roda.

Može se dakle reći da je Isus ljubio Mariju iz božanske zahvalnosti. Dugovao je Bezgrješnoj Djevici neizmjernu zahvalnost, jer tijelo i krv, što ih je Ona dala Riječi, dopustili su Mu, da ispuni proroštva i Sveto Pismo, prema kojima Spasitelj mora biti ponižen, pogažen, razapet, predan u smrt kao zločinac, kao zemaljski crv. No kao Bog po svojoj savršenoj i božanskoj naravi, Riječ nije imala, ni je mogla imati zametak suza, bolova, smrti. Trebao joj je taj Spasiteljski zametak: i Marija je pristala da mu ga dade.

Isus je ljubio Mariju neizmjernom sinovskom zahvalnošću. Živio je devet mjeseci od prečiste krvi svoje Presvete Majke. Spavao je mirno, sretno, na njezinim djevičanskim prsima, radovao se milovanju, nježnosti, požrtvovnoj odanosti što ju nitko nikada ne bi mogao iskazati Sinu živoga Boga, njezinom vlastitom Sinu.

Isus je ljubio Mariju neizmjernom ljubavi tijesne veze, koja je postajala sve jačom i jačom, kroz trideset godina u Nazaretu. Tijesne veze patnja, briga, intimnih radosti, božanskog ideala što je malo po malo stapalo dva srca: Sinovljevo i Majčino u jedno jedino. Tko će moći ikada saznati onu najljepšu tajnu što su si je povjerili Isus i Marija u neizrecivim razgovorima onih dugih godina samoće,

šutnje, rada i molitve? U nebu, Kralj će nam pripovijedati, otkriti taj misterij na svoju i Marijinu slavu. Samo ćemo gore razumjeti, kad nam Isus to objavi, koliko je i kako duboko ljubio Mariju. Oh, kako ju je ljubio na Veliki Četvrtak, dan agonije i pobjede za njih oboje. Kako je Isus negdje povjerio čitavo svoje Srce Mariji! Kad ju je sreo na bolnom putu ... Koliko ljubavi u pogledu tog bolnog Sina, koji umire i ostavlja joj, u tom času tmine, Ivana, Crkvu duše... Koliko ljubavi u posljednjem oproštaju s Onom, koja Ga je na Božić njihala na svojim rukama!... Ona je primila prvi Njegov dah i prve Njegove suze. Oh, Njoj je pripao i posljednji uzdah, pripadale su joj i posljednje suze, kojima joj je Isus dao posljednji puta i zauvijek svoju ljubav, čitavo svoje Srce.

Evanđelje to ne spominje, ali svi tumači misle, da je Uskrsnuli Isus najprije pohodio Mariju... Oh, da! Pošao je, sjajniji od sunca da se pokaže njoj u ranama koje su postale slavne i da joj rekne u tom času konačne apoteoze, da će od sada u osvojenoj zemlji kao i na nebu, koje je očekuje, Ona raspolagati vjernom ljubavi jednoga Boga, koji će do vijeka ostati Njezin Sin. To znači: postavio je Mariju sveopćom posrednicom svega svoga blaga.

Vidite, imali smo najsigurniju školu, samo Srce Isusovo da se naučimo dužnostima i svojstvima svoje pobožnosti prema Mariji. Nema ništa utješnije, nego ići Učiteljevim tragom, ljubiti što je On ljubio i koliko je moguće, kako je On ljubio.

A osim toga evo jedne druge posljedice

od velike vrijednosti: ljubeći Mariju, ljubim Isusa, ljubim Ga toliko bolje i više, koliko ljubim Njegovu Majku, koja je postala i mo - jom. I pribavljam novu radost i neizmjernu slavu Srcu Isusovu, kad Mu vjerno govorim o Mariji!

Dakle, kad se sav posvetim Bezgrješnoj Kraljici, kad joj povjerim svoje Srce, svoj život, svoja djela, ne samo da ništa ne oduzimam od onoga što pripada Kralju, ne samo da ne zaboravljam ni sekundu Njegovih prava, nego Mu naprotiv podvostručujem svoj dar, činim ga beskrajno lijepim i dostojnim Isusa. Doista, kako ne bi očarao Srce Isusovo, ako se dadem Mariji, kako se On povjerio i prepustio svo - joj Majci? Ako jedan Bog nije mogao pretjerivati kad je ispunio to jedino stvorenje oceanom svoje božanske ljubavi, mogu li se bojati da ću što oduzeti svojemu Bogu, kad Ga naslje dujem izdaleka i u svojoj majušnosti u sinovskim odnosima prema Mariji? Nikada!

Da bolje istaknemo tu veliku i lijepu na uku postavimo jednu moguću hipotezu: predpo - stavimo da dva puta vode k Isusu. Onaj koji isključuje Marijino posredovanje, doveo bi nas ravno k Bogu, drugi je mnogo dulji i ma - nje zaslužan, jer bi prolazio kroz Marijino Srce... Dakle, kad bi ta apsurdna hipoteza i bila stvarnost, ja bih bez oklijevanja izabrao onaj drugi put, koji bi za me bio manje sla - van, teži, mnogo dulji, naporniji, jer sam si guran, savršeno siguran da razveseljujem i očaravam Srce Isusovo, kad tako razveseljujem Mariju. Siguran sam da bi bio tisuću puta bolje primljen i više, mnogo više nagrađen, nego

da sam se prikazao, Bog zna s kakvim blagom, a na svoj račun na prvom putu. Na sreću, istina je nešto protivna toj fantastičnoj hipotezi.

Jest, milosrdnom odlukom providnosti, poslije Utjelovljenja, Marija je sasvim ravan put, kraći i sigurniji put, put svjetlosti i ufanja, koji vodi do Kralja ljubavi, od zem - lje k nebu.

Ponovimo dakle često, srcem a ne ustima onu lijepu rečenicu iz "Salve Regina", ali malo izmjenjenu: Pokaži nam i daj nam Isusa, već u ovom progonstvu, o blaga, o slatka Djevice Marijo... Ne zaboravite, dragi apostoli, VEĆ U OVOM PROGONSTVU.....

Marija - učiteljica i kraljica apostola

U dvorani posljednje Večere, na Duhove, kraj Petra, koji predsjeda i zastupa Uskrsnuloga Kralja, moli i šuti Marija Kraljica Crkve i apostola.

I ako u svečanosti Ustoličenja ne stav - ljamo Isusa Kralja i Mariju Kraljicu apsolutno na isto prijestolje obožavanja, koje pripada Bogu-Čovjeku, to se klanjamo Isusu na "PRIJESTOLJU OD BJELOKOSTI" na Srcu Marijinu. I kad susretnemo njih tamo čudesno združene, od 25. ožujka, ne vidimo drugog ponora među presvetim Srcima Isusa i Marije do li našeg srca siromašnog i slabog, ali koje želi postati sveto i plodno, živeći od Isusa kao Marija, prodirući u Isusa po Mariji, poznavajući, ljubeći i slaveći Isusa kroz Mariju.

A sada još jednu intimniju riječ u vezi

s Marijinim Srcem i sa svrhunaravnom znanošću, s poznavanjem tajna milosti, što ih po Njoj mogu zadobiti apostoli, kao što ste vi.

Vidjeli smo gore da je Isus vanredni Učitelj u ljubavi prema Mariji, jer je nitko ne može ni poznati ni ljubiti kao On, savršeni Sin. A sada razmotrimo drugu paralelnu misao: Nitko nije od Marije divnija Učiteljica i Naučiteljica da nas nauči kako da dopremo do potpunog poznavanja i ljubavi Srca Isusova. Neka nam dakle Ona o Njemu govori, neka nam otkrije tu tajanstvenu pučinu, visoku i duboku, samoga Boga, beskrajnu ljubaw.

Marija je doista zlatni ključ božanskoga kovčega i dakle, samo Ona ima vlast da razbije sedam pečata tajanstvene knjige i da nam je rastumači. Tko je znao ikada bolje od Nje čitati te božanske stranice i proniknuti smisao vječnosti? Nitko, apsolutno nitko!Ni proroci, koji su išli pred Marijom, ni sveti,koji su došli poslije Nje.

Ona jest, ona bijaše, ona ostaje "Prijestolje Mudrosti". Ona, koja je u svome Djevičanskom-Majčinskom krilu nosila Sunce nestvorene svjetlosti, koja je proniknula bolje od svih Serafa Božje dubine, planove i tajanstvene nacrte Svevišnjega.

I kad se zaustavimo kod obične činjenice Otkupljenja, tko je ikada bolje poznavao tu tajnu nad tajnama, sve što se događalo u Srcu Marijinu i oko nje? Nitko.

Apostoli su promatrali Isusa, gledali Ga, ali ništa, ili skoro ništa nijesu razumjeli kao da im je koprena zastirala oči. Zato prem da su bili svjedoci tisuću čudnovatih i čudesnih stvari, za vrijeme Muke i poslije Uskrsnuća, tako su malo poučeni i tako malo shvaćaju, tako sporo poimaju, tako se slabo dadu uvjeriti, tako su nepovjerljivi da predaju svoju osobu Kristu i Njegovoj nauci. "Imali su oči a nisu vidjeli, uši i nisu čuli". Ali evo Duhova! To veliko svijetlo obnavlja njihov duh, prevrće i mijenja iz temelja njihovo srce, potpuno razdire velo tajne, ljuske padaju i oni u podnevnoj sjajnosti gledaju i drhću uzbuđeni i sretni pred licem objavljenja, što im ga je Tješitelj otkrio o Sinu, Isusu. Oh, tada i samo opkoljeni neizmjernom jasnoćom , prožeti posve božanskim svijetlom, upoznali su prvi puta, da su živjeli, putovali, govorili, jeli svaki dan u tri godine, ništa manje nego sa Sinom živoga Boga, s Riječju koja je tijelom postala s Marijom. Možemo sebi lako predstaviti njihovo zaprepaštenje, njihovo bezgranično čuđenje... Potpuni preokret je u njima nastao pri pomisli, pred trajnom jasnoćom, da je njihov Prijatelj, njihov Učitelj , žrtva njihova kukavičluka, njihovog neznanja, sam Bog - Sin Boga, koji je na nebesima kao i Njegov Otac, a koji se je Utjelovio u vremenu, Marijin Sin.

Jest, želja naroda, onaj, kojega je Izrael očekivao i zvao već stoljećima, Oslobodilac, kojega su proroci navijestili, živio je među njima. Oni su s njime prijateljski općili. Njegova je Majka još tamo bila. Kao i nekada, oni su je gledali vrlo lijepu, ali vrlo poniznu i povučenu, nisu bolje znali cijeniti ni razumjeti Majku nego Sina.

Jer ako im Isusova čudesa nisu mogla ot-

voriti oči, još je to manje mogla skromnost i šutnja Marijina. Ali kad je strašni duhovski potres zadrmao srca apostola, više nego zidovi dvorane Posljednje Večere, kad je vatrenim jezicima neko tajanstveno i nutarnje svijetlo poplavilo njihov duh, tada su prvi puta i kao nagonski oči dvanajstorice počinule, pune udivljenja, poštovanja i ljubavi na Onoj, koja je ponizna i tiha među njima, a pod Petrovim predsjedanjem prisustvovala službenom rođenju Crkve.

I eto je od tada priznatu za Kraljicu Dvorane Posljednje Večere, i za Učiteljicu apostola, njihovim ročištem, njihovom zvijezdom. Od toga časa, vrlo često, vjerojatno svaki dan, ljubljena je vladarica bila okružena od dvanaest apostola, koji su htjeli biti savršeno upućeni prije nego odu da osvoje svijet. Sinovskim pouzdanjem i poštovanjem, koje je iz dana u dan raslo, salijetali su Mariju pitanjima, gonjeni radoznalošću punom ljubavi i vjere, koja je željela biti prosvijetljena. Pitali su je o tajnama i činjenicama koje je samo ona poznavala, koje je očekujući čas Duhova ljubomorno čuvala u svom Srcu.

Ali sada, shvativši da Crkva ima pravo na to blago, Ona ga je majčinski davala, otkrivala tajne, tumačila događaje. To je svijetlo izazvalo u dušama apostola zaprepaštenje pomiješano s radošću i ljubavlju. I eto tako je barem djelomično, nastao arhiv prve Crkve. Tako su apostoli i evanđelisti pomoću Marijinih tvrdnja i pripovijedanja saznali za neke događaje i tajne, kao za Utjelovljenje, koje bez Marije ne bi mogli onako savršeno poznati,

osim po specijalnoj objavi.

Neke od tih sretnih i uzvišenih vijesti, kao anđelov pohod 25 ožujka bijahu pohranjeni kao najskuplji nakit, u napisano Evanđelje. Ali prema tajnoj volji Providnosti većina ih je ostala u svetom pohranilištu usmene crkvene predaje, gdje ih ljubomorno i budno čuva crkvena hijerarhija, koja ih brani od hrđe krivih nauka i od kradljivaca i pustolova zablude.

Budući da živimo u dvadesetom stoljeću kršćanstva, u punom svijetlu, teško nam je zamisliti zaprepaštenja i skoro pretjerano veselje što ga je u srcima apostola probudila Marija kad je redom tumačila Betlehem, Nazaret, javni život, križ. Činilo se da otvara nove svjetove, što ih do sada nisu ni slutili budući osvajači duša. A ipak nitko nije bio bolje smješten nego oni, da u tri godine sve vide, sve istraže, sve shvate! Osjećali su se isto tako poniženi i smeteni kao i sretni, kad su ustanovili da su živjeli i lepršali u maloj udaljenosti od Sunca - Isusa, a da nisu vidjeli niti se opekli.

Časovi su iščezavali brzo, prebrzo za sretne slušače, koji su iz dana u dan bili gladniji pouka integralne istine što ih je Marija podavala, ne u tonu učitelja (to ne bijaše njezina zadaća), nego Majke, koja hrani svijetlom i ljubavlju svoju djecu, naročito prvorođenu, velike sutrašnje sijače.

Oni bi tako htjeli sve znati, apsolutno sve. Poznavati potanko povijest prvih godina Boga - Djeteta, Njegov bijeg, boravak u Egiptu, jer je sve u toj božanskoj povijesti uzvi

šeno. I da je Marija šutjela, da je ona iščezla, oh, tada, tko bi ikada osim nje mogao razotkriti kuteve i zakutke ovih dvaju Srdaca: Isusovog i Marijinog?... Kakve li je uzvišene i divne primjere i prizore obnavljala Marija pred suznim očima apostola, kad im je pripovijedala Srcem na ustima, o trideset godina sprovedenih u Nazaretu, poniznom, nepoznatom, a ipak sjajnom Nazaretu, sjajnijem nego je sav sjaj ovozemnih veličina... Oh, kako im je negdje govorila o poslušnosti svoga Mališa.

Anđeli su znali nešto od onoga, što se događalo u Nazaretu, ali nisu znali, nisu razumjeli sve što je Marija vidjela i znala u toj neizrecivoj etapi Boga - Čovjeka koja je najčudnovatija i najčudesnija. I anđeli, kad su slušali Mariju morali su se čuditi sa iznenađenjem i izvan sebe s apostolima.

Marija je morala do toga časa čuvati Kraljevu tajnu, čitavu Njegovu tajnu. Ali nadošao je čas kad je djelomično trebalo razdrijeti veo i dati tu Euharistiju Crkvi. Time je dopunila obrazovanost apostola i dala im kruh što ga je Isus zadržao i pridržao darežljivosti i gorljivosti svoje Majke.

Puni Duha Utješitelja, poučeni i utvrđeni Marijinom riječi i ljubavi, apostoli su se razišli na daleko i združivali u svojim srcima poznavanje Isusa s poznavanjem Marije svoje Kraljice. I tako su ih često na njihovim opasnim i teškim putevima u bezbrojnim poteškoćama, koje su u prvo vrijeme na ljudsku sudeći bile nesavladive, Spasitelj i Marijina ljubav, njezine pouke i poučavanja ponovno bacile na put žrtve i mučeništva.

Između svih, osobito je Ivan, to razmaženo Kraljevo dijete, bio to isto i Bezgriješne Kraljice. Kakvo li mu je blago umirući Isus predao da ga čuva kod sebe! Ništa manje, nego svoju božansku Majku, da je sinovskom odanošću i najdivnijom ljubavlju učini svojom Majkom. Odatle, iz te intimnosti s Marijom, iz tog zajedničkog života s božanskom Učiteljicom naučitelja, Prijestoljem vječne Mudrosti, Ivanovo uzdizanje i dubina, što ga čini Evanđelistom Riječi orlovskog uzleta. Čini se da je pio na izvoru ljubavi i svijetla, što istječu iz njegovih nadahnutih riječi.

Prispio sam do praktičnog zaključka za nas. Apostoli Srca Isusova, ako uistinu želite prodrijeti u tajne toga poklona dostojnog Srca, upoznati Ga da Ga uzljubite i učinite da Ga i drugi uzljube, počnite s tim da se približite božanskoj Učiteljici. Njezine su pouke oblikovale u Crkvi najslavnije naučitelje.

Tražite Srce Marijino. Molite da budete primljeni u Nj, da u Njemu naučite ono, što će vas samo Kraljica posljednje večere naučiti. Ona poznaje najintimnije puteve ljubavi Kraljeva Srca, što ih samo Njegova i naša Majka ima pravo da otkrije. I ona to čini samo svojoj povlaštenoj djeci. Budite i vi u tom broju.

Slijedite u tom ne moje siromašne savjete nego primjer svih svetaca. Ako su doprli do čudesnog poznavanja Riječi koja je Tijelom postala, nije to bilo toliko pomoću svoga genija, koliko pomoću svijetla, što su ga primili u Marijinoj školi.

Osobito u svojim pričestima, u tome času

vanredne milosti, molite božansku Posrednicu, da vam otkrije nebeske ljepote i tajne, što ih toliko želi objaviti dušama koje su dobre volje, a napose onima koje kao i vi namjeravaju da tolikim slabim i neukima dijele kruh nauke. Tražite ljubljenu Blagajnicu čarobnom prostodušnošću pastira, molite da vam povjeri za vaš duhovni život kao i za duše što su vam na brizi poklona dostojno Dijete svoga i našega Isusa.

Oh kako je lijepo i kako je sigurno predati dušama, koje su žedne ljubavi, autentičnog Isusa, što smo ga primili iz Marijinih ruku.

Marija - Kraljica Srca Isusova

Iako čitav Isus sigurno pripada Mariji, imade ipak u Isusu blago koje je naročito njezino, jedna žilica Njezinoga Sina, koja je specijalno Marijina - Srce Isusovo. Ona je Njegova Kraljica, ne u onom smislu da bi Marija bila više od svoga Sina - Boga, nego u toliko što sam Isus kruni svoju Majku jednim dijademom vrhovne vlasti. Sve što sv. Franjo Asiški, sv. Gertruda, sv. Margareta Marija znadu o tom poklona dostojnom Srcu, samo je mala zraka dubokog čudesnog poznavanja što ga je imala Marija o Srcu svoga Božanskog Sina. Tko je ikada bolje prodro, nego ona, u to nebo ljubavi, tko je izmamio kao ona Njegove najviše tajne ljubavi i nježnosti? Tko je više od nje imao pravoga upliva na Njegovo milosrdno Srce? Nitko ni na nebu ni na zemlji, jer nitko nije poznavao ni posjedovao to presv. Srce kao ona, koja je sama oblikovala tu božansku Arku, koje prvijenci kao i čitavo blago pripadaju punim pravom Majci Utjelovljene Riječi. Zato kao što je Marija oblikovala svoje Dijete da joj bijaše slično, i kao što je Isus u svojim ljudskim crtama sigurno vjerno i začudno oponašao Marijinu ljepotu, tako je Riječ na svoj način oblikovala dušu i Srce Marijino prema božanskoj sličnosti. "Tvoja ljepota o Marijo", veli sv. Bernardo, "nije Tvoja, to je vjeran odraz ljepote Tvoga Sina".

To znači, da su isti osjećaji ljubavi za Boga i za ljude proizlazili iz božanskoga Srca u Srce Njegove Majke, da sve, u čemu se beskonačno divimo u Kraljevu Srcu, jest također u vrlo visokom i uzvišenom stepenu ljepote i veličine i u Kraljičinu Srcu. Takvome Sinu, takova Majka; jedinstvenome Sinu, jedinstvena Majka!

Eto temeljna razloga za dva naziva te svete Djevice, koji su za nas od osobita razloga i smisla: "Majka lijepe ljubavi, Majka milosrđa". Jest Marija je Majka Onoga, koji je sebe nazvao: "Caritas - Ljubav". Eto, zašto je stvarajući Mariju, stvorio nju najljubezniju od svih stvorenja, Majkom čije je Srce najuzvišenija reprodukcija onoga, koji je sama ljubav za Oca, a milosrdna ljubav za stvorove.

Sva veličina, sva ljepota, sva plodnost, te Kćeri - Majke velikoga Kralja počiva u Bezgriješnom Srcu, najsavršenijem Srcu, koje je izričito stvorila bezgranična ljubav, da ljubi Boga i ljude skoro beskonačnom ljubavlju. Eto zašto Bog stavlja u Nju sve svoje zadovolj

stvo i povjerava Njezinom Majčinskom Srcu sve svoje blago milosti, jer Marija, više nego ikoje drugo stvorenje, anđeo ili čovjek, "D i l e x i t m u l t u m - ljubi mnogo" Ona je morala biti sva čista, ne samo što je morala imati moć da ljubi iznad svakog drugog stvorenja; što ne bi mogla da je bila zahvaće na grijehom, ma samo i čas. Morala je biti Bezgriješna, da može ljubiti puninom ljubavi, što je nespojivo s jednim samo časom grijeha, ili istočne pobune. Marija dakle ljubi kao najsavršenije stvorenje, savršenom ljubavi,koja je iznad ljubavi anđela. Ona ljubi kao Zaručnica izabrana između tisuća i tisuća.Ljubi kao Djevica, ali koje božanska plodnost i neporočnost podvostručuje moć ljubavi. Ona ljubi svoga Stvoritelja, koji je ujedno Njezin Zaručnik,Njezino Dijete.

Ona ljubi svojega Boga, kao Njegova Majka. Riječ se u njoj utjelovila. "Nije se strašio krila Djevice". Rodila Ga je, povila u pelenice, iza kako Ga je zaodjela svojom vlastitom puti.

Možete li sebi predstaviti žar Marijina Srca, kad je u isti mah kucalo sa Srcem Sinovim? Hoćemo li ikada spoznati ma samo izdaleka ljubav između tih dvaju Srdaca, i kako On Bog uzvraća Marijinu ljubav, odanost, poljupce, plamenom koji sve više proždire? Čudo nad čudesima!

I tada, budući da je sve, što Marija posjeduje u mislima i željama uvijek samo ljubav prema Isusu, to ona: odrazuje, odiše, odsijeva samo ljubav svoga Srca. I eto je bez dalnjega s pravom i stvarno Majkom Milo-

srđa u svome odnosu prema djeci grijeha što ih je na Kalvariji primila u baštinu.

Pojavio nam se ovdje na zemlji, ništa manje nego Očeva blagost i dobrota u obličju sluge i stvorenja Maloga Isusa, koji nam je donio savez s nebom i oproštenje Vječnoga.

Ali se taj Sluga i to Dijete, taj Spasitelj pokazao na najdivnijem prijestolju,na rukama jednog stvorenja u svoj ljepoti,koja je sjajnija od mjeseca, ali je ipak jedna jednostavna žena, žena kao sve naše majke, premda tisuću i tisuću puta divnija, čudesno nježnija od svih njih. Naslonjen na Srce svoje Majke taj se Spasitelj smiješi pobunjenoj zemlji i s toga mjesta spasenja, blagosivlja je neizmjernom nježnošću i beskrajnim smilovanjem. Uvijek na koljenima, plačući najljepšim najbogatijim suzama svoga Srca, taj Mali Isus prikazuje se svome Ocu na tom žrtveniku, kao što i Marija: prvi prinos, prvu Otkupiteljsku žrtvu.

Hostija, to je Isus, prijestolje i žrtvenik, to je uvijek Marija. Može li ona tada ne biti Majka milosrđa? Zbrojite milosrđe svih svetaca i anđela i ono će biti samo mala kapljica kraj milosrđa što se prelijeva kao ocean u Marijino Srce. Tko je ikada bolje od nje shvatio Spasiteljevu nauku i duh, te veliki Otkupiteljski cilj Njegova dolaska i spasenja po milosrđu.

Ona je bila Njegov najuzvišeniji argumenat u svojoj vlastitoj veličini, kao što će On biti najkrvaviji i najjunačkiji argumenat u času Kalvarije. Marija je doista: velika, lijepa, najbožanstvenija od svih stvorenja. Ona

hoće samo da otkupi i spasi, da dovrši poslanje, koje joj je Sin naredio i kojega je prvi i posljednji naslov njezino božansko Materinstvo. Eto, zašto možemo sigurno reći, da je Kraljica osjećala kako joj se Srce cijepa, kad su nesretni janzenisti pod izlikom pravednosti i poštivanja htjeli zatvoriti Ranu Presv. Srca tolikim slabima i zabludjelima, koji nemaju druge nade do li milosrđa njezina Srca.

Kako je morala uzdisati i prosvjedovati s Crkvom protiv škole, koja je iznakazila Njezina Sina u svoj ljepoti Njegove Otkupiteljske geste na Križu i u Euharistiji? Kad su ga procjenili i izmjerili u podijeljivanju Njegove Krvi u primjenjivanju Njegovih zasluga i oproštenja! Oh, Ona je dobro poznavala svu tajnu boli i ljubavi Betlehema i Križa. Ona je dijelila Njegovu žarku želju da spasi najveći broj, sve, ako je to moguće. Kako joj je Srce bilo satrveno kad je vidjela gdje se odvraćaju od Njezina Isusa; u ispovijedaonici i kod svetoga Stola, mališi, neuki, bolesni, koji su usprkos svojih slabosti tražili Kraljevo Srce kao svjetionik, kao utočište!...

Tjeskoba je Marijina morala biti smrtna. Mora to i sada biti, ako se smijem tako izraziti, kad janzenizam u ovom ili onom obliku diže glavu i namjerava da izbliza ili izdaleka upotrijebi zlobni utjecaj, koji je osušio duše i upropastio ih u ime, koje li strahote, Pravednosti, u ime Raspetoga Boga...

Marija je poznavala posljednji zašto velike tajne: Veliki Četvrtak, Euharistiju, Svećenstvo. Ona je primila kao posljednju oporuku, dar griješnih duša. Ona je osjetila kako

se ta Muka u njoj obnavlja, kad je čula više nego jedan puta, dapače često, kako okrutno prikazuju Njezina Sina, kako Ga rišu kao nemilosrdnog Boga, a ne Spasitelja, vrlo tvrdog, neumoljivog, srditog Suca, surovog i koji ništi... Jadna Majka! Revni apostoli, utješite svoju Kraljicu, zadovoljite joj, pijući punim gutljajima iz Njezina Bezgriješnog Srca jaku, solidnu, jasnu i autentičnu nauku, nauku božanskog milosrđa, da je primjenite dušama, počevši od svoje, koja je treba. Naučite u školi te neisporedive Majke, da čovjek mora biti dobar, ustrpljiv, blag i milosrdan s dušama i to u mjeri u kojoj su one bojažljive i bijedne, a također i u mjeri koju vi sami trebate danas ili ćete sutra trebati to isto milosrđe. Budite uvjereni, a recite to i onima koji su oko vas, da ta blagost, ta samilost nije slabost. Ne, to nije kukavičluk, tisuću puta ne, naprotiv, to je najčišće brašno da se iz njega načini najautentičniji Isus, da proizađu junaci svetosti.

A u svim časovima ljubezne sinovske intimnosti s Marijom, molite Je, da vam obilno dade kao sv. Ivanu pravoga duha Srca Isusova, istinski osjećaj i neprocjenjivi dar toga apostolata, dar, koji se dobiva u svoj svojoj vrijednosti i čistoći samo u školi Srca Marijina.

Zato ćete nepromjenljivo naći u velikih slugu Marijih kao sv. Bernarda, sv. Anzelma, Bl. de Monforta, u isto vrijeme strogost i nepomirljivost nauke i načela, nježnost, apostolsku blagost, neizmjernu samilost, praštanje, mješavinu majčinske jakosti i dobrote, što su

naučili u svom intimnom odnosu s Marijom. Stoga su prevrnuli svijet, zato bijahu i u duhu i istini pobjedonosni vijesnici Evanđelja, apostoli i reformatori, moćni na riječima i plodni djelima. Za sve one koji su se bojali propovijedati i hvaliti milosrđe, sveta je Djevica bila smetnja, jer udarac, koji je izlučio Srce Isusovo, uklonio je ili barem udaljio, koliko je bilo moguće i Srce Marijino. Dva se presv. Srca miješaju, ne u istom dostojanstvu, jer je to nemoguće, nego u istom duhu i u Otkupiteljskoj plodnosti i ižarivanju beskrajnog milosrđa.

Dopustite mi da ovdje kao obično potkrijepim ovo ljepo naučno izlaganje s jednim događajem, uzbudljivom uspomenom iz prvog djetinjstva.

U jednoj obitelji koja je usko bila sjedinjena s mojom, djever kućne domaćice bijaše bolestan, teško bolestan već skoro tri godine. Bio je luteranac pun mržnje. Ja sam tada bio gimnazijalac od više ili manje 12 godina. Pohađao sam vrlo često tu obitelj i kad je bolesniku bilo malo bolje, slali su me da časkom s njim razgovaram. Usprkos svoga dobrog odgoja koristio se često tim razgovorima da se naruga Crkvi i našim katoličkim tajnama, jer je znao da sam odgojen u jednom katoličkom zavodu.

Toliko se molilo u toj kući za njega. U Marijinom mjesecu čekali su me pred školom nakon svršene obuke i kako gospođa radi bolesti nije mogla uvijek u crkvu, ja sam u njezinoj sobi s čitavom obitelji, pred slikom Bezgriješne čitao razmatranje i jedan primjer.....

svojoj službi budućeg propovjednika već sam se tada pomalo vježbao, stvar uostalom jednostavna u tom domu koji me je ljubio kao jednog od svojih.

Te smo godine bili svi zamoljeni da prikažemo Marijin mjesec za obraćenje bolesnika, čije se zdravlje od nekoga vremena pogoršava. No jedne večeri dok smo molili začujemo zvonce bolesnika, koji nas je zvao. Da ne prekinemo vježbe, jedna se stara sluškinja, koja ga je njegovala digne i ode ga vidjeti... Nakon jedne sekunde vratila se blijeda, dršćući, jedva smogavši riječ izusti: "Dođite brzo... Gospodin umire!" Potrčimo svi u njegovu sobu, on već u agoniji, ali pri svijesti. Padamo na koljena oko njega i počnemo moliti: Ave Marija... tražeći čudo, čudo njegova obraćenja.

I eto, nakon nekoliko časova, umirući otvori oči, uspravi se i dršćućim ali jakim glasom reče: "Želim umrijeti kao katolik..... želim biti kršten, radite brzo!"

Pogađate radost i začuđenje sviju! Jedna sluškinja odmah otrći na nedaleki župni dvor, ali se zadihana vrati i reče da su župnik i kapelan vani kod bolesnika. Što da se učini ? Slučaj je žuran, bolesnik čeka zaklinjući. Oh, stvar je vrlo jednostavna... jer katekizam je u tom jasan... neko uzme spužvu, zamoči je u vodu i pokrsti ga.

Tada bolesnik preobražen i dapače smiješeći se poviče: "Evo me sretna... molite sada bilo što svetoj Djevici!"

Čitava obitelj je bila na koljenima oko njega, svi uzbunjeni i potreseni takovim čudom da su jedva mogli govoriti. Onda počnu

polagano, glasno moliti, da i umirući uzmogne s njima izgovarati riječi: "Salve Regina!"....

Kad je već hroptao ponavljao je riječ po riječ divnu molitvu... Ali kad je prispio do posljednjeg zaziva, što ga pripisuje sv.Bernardo: "O blaga, o mila, o slatka Djevo Marijo!", digne drhćućim rukama sliku svete Djevice, koju je imao od početka molitve, pogleda je, nasmiješi joj se i... njegove klonule ruke ispustiše sličicu Kraljice milosrđa. Ona padne na srce obraćeniku, koji u svom prvom i zadnjem cjelovu preda svojoj majci svoju dušu, povjerivši je njoj za vječnost.

Jest, da postanete vatreni apostoli, što i morate biti, budite gorljiva djeca, vrlo odane sluge, sluge Majke lijepe ljubavi.

Da proslavimo Mariju...

Idimo k Isusu Hostiji...

"Pokaži da si Majka", govoraše neka osoba sv.Djevici u času opasnosti, a Marija joj odgovori tonom slatke žalosti: "A ti pokaži meni da si uistinu moje dijete".

Jao Bezgriješna bi Djevica i Kraljica možda mogla te riječi često kazati izvjesnom broju svojih štovatelja. Vi dragi apostoli, nadam se, vi ne ćete nikada zaslužiti taj materinski ukor, jer ne sumnjam, vi razumijete i znadete procijeniti čast što imate takovu majku. Vaša će vam ljubav diktirati dužnost i odgovornost, koje proistječu iz sličnih časti.

"Noblesse oblige". Nastojmo koliko je moguće, da budemo dostojni, biti Isusova braća, Marijini sinovi. Mi smo više nego kraljevskog koljena.

Častimo dakle Mariju, koja nas časti. Do

gađa se često, da se u pitanjima pobožnosti i bez najmanje zle namjere, zaustavljamo na granama kraj cvijeća, divimo se i želimo uživati u božanskoj poeziji, koja se u tom nalazi i ... to je sve. Tako lako pravimo slavuja od nebeske ljepote, a teško je učiniti od njih život.

Vi dragi apostoli, izbjegavajte taj romantizam, tu umjetnu pobožnost. Prijeđite od cvijeta k plodu, od simbola k stvarnosti, od teorije i slova katekizmu k samom soku, k živim djelima ozbiljne, solidne pobožnosti. Sve drugo znači varati sebe i ozloglasiti pred javnošću, koja se manje razumije u vjerske stvari, najljepše i najbogatije dragulje iskrenog, pobožnog i kršćanskog života.

Ostavljam veliki broj pojedinosti koje bi vas zanimale, dragi apostoli, i zaustavljam se u vezi s ovom temom ovog poglavlja, na lijepom, praktičnom i od velike važnosti načelu, na pravoj pobožnosti prema Kraljici ljubavi.

Rekli smo, sjećajući se sretnog izraza sv.Bernarda, da je sva Marijina ljepota samo odraz Isusova života u njoj, život njezina života, ljubav Njezinog Bezgriješnog Srca, Njezin Bog, Njezino Dijete, Njezino sve. Dakle, sve Njezino poslanstvo, sva njezina slava, sva njezina radost sastoji se u tom, da nam preda tu nebesku ljepotu, to božansko blago, taj rajski život Isusa, dajući nam Ga u vremenu, povjeravajući nam Ga za vječnost. Ona je sama put, a konačni cilj za nju i za nas je samo Isus.

Po Njoj dakle, i s rukom u ruci te Majke,

i ako smo malo umorni, i na njezinim rukama, kao mališi, idemo ravno k Isusu, sasvim ravno k Njegovom Srcu. Ne zaustavljajmo se na putu da pjevamo, da sanjarimo o lijepim stvarima, Marija to ne će. U tim sanjarijama imade opasnosti, opasnosti u kojima je izgubila drugu djecu. Slijedimo je, slušajmo je, oponašajmo je, jer ako joj je drago cvijeće, što joj ga želimo prikazati kao njezina djeca, ne zaboravimo radi tih bitnih i važnih stvari i dragocjenih darova, koji su u ostalom vrlo jednostavni, što ih ona traži od naše sinovske ljubavi.

Jedna od tih bitnih stvari, jedan od tih darova od velike, vrlo velike vrijednosti i tako jednostavan jest ŽARKA EUHARISTIJSKA LJUBAV u čast ljubavi prema Majci Mariji.

Oh, kako je posvuda mnogo pobožnih i iskrenih duša, koje to nisu dosta shvatile..... Premda žele ljubiti sv.Djevicu iskrenom privrženošću. Nešto važna nedostaje toj pobožnosti. One dobro, dapače vrlo dobro pjevaju svoju pobožnost prema Mariji, ali... nijesu još dosta Euharistijske. Cvijeće vene, na zavjete pada prašina, pjesme prestanu, dok jedna pričest više, i koja je gorljivija, znači zaraditi vječnost. Marija traži to - pričest.

Ako me uistinu ljubite, dječice moja, ako vaše srce traži moje i želi ga počastiti sjajem i vrlo ga razveseliti, ako me želite svu osvojiti, ugrabiti mi srce, ako hoćete da budem vašom Majkom u životu i u smrti, oh, dokažite mi svoju ljubav kod svetoga Stola, u adoraciji, kraj Tabernakula, slijedite me do Njegovih nogu, to je sve što tražim... Ostalo će

mo Isus i ja učiniti.

Jer ako ta Kraljica u svojoj dobroti prima od svoje djece sve, ipak treba znati, da ona ima dobar ukus, profinjen ukus, i što je još više, Ona je mudra nebeskom mudrošću. Znači: da premda ne prezire ni jednoga od naših malih darova, ipak joj je stalo do dara osobito bogatog, praktičnog i jednostavnog, do naših srdaca, zaljubljenih u Boga u Tabernakulu. Eto kako treba i u kojem smjeru da bude shvaćena pobožnost prema Mariji u svom katoličkom smislu, prema duhu Crkve i Euharistijskom planu da postane intenzivnija. Doista i Marijanska i Euharistijska pobožnost u svom rezultatu glasi: jedna i ista ljubav.

Apostoli Srca Isusova, služite slavi i probitcima Srca Kraljice ljubavi, naročito s toga, da bolje proslavite samoga Kralja. Govorite i ponavljajte svijetu da ljubi Mariju uvijek sve više i da se predade njezinom štovanju. Ali dodajte sa svetom upornošću, da joj ne će pribaviti više slave, nego da se zaljubimo u Isusa... Hostiju... da probudimo u sebi glad, koji će nas prisiliti i natjerati da se približimo Tabernakulu. Govoriti sv.Djevici da je ljubimo, pjevamo... a dotle propuštati sv.Pričest, to znači odijeliti Majku od Sina, to znači udaljiti ih, a to ona neće, i to ne smije postojati među Marijinim i Isusovim Srcem. Koliko slavimo ta presveta Srca kad pod plaštem ljubljene Kraljice odlazimo često, vrlo često s velikom ljubavlju da se poklonimo Kralju ili da primimo Njegov božanski poljubac kod svetoga Stola.

Pomoću dobro vođene kampanje, koja će u

isto vrijeme biti laka i jaka, razborita i smiona, treba da uvjerimo obitelji Srca Isusova, da je Marija prije svega živi tabernakul svoga Isusa. Da ljubiti nju znači, moliti taj Tabernakul neka se otvori i neka nam dade Isusa pod plaštem Euharistijske Mane. Ne, ne ljubimo živo Mariju, ako ne osjećamo zazivajući je, glad za Njezinim Isusom. Ona nam Ga pruža i ne primiti Ga, znači, šutke joj nešto uskratiti, što ipak vrijeđa Majčinsko Srce.

Poučimo u tom mnogo lijepih duša, koje su odgojene u odviše formalističkoj, rigolističkoj školi. Iako ljubite Presvetu Djevicu ipak se ne pričešćujete često, a još manje svaki dan.

Radimo u kampanji svoga zavičaja, da učinimo od Marije to što je ona uvijek i bila prema božanskoj odredbi: Zlatna vatrena kola, ali kola svoga poklona dostojnog Sina. Naučimo obitelji koje su uvele Ustoličenje, da izmole od Svete Djevice onu veliku milost, da svaki dan što bolje razumiju onaj Božji dar, koji je također i Marijin dar: Isusa u Presv. Sakramentu.

I polućimo, malo po malo, pažljivo ali intenzivno, da te dvije ljubavi budu samo jedna. Neka sve velike Marijine svetkovine budu u osnovi Euharistijske svetkovine. Neka Marijin mjesec, tako poetičan, tako uistinu utješan za kršćanski svijet, jest, neka Marijin mjesec bude snagom našega apostolata, sjajna Euharistijska počast, koju Kraljica Srca Isusova prikazuje Kralju ljubavi.

Moram reći da smo u tom pogledu mnogo napredovali. I Lurd ima vrlo veliki i sjajan

udio u tom Euharistijskom napredovanju. Od prvog smo naime časa shvatili važnost, da se od Bezgriješne iz Lurda učini neisporediva Pokaznica svih lurdskim manifestacija.

I još više: Lurd je dao, pobudu u toj čudesnoj Euharistijskoj kampanji, među golemim mnoštvom što ga je privukla Masabjelska špilja. I danas u mnogim drugim svetištima i hodočašćima po njegovu primjeru, da počaste Mariju, da joj reknu da je ljube, da joj dokažu da su njezina djeca: pričešćuju se. Evo Euharistijskog Srca Isusova, u svemu sjaju dvostrukog triumfa Sinovskog i Majčinskog. Ljubite, oh da, ljubite ljubljenu, slatku Kraljicu kojoj nas je, dragi apostoli, povjerio Kralj da osigura svoju vlastitu pobjedu, posvećenje kao i plodnost našega apostolata. Ljubite je svetom strastvenom ljubavi, bezgranično.

Ali neka naše sinovsko poštovanje bude uvijek izraz ove naše molitve: "Majko, ja te ljubim, jer si moja Majka i jer si ti to po neprocjenjivom daru Isusa našeg starijeg Brata. Oh hvala Ti! I da ti dokažem ljubljena Kraljice, da je moje srce Tvoje i sasvim tvoje, molim Te usrdno da mi Ti sama otvoriš Tabernakul, da me naučiš klanjati se i ljubiti Isusa-Hostiju i da mi Ga dadeš na svoju slavu i za moje dobro...Isus je Tvoj, o Marijo! Učini u svojoj majčinskoj ljubavi da bude i moj u vremenu i u vječnosti, razumije se pomoću dara božanske Euharistije. Neka dođe k meni, taj poklona dostojni Kralj, ali neka dođe po Tvojim rukama! Neka Isus-Hostija bude dar Tvoga Srca, o Marijo, Majko moja i Kraljice!"

Amen!

P o g l a v l j e XIV

PRVI MINISTAR KRALJA LJUBAVI

Odanost Papi

Dopustite mi, da vam neposredno poslije Marije, Kraljice lijepe ljubavi, govorim o rimskom Biskupu, koji je osjetno doglasalo i lice samoga Isusa Krista u Njegovoj Crkvi.

Papa je istinski dar i jedan od najbogatijih darova milosrdne ljubavi Srca Isusova. Zapamtite, da je Učitelj iza trokratnog javnog priznanja ljubavi sv.Petra označio za svoga uzvišenog zamjenika i rizničara svoje moći u upravljanju svijetom duša, koji ima potpunu moć nad dušama, nad kraljevima kao i nad podanicima. Njegovo je dostojanstvo iznad svake ljudske veličine. Vatikan je vrhunac, Sinaj novoga Zakona, vječno zastrt veličanstvom onoga, koji nameće Mojsiji - Papi svoju najvišu vlast.

Apostoli socijalnog kraljevstva, prijatelji i podanici velikoga Kralja Isusa, slušajte pozorno, što vam želim reći o odanosti Papi, odanosti koja nije dosta raširena i odanosti, koja je u prvom redu katolička.

Poslije Kralja slave, Njegov uzvišeni Zamjenik, obojica ljubljeni - usuđujem se skoro reći - jednakom ljubavi, obojica duboko štovani istim poštovanjem, obojici se pokoravamo

istom gestom savršene i bezuvjetne poslušnosti. Ali sigurno ne zato što ne razlikujemo Krista Boga i njegova Zamjenika, nego zato što se čast, koju iskazujemo rimskom biskupu uvijek stapa s onom koju iskazujemo samome Kralju Isusu. Jer ako je Gospodin rekao: "Tko vas sluša, mene sluša, tko vas prezire, mene prezire" (Lk 10,16), moglo bi se zaista dodati: Tko vas poštuje i ljubi, mene samoga poštuje i ljubi.

Nemoguće je pretjerivati u toj točki, budući da je Papa po božanskom pravu naš vidljivi Isus, kako to kategorički tvrdi Evanđelje. Sjećam se obzirom na to, što sam rekao Papi u jednoj privatnoj audijenciji i što mi je on odgovorio:

"Sveti Oče", rekao sam, "uvijek nastojim da se molimo za Papu, jer u istoj ljubavi stapam velikoga Kralja i njegova Zamjenika. Često propovijedam odanost prema Papi, kojeg držim u neku ruku da je druga Euharistija..."

Tu me prekine Njegova Svetost i reče:"Oh, radite vrlo dobro, dijete moje, i govorite istinu, kad velite da je Papa druga Euharistija ... Na nesreću, ljudi ne razumiju uvijek ljepote i potrebe odanosti Papi. A vi je propovijedajte svuda, propovijedajući o Kralju".

Jest, dragi apostoli, Papa je Isus, kojeg vidimo, ali pod bijelom koprenom koja je vrlo tanka, kao i koprena hostije. On skriva drugog Isusa, život i autentičnog Isusa, koji je doista tamo pod odijelom i vanjštinom Petrovom. On mijenja ime: zove se Pijo X., Benedikt XV., Pijo XI... To su spoljašnjosti, koje iščezavaju i mijenjaju se. Ali nepromjenljiva

bitnost, to je uvijek Isus, kome je Otac dao narode u baštinu (Ps.2,8) i čije je Ime nad svako ime (Fil 2,9).

Povucimo sada zaključke iz tako lijepog i ispravnog simbolizma. Toj Euharistiji iz Vatikana dužni smo najveće i najdublje poštovanje, najvišu počast kao i pokornost duha. Dužni smo joj zatim neizmjernu, nježnu, odanu sinovsku ljubav; poslušnost volje, koja nas mora, ako je potrebno, dovesti i do mučeništva, do svjedočanstva krvlju, kako je govorio irski junak O.Connel, da potvrdimo svoju savršenu pokornost, svoju nepokolebivu poslušnost i privrženost Papi, bez obzira na bilo kakvu korist. Svaka, pa i plemenita ljubav može postati krivo obožavanje, ali ljubav prema Papi ne, nikada.

Sretni, tisuću puta sretni vi, dragi apostoli, kojima prosvijećena vjera pokazuje u svemu i uvijek Isusa Kralja iza bijelog oblaka, Pape. Sretni vi, koji stapate, ili se čini, da je Isus stopio ovdje na zemlji sebe Samoga i Papu, bilo u podjeljivanju svoje vlasti: "Sve što svežete na zemlji, bit će svezano i na nebu" (Mt 16,19), bilo kad izričito traži podvrgavanje Pastiru, kojega je postavio nad svojom Crkvom: "Pasi jaganjce moje,pasi ovce moje" (Iv 21,15-17).

Sretne prave katoličke obitelji, koje razumiju, kako je jasno, da će On čudesnim blagoslovom blagosloviti obitelji, koje budu častile Njegova Zamjenika, koje mu budu služile, tješile ga i slušale ga, kad je obećao da će nebom naplatiti ono što budemo učinili jednome djetetu (Mt 8,5). A mnogo više iznad toga djeteta koje Njega predstavlja, stavio je svoga Zamjenika. Naprotiv, nitko ne će sigurnije navući na sebe prokletstvo odozgo, od onoga čija se misao, jezik ili srce usudi svetogrdno taknuti ili oskvrnuti Euharistiju -Papu.

A sve je to čisti, najosnovniji katolicizam, nauka službeno određena; planina Vatikan nas dijeli od luterovaca, anglikanaca i raskolničkih Rusa. Jer Petar je uvijek bio kamen kušnje. Njegov autoritet lebdi izvan i iznad svakog ljudskog nadzora. Ah, doista, Papa može sebi primjeniti u apsolutnom smislu, obraćajući se svim autoritetima, svim sudištima i strankama zemlje, onu odlučnu riječ sv.Pavla: "Qui judicat me, Dominus est" (I Kor. 4,4). Jest, jedini Sudac Vrhovnog Svećenika, jedino sudište pred koje on može doći i biti pozvan i pred kojim je odgovoran, jest jedino ono, Kralja kraljeva, Gore. A ovdje na zemlji dok čekamo na nebo, sve njegove naredbe imaju za sve katolike značajku "vrhovne vlasti". Zato i postoji ono osnovno načelo: "Rim je progovorio, pitanje je riješeno, bez priziva." To će vječno ostati istinito usprkos Lutera, njegovih ortaka i saveznika.

Dragi i revni apostoli, recite svi sve ovo drugima, naučavajte to oko sebe. Recite u svrhunaravnom jeziku, da su jednostavni Papini savjeti i želje zapovijedi za dobro odgojenu djecu, za prave katolike, za one koji su vrijedni toga naziva. Recite osobito, da su njegove izričite zapovijedi nepovrediv Zakon, o kojem se ne može raspravljati, i kojemu se još manje može bez teškoga grijeha ne pokora-

vati. A to je, vi to znate kao i ja, to je temeljno načelo naše vjere i naše vjerske discipline. Svaki je drugi stav samo duh i kriterij čisto-protestantski i starokatolički.

Oh, učinite da uzljube Papu svuda, gdje je Srce Isusovo postavljeno na prijestolje kao Kralj kršćanske obitelji. Ali ako kažem ljubiti, onda pod tom časnom riječi razumijem sve ono, što je sam časni Pio X razumio pod tom ljubavi prema rimskome biskupu, kad je pisao: "Kad čovjek ljubi Papu onda ne raspravlja o onome što on zapovijeda ili zahtijeva, niti dokle mora ići poslušnost, niti u kojoj stvari mora slušati. Kad čovjek ljubi Papu, onda ne veli da Papa nije dosta jasno rekao,kao da je on dužan da svakome u uho ponavlja istinu, koju je toliko puta jasno protumačio, ne samo živim glasom, nego pismima i drugim javnim dokazima; kad čovjek ljubi Papu on ne sumnja u njegove zapovijedi pod izlikom koja je svojstvena onima, što ne će da slušaju, tj. da to ne zapovijeda Papa nego njegova okolina; onda ne ograničuje terena na kojem on može i mora vršiti svoju vlast; ne predpostavlja Papinom autoritetu autoritet drugih osoba, pa bile one ne znam kako učene, ako ne misle kao Papa, jer te osobe iako su učene nisu svete". Eto vlastitih riječi besmrtnog Euharistijskog Pape.

Dodajem: naučite obitelji Srca Isusova , da shvate strašno zlo kobne posljedice koje uvijek prate svaki napadaj na dužnu čast sv. Stolici i na bezuvjetnu poslušnost Zamjenika, Isusa Krista. Doista tkogod takne Papu privlači na sebe grom; tkogod bi se usudio staviti

ruku na svetu Arku, predpostavljamo da je nešto nemoguće, makar i s nekim pravom kao Oza (II.Kralj.IV), nebo bi ga kaznilo. Jer ako je Spasitelj govoreći sv.Margareti Mariji rekao o malom mrmljanju redovnika protiv poglavara: "Ja ih proklinjem!", što bi rekao onome, tko bi se usudio ozloglasiti, baciti bilo kakvu sjenu, nepovjerenje, negodovanje na Pomazanika velikoga Kralja, na Njegovog uzvišenog Zamjenika, što ga on sam pokriva svojom vlastitom čašću, što ga odijeva i brani svojom vlastitom slavom?

Obitelji Kralja ljubavi, vi njegovi prisni prijatelji, želite li saznati tajnu, kako da Mu ugrabite Srce? Ljubite, oh ljubite neizmjernom sinovskom ljubavi Papu! Ljubite ga velikom ljubavlju svrhunaravske zahvalnosti , ljubite ga punom, posvemašnjom podložnošću,koja odoljeva svakoj kušnji. Primjenite ljubavi što je dugujete Zamjeniku Isusa Krista onu zanosnu rečenicu sv.Pavla: "Ni smrt, ni život , ni visina, ni dubina, niti ikakvo stvorenje , neće nas rastaviti od ljubavi Božje... (Rim. 8,35), niti od njegovog slatkog vidljivog Krista Pape... NJEGOVOG ALTER EGO. S njime katolici i u životu i u smrti!

Tko ne pristaje uz tu nauku, tko je u tome suzdržljiv, već je na skliskoj nizbrdici , jao! već ga je zahvatio ponor. A vi znate,dragi apostoli, da je ta nesreća gotovo uvijek neizbježiva, ne kao ona koja izaziva slabost tijela i krvi i koja je mnogo lakša.Jer je to nesreća oholog duha. Mogli bismo reći, da taj ponor ostaje uvijek zatvoren beskrajnom milosrđu ako sudimo po strašnoj povijesti svih

onih koji su svojom pobunjenom glavom udarali o kamen, koji je Petar... Obitelji Srca Isusova, duboko štujte, ljubite Papu, slušajte Papu, "slatkoga Krista na zemlji", kako je govorila sv.Katarina Sijenska. Ah! Ta je najviša glava Crkve često okrunjena trnjem! Najoštrije trnje nije ono što su mu ga pružili neprijatelji. Oh ne! nego ono drugo, mnogo bolnije, što mu ga je zarinula ruka njegove djece; njihova zabluda može često sanjati o vezi koja je nemoguća i nepojmljiva bez poslušnosti i poštovanja.

Ah, nesretnih li obitelji, ako Kralj ljubavi, da smete takav besmisao, dopusti -opravdano- da djeca roditeljima primjene takav princip, koji slabi poslušnost, dijeleći je od pravoga poštovanja i prave ljubavi!...

U životu i na smrti ostat će nepojmljivo istinita Gospodinova riječ: "Tko mene ljubi, drži moje zapovijedi!" (Iv 14,23).

Kao da se može razborito reći, da se čovjek ne mora o Uskrsu Pričestiti, nego u zamjenu da je dosta otkriti se pred crkvom ili pokleknuti pred Tabernakulom.

Nazvao sam Papu neke vrsti drugom Euharistijom. Zamislite, ako je Euharistija po stvarnoj nazočnosti neizmjerno iznad svakog stvorenja, to samo Papin glas ima da nas smiri s obzirom na tu božansku i stvarnu nazočnost u posvećenoj Hostiji. To zato da se označi uzvišenost Papinog autoriteta. Eto zašto su sve hereze, ali SVE, počele s tim, da su izvadili ugaoni kamen, što je Petar, optužujući ga da prestupa svoju vlast, da zahvaća u polje filozofije, prirodnih znanosti, povije-

sti, politike, itd. I kad su se jednom oslobodili njegovog autoriteta, iz ovog ili onog razloga, odmetnici su logički odbacili blago vjere, što ga zovemo: Katoličko jedinstvo, Euharistija, Sakramenti itd.

Vi tajništva Ustoličenja, u svim obiteljima Srca Isusova, nastojte sačuvati tradiciju visokog poštovanja te savršenog i bezuvjetnog podvrgavanja sv.Ocu. Neka se ne usude nikada, nikada ni najmanje kritizirati geste, riječi, a još manje naredbe Svete Stolice. Ističem, živimo u doba kad je pobuna u zraku, kad kritika i duh nezavisnosti vri u krvi. Obitelj Presv.Srca Isusova neka bude vrlo skrupulozna s obzirom na i najmanju povredu časti ili poslušnosti dužne Svetom Ocu. Jao! Žalosna je, vrlo žalosna konstatacija, da katoličke zemlje malakšu i kadkada sablažnjavaju zabludjele, koji su se uputili prema Rimu i katoličkoj Istini, dok se naprotiv protestantska Engleska velikim koracima vraća Rimu, dok je na putu, dok traži sporazum za sjedinjenje kojega je božanski čvor samo Petar u Vatikanu... Jest, znajte, stanoviti povici pobune, stanovita slabost da se kritizira Rim, sigurno su zaustavili, potaknuli iskrene, ali još kolebljive duhove da budu oprezni, a oni su već krenuli. Zaustavili su se ili su se dapače naglo vratili, kad su vidjeli i čuli, što smo mi zadnji put vidjeli i čuli sa strepnjom u duši... Koje li porazne odgovornosti pred Bogom!

Vratimo se dobrim, starim vremenima, kad je svaki katolik bio u duši vojnik, Papin "zuav", koji bi za Papu i njegovu čast i autori-

tet ponosno prolio i svoju krv. Sjetite se velikoga katoličkoga načela: Nikada ne možemo dovoljno štovati i ljubiti Papu, jer je to naš vidljivi Krist. Kad velim ljubav, mislim apsolutnu, bezuvjetnu poslušnost i pokornost, jer inače sam u stvari katolik, a duhom luterovac.

Završavam tu seriju misli, koje su isto tako simpatične kao što su i važne za sve naše prijatelje i suradnike, jednom slatkom anegdotom, koja će vam objasniti naslov, koji sam dao ovome poglavlju.

U audijenciji, što je slijedila nakon primitka slavnog vlastoručnog pisma Nj.Sv.Benedikta XV, koji nam je službeno povjerio djelo Ustoličenja, vrlo živo sam zahvaljivao Sv. Ocu, na toj naklonosti, velikoj i neočekivanoj. A Njegova Svetost mi reče: "Dragi oče, nemojte mi zahvaljivati. Zar ne govorite vi da ste apostol velikoga Kralja Ljubavi?..."

- Oh, da, ja to želim svom dušom, Sveti Oče,

- Dobro dakle, doda Papa, vi propovijedajte Kralja, a ja sam Njegov prvi ministar; na meni je da vam zahvalim za ono, što činite za Kralja Ljubavi!

Htio bih, dragi apostoli socijalnog kraljevstva da Isus potvrdi riječ svog prvog ministra, da je potvrdi za vas i za mene, u životu i u smrti! Jest, neka to potvrdi najbogatijim blagoslovom svoga poklona dostojnog Srca.

Oh, blagosivajte Isusa za pune oluje! Pjevajte divnom Učitelju, koji prema svome obećanju ostaje vidljiv među nama u Petrovoj lađi

stišavajući buru jednom gestom anateme, koja nas spašava... Pjevajte Kralju čije nas je milosrdno Srce predalo P a p i!

\+ + +

P o g l a v l j e XV

SOCIJALNO KRALJEVSTVO KRALJA LJUBAVI PO KRIŽARSKOJ VOJNI USTOLIČENJA

Blagdan Krista Kralja

Ako je sveta Godina bila bez sumnje etapa milosti za sve revnitelje Srca Isusova, jedinstvena je svečanost njezinog završetka 31. prosinca bila za apostole Ustoličenja od sasvim osobite važnosti. Ona im je donijela izuzetnu milost, birani blagoslov. Aludiram - to lako pogađate - na providonosno ustanovljenje blagdana u čast Gospodinova Kraljevstva, koje je obnovom posvete cijeloga svijeta Presv. Srcu Isusovu postalo još sjajnije i značajnije. Taj okvir zaista je donio svetkovanju prvoga kraljevskog blagdana odliku, koja nije nikome izbjegla: Papa je rječito i službeno pozdravio Kralja Ljubavi.

Divna gesta Vrhovnog Svećenika izazvala je oduševljeno odobravanje od jednoga pola zemlje do drugoga. Ali ona je bila dvostruko draga i sugestivna za sve one, koji se bore pod socijalnom zastavom Kraljevstva Srca Isusova.

Očito je da nebo nadahnjuje Njegovu Svetost, da Duh Sveti vodi njegovo pero i zacrtava njegov program. Ali nije manje istina, da Papa jedan dio uzvišene pouke, što nam daje

svojim najvišim autoritetom crpe iz prizora, što mu ga pruža sadašnje društvo.

Kriza protiv autoriteta opaža se u svim društvenim klasama, na svim prečkama društvene ljestvice. Moralni potres trese svim narodima, prijeti im slomom, pa i same vlade su uzbuđene, a one su prvi krivci. Jer nisu priznavale božanski autoritet potkopale su svoj vlastiti... Kako da se vratimo natrag, kako da izliječimo to stanje stvari, kako da ispravimo mentalitete naroda? Da ih ponesemo Kristu! Mir će doći s Kraljem pobjednikom u onoj mjeri, u kojoj On bude priznat Kraljem duša, Kraljem obitelji, Kraljem Društva i Naroda. Njegova Svetost Pijo XI. predložio je pravi lijek, kad je obznanio socijalno Kraljevstvo našega Gospodina i ustanovio Njegov blagdan.

Dopustite mi, dragi suradnici, da vas usput sjetim, kako mi nismo bili samo priznati potpisnici zahtjeva za taj blagdan, zahtjeva, što sam ga ja sam predao na potpis čč. Ocima Kongregacije Presvetih Srdaca, nego smo mi i spremali taj zahtjev više od deset godina, snažnom kampanjom mišljenja, koje smo pronosili širom svijeta. Djelo Ustoličenja stvorilo je svuda socijalnu duhovnu nastrojenost u skladu s tim Blagdanom. Što više, ono je izazvalo pravi plebiscit u prilog ideje, od koje je besmrtni Pijo XI. učinio zastavu svoga slavnog Pontifikata. Dragi apostoli, Ustoličenja u Evropi, u obadvije Amerike i u misijama, vi ste u isto vrijeme svjedoci i učesnici toga; pravo je da za sve vas tražim jednu zraku te tako opravdane i čiste slave, koju vam sam Papa priznaje.

U ostalom javnom mnijenju, mnijenje uvaženih i oštroumnih elemenata kršćanskog društva dalo vam je spontano to pravo. Doista bilo je dirljivo za glavnu upravu Braine Le Comte kao i za više nacionalnih Uprava tih Djela kad su sutradan poslije Blagdana od 31.prosinca primili mnogobrojne obavijesti oduševljenja, kao i srdačne čestitke prigodom toga blagdana što ga svuda drže logičkom krunom, spontanom i potrebnom i samom apostolatu za Ustoličenje Srca Isusova. To su nam priznanje odale već u mjesecu studenom 1925 g. novine i revije "Vjerski tjednici" i druge publikacije. Govorili su o blagdanu 31. prosinca kao o "Svjetskom Ustoličenju što ga je izveo sam vrhovni Svećenik prigodom zatvaranja svete godine". Doista treba priznati da taj opis točno odgovara ideji te svečanosti i da riječ "Ustoličenje" nije nikada bila bolje usvojena, nije nikada punije ostvarila svoje značenje.

Uđimo za čas u područje činjenica. To će biti u isto vrijeme lijepa stranica povijesti i pobudna pouka za naše tako mnogobrojne i odane suradnike. Vratiti se načelima, koja su porodila Djelo i njegovom idealu, to znači ojačati apostole u istom duhu, koji mora osigurati snagu njihove organizacije i plodnost njihova apostolata.

Od svoga postanka 1908 g. Križarska Vojna Ustoličenja izazvala je posvuda pomalo intenzivno duhovno gibanje u skladu s idejom socijalnog Kraljevstva Gospodinova. A taj je rezultat logički izlazio iz osnove kao i iz oblika toga djela.

Što se tiče osnove, mi smo već od prvih

početaka Križarske vojne govorili o Kralju, koji mora vladati u svim manifestacijama kršćanskog života. Nitko se uostalom u tome nije prevario: Koji odobravaju neka viču: VIVAT REX! a koji kritiziraju, što kude neumjesno i nerazborito u našem božanski kraljevskom naučavanju? Što nazivaju strastveno uzbuđenom novotarijom, ako ne ideju, zastavu Ustoličenja, tj. od prvog dana: Socijalno i božansko Kraljevstvo Srca Isusova?

Djelo, koje je kraljevsko djelo u ljubavi, jer se radi o Kraljevstvu Srca Isusova, je djelo intimne, duboke i u isto vrijeme izvanjske vlasti.

Niste se dakle prevarili revnitelji i revniteljice Ustoličenja, kad ste se trsili s požrtvovnošću, koja odoljeva svakoj kušnji, da Krista Kralja ustoličite u dušama, obiteljima, socijalnim, dapače i nacionalnim ustanovama. Eto velikog i učenog Pape, koji rječitošću svog Vrhovnog Autoriteta odobrava sve vaše svrhunaravske težnje, sve vaše divne napore. Koje li prekrasne nagrade. Zamjenik samoga Isusa Krista, ne samo da vam odobrava, nego vas i sokoli.

Ipak se vaša nutarnja radost ne smije tu zaustaviti, mora se dati drugima. Hoću reći, morate dati dijela i mnogim drugim, te u svojoj svrhunaravskoj radosti podvostručiti revnost, kako bi konkretno i praktički ostvarili naučavanje Njegove Svetosti Pija XI. Stisnimo svoje redove oko "Laborum", kojim maše u svojim posvećenim rukama poštovani i ljubljeni Papa! Vatrenim apostolatom odobravajmo srdačnost, ljepotu, istinu njegovih naučnih tvrdnja.

Ne želimo da ponovno preuzmemo, a daleko od toga, da preinačimo bilo u suštini bilo u pojedinostima plan našega Djela, da odgovara težnjama Zamjenika Isusa Krista. Želimo samo da ga istaknemo u njegovom duhu i u njegovoj organizaciji, da bude jača i pobjedonosnija i za slavu Srca Isusova.

Njegova socijalna važnost

Jednostavna posveta obitelji ili pojedinaca Srcu Isusovu ne zahtijeva SAMA PO SEBI sliku tog poklona dostojnog Srca. Ali još manje sama po sebi izražava ideju poštovanja božanskog Kraljevstva našega Gospodina. Od sv. Margarete Marije pa dalje ljudi su se posvećivali presv.Srcu, pojedinačno i u obiteljima u svojoj slobodi, sa slikom ili bez nje,koja nije neophodno potrebna. Ali taj čin ne nosi kao u Ustoličenju željeni i izričiti karakter dubokog i izričitog štovanja vjere u socijalnom Kraljevstvu našega Gospodina, kao i karakter štovanja, koje zadovoljava na posebni način modernim vremenima: socijalno i nacionalno nepriznavanje Njegovih suverenih prava.Providnost dobro šalje u zgodan čas lijek zlima svake epohe i zadovoljštinu, koja je potrebna. Naše stoljeće griješi apostazijom niječući u malim domovima, obiteljima, kao i u velikim društvima i narodima, božanski suverenitet Spasitelja, Kralja po božanskom pravu, apsolutnog Učitelja pojedinaca kao i naroda, Gospodara vlasti kao i podložnika.

Može se dakle sasvim istinito tvrditi da je Ustoličenje u opreci s kampanjom socijalne apostazije, pravi PLEBISCIT, koji daje ZADOVOLJŠTINU, najautentičniji plebiscit,plebiscit obitelji, kojih glasovi stvarno sačinjavaju pred Bogom najovlaštenije narodne glasove. Tisuće i tisuće obitelji, koje u obiteljskom svetištu na koljenima ponavljaju: Želimo da On nad nama vlada... Neka dođe Njegovo Kraljevstvo!... teže mnogo više na vagi jednoga Boga koji zna sve, nego kažnjiva šutnja ili glas mržnje sektaških političara.

Njegov socijalni odjek

Velim "socijalni", jer nikada nismo namjeravali učiniti ni prije svega, ni osobito, još manje isključivo intimnu kampanju stvari privatne savjesti, kao neku vrstu velikih duhovnih vježba. Naprotiv, jest, mnogo smo isticali bazu ozbiljnog nutarnjeg života, pouzdanu pobožnost, život temeljito Euharistijski ; sigurno smo postavili ugaoni kamen zgrade,ali samo zato, da na njem izgradimo Palaču velikog Kralja. I u toj Ga palači želimo jednoga dana vidjeti kao izabranog Kralja kraljeva,Učitelja, Zakonodavca, Gospodina nad upravljačima, Monarha naroda i modernih društava,pravoga Kralja, koji vlada ljubavlju svojega Srca.

Već u početku smo se digli protiv strašnog zla socijalnog i političkog laicizma, tog nesretnog modernizma, koji je stvarno izbacio Isusa s prijestolja u obiteljskom životu, kao i u socijalnom i nacionalnom životu učinivši od Njega, kralja za porugu, učinivši Ga Kraljem sakristije ili tako nešto... Naše Djelo si je preduzelo, da izazove prostu revoluciju i da bude u isto vrijeme svečana i prak-

tična zadovoljština za taj zločin povrede božanskog Veličanstva. Nismo htjeli toga umanjenoga Krista, koji se rezignirano pokorava da radi zlobe svojih neprijatelja ili radi kukavičluka svojih prijatelja nosi samo naslov Kralja i koji se praktički odriče svojih prava. Taj Krist, koji ne vlada - velim - kao apsolutni Gospodar ni nad dušama ni nad obiteljima, koji ne upravlja više srcima, nego Parlamentima ili Zakonima samo je karikatura pravoga Boga iz Evanđelja. Nikada Crkva nije pristala da Ga takovoga prihvati; ali mnogo t.zv. razboritih, pretjerano Ga hvali takvoga, kao Krista koji se prilagođuje napretku i modernim zahtjevima, usprkos svog netaknutog Zakonika.

Imamo zadovoljstvo - i zašto da to ne reknemo? - i slavu, da smo sa svetom odvažnošću posvuda propovijedali to socijalno i božansko kraljevstvo. Mi smo dotjerali naučno načelo do njegovih zadnjih zaključaka, koje su ljudi često kritizirali, ali Papa ih je uvijek blagoslivljao, a bujica svrhunaravnih milosti sokolila.

Eto što se tiče osnovne, glavne i pretežne misli, jedinog ideala, jasnog programa Ustoličenja! Ako sada promotrimo oblik i taj jednako ističe jedini cilj drage križarske vojne. To je potaklo već 1915 godine Njegovu Uzoritost Kardinala Billot-a, da je izjavio, kako ni jedan naslov ne pristaje bolje Ustoličenju socijalno križarskoj kampanji, koji smo poduzeli. Koliko borbe, da se uzdrži protiv najrazličitijih protivnika, od onih koji su je pobijali u ime kazališne filogonije, do

onih koji su se dizali protiv nje u ime ortodoksne teologije.

Gramatički, govorili su, to je strašni neologizam, koji se ne smije trpjeti ni u francuskom ni u španjolskom ni u jednom drugom jeziku. A što se tiče ideje, koju žele istaknuti pod tim barbarskim naslovom, u njoj je nešto što miriše na novotariju. Usprkos svega toga riječ je dobila građansko pravo. Dapače i oni, koji su se protiv nje tvrdoglavo borili, kadkada su prisiljeni da je upotrijebe, jer se obraćaju svjetini, kojoj su već dugo riječi - Ustoličenje - Kraljevstvo postali sinonimi.

I samo obiteljsko poštovanje, onakvo kakvo smo zahtijevali jasno je odavalo kraljevsku počast. Kad smo presv. Srce tražili počasno mjesto, zahtijevali smo samo za Kralja prijestolje, koje Mu s pravom pripada na ognjištu zaista kršćanskom. Iako nikada nismo mislili, da kao službeno nametnemo neku određenu sliku presv. Srca, to smo uvijek pokazivali osobitu sklonost prema znamenitoj slici Gorcije Moreno, tj. slici Srca Isusa Kralja. Ona je prošla svijetom, ona je u kolibama crnaca, kao i u palačama Evrope i Amerike propovijedala sa žezlom u jednoj ruci i s kuglom u drugoj, uzvišeni ideal križarske vojne, onaj OPORTET ILLUM REGNARE sv. Pavla i ADVENIAT REGNUM TUUM Očenaša.

Naša mnogobrojna Tajništva i pobožno općinstvo ne trebaju ni mnogo vremena, ni drugih tumačenja, da iz naslova i zastave Ustoličenja povuku logički zaključak o "Socijalnom Kraljevstvu". Hoću da kažem: Ustoličenja u katoličkim Djelima: školama, tvornicama, druš -

tvima, uredima, štampe. Rastući neprestano va trena bujica zahvaćala je malo po malo kolektive i službene organe. Već od prvog časa Ustoličenja slavilo se u javnim ustanovama, u bolnicama, zatim vojarnama, općinama, Prefekturama, napokon u Parlamentima i kraljevskim Palačama. I eto, logički nošena a da nije promijenila gesla, uvijek istovjetnim putem socijalnog apostolata, bez ikakvog novog napora, prešlo je od prve prečke do posljednje, od katakomba do Kapitola. Ta ista zastava Ustoličenja, na kojoj je napisano da KRIST REX REGUM vlada po svojoj ljubavi, po svome Srcu! Ili, još ako hoćete natpis na Križu s ovom varijantom: JESUS NAZARENUS, REX......... POPULORUM!

Ali koje su činjenice od velike zamašitosti začudni rezultati, što su svečano potvrdili pomirbeni cilj naše Križarske vojne?

Evo jednostavnog, nepotpunog nabrajanja, nešto blještave svjetlosti od one ljepote, što već nekoliko godina izvire iz prijestolja Janjeta, koji nastoji da zavlada svijetom sve-mogućnošću svoga Srca. Gospodin voli ubirati prve plodove svoje slave od onih, koji su barem na oko najponizniji, najmanji. To vrijedi za narode, kao i za pojedince. Prve dvije zemlje službeno posvećene Srcu Isusovu jesu dvije republike Južne Amerike: Ekvador 1873, poslije Kolumbija 1900. Ta je posljednja još nedavno uzdigla svoju svečanost nacionalne vjere dotle, da je državnim zakonom priznala božanski i apsolutni Suverenitet Našega Gospodina, nad svim uspostavljenim vlastima, nad dva Sabora s Predsjednikom republike. Tamo je dekretom blagdan presv. Srca Isusova postao sjajni narodni blagdan.

U mjesecu svibnju 1917 primio sam telegram, koji mi je javio službeno i svečano ustoličenje u Grand-Duch ge Luxemburg u palači Njezine kraljevske visosti pobožne velike vojvotkinje.

U Kanadi je 27. lipnja 1919 Karlo Fridz Patrik, upravitelj provincije Quebek čitao pred izloženim presv. Sakramentom posvetu kanadsko-francuskog naroda presvetom Srcu.

Dva dana kasnije 29 lipnja 1919 belgijski je kralj okružen ministrima (katoličkim) počastio svojom nazočnošću Čin posvete zahvalne Belgije, posvete koju je čitao Njegova Uzoritost Kardinal Mercier pred 300.000 prisutnih. Čovjek bi rekao, da se počinje ostvarivati riječ psalmiste: "Adorabunt eum omnes reges terrae - Svi će Mu se kraljevi klanjati". (Ps. 71, 11).

A Francuska, tako plemenita, preodređena zemlja koja može svijetu pokazati i kolijevku sv. Margarete Marije i Paray-le-Monial, kolijevku pobožnosti presv. Srcu, je li ona nevjerna svome poslanju? Ne, daleko do toga! Ona oplakuje, jao, sistematsko ustezanje svojih upravljača od svakog vjerskog službenog čina. Ona ga oplakuje u gorčini svoje duše, ali kao apostol zvanjem i rasom daje zadovoljštinu ne samo svojim uzdasima, već svojim djelima za kobni steizam političara koji je vode.

Sjetite se, dragi apostoli, između tisuću drugih svjedočanstva, kako je više od pedeset francuskih biskupa primilo dragu Križarsku vojnu Ustoličenja; sjetite se sjajnih pastirskih pisama, kojima su oni raspirivali pla-

men našeg apostolata. A da ispunim poslije rata žalosnu prazninu što su je ostavile vlasti na podnožju oltara, nedavno je ona urekla sastanak u Nacionalnom hramu Montmatra s elitom svega naroda i sa svim episkopatom radi posvećenja bazilike. Sigurno su 110 prelata, bezbrojni svećenici i svjetina učinili, da je poklona dostojni Učitelj zaboravio uvrede pretorija. Autentična, prava Francuska je Francuska Srca Isusova.

A što da kažemo o onom mnogobrojnom, svečanom Ustoličenju Srca Isusova na javnim mjestima u Holandiji, u Belgiji, u Španjolskoj, u Kanadi i o sjajnom spomenuku Kralju Ljubavi, što je podignut u Gvadalupi. Kako da dosta pohvalimo one nacrte nacionalne bazilike Srca Isusova u Bruxelles-u, u Madridu, u Quebecu, u Holandiji, i sve u Delhi u Engleskoj Indiji.. Oh, uzvišene li ideje! U Jeruzalemu, gdje je Srce Isusovo prolilo najintimnije i najgorče suze i najdragocjenije kapljice svoje Krvi! Sve do AFRIČKIH NARODA nema ni jednoga koji ne podliježe osvajačkoj toplini ovoga ognjišta ljubavi. Evo plamena Bukumbi, koje Mu se svečano posvećuje kao i pleme Huron u Kanadi. "Pomislite", piše mi nedavno u jednom pismu, u Galileji spremaju svečano Ustoličenje. Isus Kralj se napokon vrača da osvoji svoju domovinu."

Poljska i Saska također pozdravljaju Srce Isusovo, Isusa Kralja i šire djelo Ustoličenja, koje smatraju djelom nacionalnog spasa. Mnoga vrlo agilna društva šire ga u Švicarskoj, a stanoviti broj svećenika - apostola - pomagan mnogim redovničkim zajednicama propo-

vijeda providonosnu križarsku vojnu u Engleskoj, Škotskoj, Portugalu. Gorljive redovnice, rade na tome da je osnuju u Danskoj i Norveškoj; prve iskre počele su vrcati u Švedskoj. Bugarska se pridružila nama i šalje nam dokaze prevedene na jezik svoje zemlje.

Dobre nam vijesti stižu iz Austrije i Njemačke iako su one još razasute uslijed neobične i poremećene situacije; nadamo se da će u nedalekoj budućnosti Djelo napredovati i u tim zemljama. Najbolje vijesti nas obavješćavaju o razvitku Ustoličenja i socijalnog Kraljevstva presv. Srca u Sjedinjenim Državama i u Kanadi. Mnoga pisma apostolskih Vikara, misionara i redovničkih zajednica donose nam dnevno iz Mongolije i svih dijelova Kine i Japana, Engleske, Indije i Cejlona iz otoka Fidi, Novi Hebrida, Filipina i drugih Arhipelaga Oceanije, iz ledene Aljaske kao i iz dubine Centralne Afrike zanosni Hosana, koji već duge godine odzvanja i u republikama Južne Amerike, kolijevke i dvorane Zadnje Večere tih novih Duhova.

A što da kažemo o apoteozi Tabora, koja je nečuvenim sjajem izvedena u Španjolskoj 30 svibnja 1919? Kad je Nj. V. Alfonz XIII. obadvije kraljice, Dvor, čitavo ministarstvo, vojska, puk, dakle čitav narod klicanjem pozdravio Kralja Kraljeva.

Nije li to prilika da sa suzama u očima zapjevamo razmišljajući božansku riječ koja veli: "Zavladat ću svojim Srcem", i da pjevamo s Davidom: "Njegovo će se kraljevstvo prostirati od mora do mora, od rijeke do krajnih granica svijeta. Stanovnici pustinje padat će

pred Njim... U Njemu će svi narodi zemlje biti blagoslovljeni... Svi će ga puci hvaliti;i čitava će zemlja biti puna Njegove slave" (Ps 71,1).

Koje li utjehe, dragi apostoli, promatrati neke vlasti kako su junački vjerne u punom stoljeću apostazije, a s njima i neizmjerni val našega kršćanskog društva, gledati ih velim, gdje daju zadovoljštinu za tisuću puta bolno ispostavljanje imena i poklona dostojne osobe našega Gospodina u svim činima, govorima i pregovorima za mir. Jao, On, jedini Gospodin, Kralj, nije bio pozvan da prođe ispod triumfalnog luka. Ali naša draga križarska vojna čini veliku socijalnu i nacionalnu zadovoljštinu i to u pravi čas, jer da mir bude trajan treba navlastito da Knez mira, Srce Isusovo pobijedi uznemireni svijet.

Upravo ste pročitali nabrajanje konkretnih i divnih činjenica, koje dokazuju datumima i slavnim imenima, kraljevskim svečanostima i sjajnim službenim spomenicima, koji je to bio socijalno-kršćanski rezultat drage križarske vojne. Dopustite mi da vas sjetim, što vi uostalom dobro znate i što sam pisao Svetom Ocu u vezi s našim apostolatom, a u korist budućeg blagdana: "Ako je ovaj blagdan liturgijski i službeno nov, samo štovanje već je u mnogim zemljama postojalo inicijativom. Tajništva Ustoličenja pod naslovom BLAGDAN KRALJEVSTVA. Koje li radosti za sve nas dragi suradnici, kad vidimo, kako je naše skromne pokušaje odobrio, naše najžarče želje ostvario najviši autoritet na zemlji. Iako bi netko primjetio, da je ono što mi propovijedamo prije

Kraljevstvo Srca Isusova, odgovorit ćemo, da ta tako delikatna i lijepa nijansa, ne samo nije isključena ili prešućena, nego naprotiv, više puta spomenuta u Papinskoj Enciklici,koja izričito govori o Kralju, u koliko je On Kralj po svojoj ljubavi. Ona spominje posvetu obitelji i društva Bož.Srcu Isusovu, kao najbolji način da se prizna Kristovo Kraljevstvo. Uostalom, samo svečanost, kojom je Papa uzdigao prvu proslavu Blagdana novoga,koji se mora po njegovim odredbama svake godine ponoviti, otkriva nam jasno misao Velikoga Svećenika: obnova posvete ljudskog roda presvetom Srcu, znamenitim obrascem Leona XIII. koji više puta spominje onu značajnu i sasvim prigodnu rečenicu: "Kralj budi..."

A koji je duh tog velikog i lijepog blagdana? Odgovaramo bez okolišanja, da je to duh samog Ustoličenja. Dopustite da ukratko rastumačim svoju misao, da raspravimo tako praktičnu točku, u isto vrijeme Blagdan i Djelo Gospodinova Kraljevstva.

Jasno je, Veliki Svećenik je to izričito izjavio, prvotni cilj Blagdana je, da jednim smrtonosnim udarcem uništi, jednom vatrenom strijelicom probode prokleti društveni laicizam, ubitačnu herezu, koja je, jao, prodrla u samu krv nekih katoličkih manje dosljednih sredina.

Usprkos osude liberalizma, sanjali su o jednom Kristu iz Nazareta, Bogu, Kralju i Zakonodavcu u području čisto privatnom i intimnom. Htjeli su izbrisati ili zabašuriti stranice ne manje doktrinalne Njegova Evanđelja , stranice koje propovijedaju Njegova božanska

i nezastariva prava na socijalni i nacionalni kolektivitet, na autoritete i vlasti. U času osobite opasnosti Papa je ponovno htio objaviti načelo Evanđelja, koje je za neprijatelje Božje države najveći spor, a našoj epohi svjetske krize prema tome najpotrebnije.

Ali time što je još jednom obznanio to neprijeporno načelo Kristov Zamjenik želi osobito da Kraljevstvo bude praktički priznato i proživljavano. I tu mora ući naše Djelo u obzir. Ono mora pridonijeti da se ostvari svrha blagdana, kao što je pomoglo da se pripravi blagdan. Radi se dakle doista o tome, da se učvrsti i razvije kršćanski smisao u obiteljima, jer je to tajna i jedino moguća baza za svaku istinsku i solidnu obnovu u Kristu. Krist Kralj, znači bolje proučeno, bolje usavršeno Evanđelje u obitelji, da u nutarnjem i vanjskom životu ono bude za njega pravi Zakonik, ali obvezatan Zakonik. Krist Kralj, to je moralni Zakon prihvaćen i vršen u cijelosti, najprije u obiteljskim svetištima, kao osnovica svrhunaravnog odgoja, zatim u svim manifestacijama života, ma kakve one bile. Prema tome, štivo, moda, kazalište, svečanosti, društveni život, sve, apsolutno sve mora urediti poklona dostijni Učitelj, kojem jedino pripada da sudi tajne kucaje srdaca, kao i glasovanje i govore javnog socijalnog života.

Savjest, koja se zove ADVENIAT REGNUM TUUM u intimnosti ognjišta, mora prihvatiti taj isti adveniat sa svim posljedicama na ulici, u poslovima i u političkom životu. Zato Petar izmoljen u tajnosti pred Tabernakulom mora nužno odjeknuti u obiteljskom, socijalnom i na-

cionalnom životu. Davno je već tome, što je Krist Kralj bacio s prijestolja boga Janusa sa dva lica...

A u kojoj će školi naučiti tu snažnu i jaku istinu? U obitelji, korjenu drveta, u njegovom izvoru i soku, bez kojega se u providnosnom zakonu, koji ne trpi izuzetaka, nije nikada ništa veliko učinilo u svijetu. Mi dakle, možemo i moramo tvrditi, da je ognjište doista temeljni kamen prijestolja Krista Kralja; da mu obitelji pripravljaju dijadem što će Mu ga zatim narodi i društvo staviti na Njegovo božansko čelo. Ne da Mu dadnu od svoga, nego da Mu službeno priznaju što Mu s pravom pripada i što stvarno u domovima posjeduje. Srdačna vjera, Euharistijska odanost, svetost običaja, vršenje Crkvenog Zakona, napon sve kreposti koje sačinjavaju dubinu kršć. života ili hrabrost i čistoću socijalnog života zavise od intenziteta ljubavi, kojom je Srce Isusovo bilo primljeno na ognjištu kao Gospodar i Gospodin. Mislimo da nismo predmjeli, ako ustvrdimo da Blagdan Kraljevstva ne bi pred nekoliko godina tako odjeknuo u socijalnom i kršćanskom svijetu. Tada mu je nedostajala osnovica onih tisuća, onih milijuna obitelji, koje su od tada govorile Papi: "Želimo, da nad nama vlada" i koje sada na njegovu Encikliku odgovaraju s onim apostolskim poklikom: "Neka zavlada!" (Kor. 15,25).

Požrtvovna Tajništva Ustoličenja, učinite sve stvarnijim to Kraljevstvo u obiteljima, koje je vaša revnost već zahvatila. Oživite u njima duh vjere i raspalite duh ljubavi. Neka vjeruju u Njega živom vjerom; neka doista

bude: "Jedan Kralj i jedno središte"života po doživljenoj ljubavi. Naprijed: Vi ste već odnijeli tako lijepih i tako čudesnih uspjeha. Naprijed! Još dalje, jer je Zamjenik Isusa Krista dao bez sumnje novu snagu našem "Laborum"! Ali ne zaboravite da će taj Kralj biti istinski vladar obitelji i društva u onoj mjeri u kojoj će biti Prijatelj i Ljubljeni. Ljubite Ga i vi sami, vi apostoli, ljubite Ga do ludila, da Ga ljudi uzljube dotle, te u cjelosti prihvate Njegov Zakon.

Jer sam kao predmet ovoga poglavlja uzeo Papinu misao, želim vam još na potpuniji način prikazati, ujedinivši u istom pozivu, koristi i slavu Kralja Ljubavi i udaljenih misija. To je djelo osobito milo Vrhovnom Svećeniku. O njemu nam govori čitava posljednja Enciklika, tako dirljivim naglaskom. I ovdje se radi o socijalnom Kraljevstvu Presvetoga Srca.

Ljubite osobitom ljubavlju ono što ljubi Papa, slušajte sinovskom tankoćutnošću ne samo izričite zapovijedi, nego treba pogađati i ostvarivati njegove najmanje želje. Eto kakav mora biti duh prijatelja i apostola Srca Isusova. Već iz toga tako lijepog katoličkog razloga, i jer u svojoj težnji da osvajamo za Srce Isusovo i da obuhvatimo čitav svijet, ideja misija mora nam biti vrlo simpatična. A da ne izađemo iz svoga uzvišenog apostolskog ideala, naprotiv da baš proširimo Kraljevstvo ljubavi u daljinu, propovijedajmo, dragi apostoli, to novo Bogojavljenje u misijskim zemljama, tim nesretnim poganima, kojima toliko treba Isusovog milosrđa i koje Njegovo Srce osobito ljubi.

Vi dobro znadete, a čitanje socijalnog

Kraljevstva svaki mjesec vas sve više uči, da se Ustoličenje vrši u ledenim polarnim krajevima, kao i u misijama koje su najudaljenije od Azije i Centralne Afrike. Kako bi se divna kita cvijeća mogla sastaviti od pisama, koja su bogata milosrđem, što nam ih neprestano šalju mnogobrojni misionari, koji su već odavno u našoj Križarskoj vojni i čiji se broj dnevno povećava.

U tim udaljenim krajevima, možda više nego drugdje, vidi naše Djelo kako se ostvaruju čudesa što ih je obećalo Srce Isusovo. Apostolski Vikari, redovničke zajednice i misionari, koji se aktivno bave ustoličenjem, danas nisu samo četa, nego prava vojska. L a u s T i b i C h r i s t e!

Vrlo mi je drago da mogu ovdje odati poštovanje apostolskoj znanosti naših tajništva, a osobito onim mnogobrojnim skupinama Benjamina i Tarzicija Presvetoga Srca, koji su prihvatili misije da šire Ustoličenje. Želio bih da se te skupine umnože, da im se mogu podijeliti sve misije na zemlji. Nepotrebno je spominjati da Djelo napreduje uslijed požrtvovnosti te apostolske elite, da se svuda pomalo divno razvija i organizira. Glavna uprava u Brains-le Comte je primorana da poveća svoje osoblje, kako bi mogla podržavati i povećati dopisivanje s misijama. Evanđeoski radnici jednoglasno svjedoče, da imadu i sami mnogo koristi od propovijedanja o Kralju Ljubavi i da su čudesni rezultati što ih Djelo neprestano proizvodi među njihovim kršćanima, koji su kršteni dvostrukim krstom: Krstom vode u Crkvi i krstom vatre u intimnosti njihovih posvećenih ognjišta.

U svom tako ganutljivom pismu o misijama Njegova Svetost uporno zahtijeva, da se pobrinemo za uročeničko svećenstvo. U tim budućim rasadnicima uročeničkog svećenika i misionara, tko će moći bolje nego Srce Isusovo prožeti duše izvanrednom milosti, Duhovskom vatrom, koju će trebati da mogu ispuniti svoju zadaću? A velika Misionarka modernih vremena, sv. Mala Terezija, koju je Rim postavio Zaštitnicom uročeničkih misija, znat će pomoći Velikom Kralju, da svećeničkim i svetim poletom prožme misijsku mladež, odgojem u obiteljima presv. Srca, kojoj je Papa upravio bitan i slavan poziv.

Što se nas tiče, poduprimo s još više gorljivosti misijsko Djelo, a naročito Ustoličenje među tim narodima. Ja sam ovdje nedostojna jeka uzvišenoga glasa Vrhovnog Svećenika i usrdno molim sva naša Tajništva da podvostruče revnost i apostolat i požrtvovnost za udaljene misije. Ja kucam na vrata, ja kucam na srca, ja kucam na novčarke naših tako mnogih i tako dobrih prijatelja, moleći ih, da obogate koliko mogu, arsenal svetog rata, što ga vode apostoli Ustoličenja u nevjerničkim krajevima. Tu će obećanje Srca Isusova naći divni teren na kojem će milosrdna ljubav činiti čudesa. A to će kao jaka kiša ruža pasti na sve one, koji se budu žrtvovali za to važno Djelo, što ga tako usrdno preporučuje Papa Isusovog Kraljevstva, Njegova Svetost Pijo XI. Jest, neka vlasta, Njegova Svetost Pijo XI. Jest, neka vlada Kralj Ljubavi nad narodima svake boje, u prašumama i šumama kao i na ledenim stožerima!

Neka od jednoga pola zemlje do drugoga, jedan odliježe glas: "HVALA BUDI SRCU ISUSOVU, PO KOJEM NAM JE STEČENO SPASENJE! NJEMU SLAVA I ČAST U VIJEKE VJEKOVA!

Sadržaj

\+ + +